

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNY MCLACHLAN

İLK AŞK
İLK DANS

JENNY MCLACHLAN

İLK AŞK

İLK DANS

Çeviren: Pelin Evcimen

Ücretsiz PDF Kütüphane Arsivi - <https://rantey.org>

Eksik Parça Yayınları

İlk Aşk İlk Dans
Jenny McLachlan
Orijinal Adı: Flirty Dancing
Copyright © 2014 Jenny McLachlan

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Pelin Evcimen**
Editör: **Gözde Altınkoç**
Redaktör: **Gonca Gidenoglu**
Kapak ve Sayfa Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No. 8/F Zeytinburnu / İstanbul
mymatbaa34@gmail.com | Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173
MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Mart 2017
ISBN - 978-605-9442-41-1

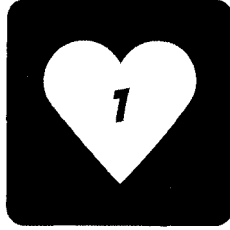
Bu kitabın Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Ajans aracılığıyla A M Heath & Company Limited, Authors' Agents'tan alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr
www.facebook.com/eksikparcayayinlari
www.twitter.com/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

Büyükannem Edna Clark'a

Minik Uğurböcekleri Anaokulu

Bayan Cherry, karşısında bağdaş kurmuş oturan dört kıza kaşlarını çatarak, “Bunu hiç komik bulmadığımı söylemeliyim.” diyor. “Size daha önce de söylediğim gibi kaba saba sözler kullanarak korsancılık oynamanızdan hoşlanmıyorum. Gülme, Pearl. Külodunu göstermek bir korsan davranışı olmadığı gibi kesinlikle bir Uğurböceği davranışı da değil. Kat, Betty lütfen kıpırdamadan oturun. Şimdi, ben sütlerinizi dağıtırken hepinizin *nazik korsanlar* nasıl davranır diye düşünmenizi istiyorum. Bea, onu yeme: o, tavşanın yemeği.”

On yıl, dört sporcu sütyeni ve bir büyük kavga sonrası...

Küçük ve çıplak biri beni yalıyor. Panik yapmıyorum çünkü bu, sık olan bir şey. Çıplak kişi yüzümü öpmeye başlıyor. Güveç ve muz kokusu alıyorum ve... Dur bir dakika! Bu kişi tamamıyla çıplak değil. Ayaklarında lastik çizmeler var. Lastik çizme mi? Böyle bir şeyi ilk defa yapıyor. Çizmelerle yatağa gelmesi kesinlikle doğru değil.

El yordamıyla telefonumu alıyorum... Sabah 5.34.

Sabah 5.34 mü?

Emma "Bea!" diye bağıyor. "Doğum günün kutlu olsun!"

"Git buradan. Bugün benim doğum günüm değil." Onu yatağımdan atmaya çalışıyorum ama direniyor ve itişip kışmaya başlıyoruz. Büyük hata. Üç yaşındaki birine göre, kız kardeşim acımasız bir güreşçi. Bir an için, bu davranışın yetişkin birine yakışmadığını düşünsem de, ne olduğunu an-

lamadan gerçek bir kavgaya tutuşuyunuz.

Ayağımın oradan bir yerden boğuk sesi geliyor. “Sana bir hediye aldım!”

“Sonra versen?” Emma ayağımın ucundayken de uyuyabilirim sanırım. O kadar da kötü değil, sıcacık ve...

“HAYIR, şİMDİ!” diye çığlık atıyor.

Belli ki ekstra özel ruh hllerinden birinde. Bu yüzden ben de, ondan kurtulmak istediğimde her zaman söylediğimi tekrarlıyorum. “Duydun mu Emma?”

“Neyi?”

“Babamın sesini duydum... Eve dönmüş! Babamız eve dönmüş!” (Babamızın eve döndüğü yok. O Meksika’da.)

“Babaaaa!” Beni yuvarlayıp yüzümü ılık, pelte gibi bir şeye sokmama sebep oluyor ve yataktan fırlayıp merdivenlerden aşağı iniyor. Bir parça unutulmuş muz olabilir mi bu acaba?

Kokluyorum, muz değil.

İki saat sonra Emma, beni okula geçirmek için kapıya geliyor. Mideme kafa atarak, “Seni seviyorum, kurbağa burun!” diyor.

Komşu evin çatısından kuşlar havalanıyor.

Onu, kararlı bir biçimde eve doğru iterken “Ben de seni, kokulu ağız!” diyorum. Patikadan aşağı yürüyorum. şİmdi utangalığıma yenik düşerek Gerçek Bea’yi evde bırakıp

Utangaç Bea'yi okula götürme zamanı.

Otobüse doğru yürürken Utangaç Bea, çoktan omuzlarımı kamburlaştırıp yere bakmama neden oluyor bile. Ucuz çiğimimizin üstünde duran Emma'nın kırık kaydırağı ve kırmızı kapımızdan uzaklaştıkça, daha da az kendim gibi hissediyorum.

Marketin dışında, duvarın üstünde takılan on birinci sınıflara yaklaşıırken, “Ufak tefek ama çok azılı!” diye kendi kendime fısıldıyorum. Her zamanki gibi herkesten uzak yerime oturup, telefonumu çıkarıyorum. Oğlanlardan biri, bana bir bonibon atıyor. Kafama çarpıp kucağıma düşüyor. Oğlan gülüyor ve ne yapacağımı merakla izliyor. Bakıyorum, rengi mavi.

“Ufak tefek ama çok azılı!” diye düşünüyorum.

Bonibonu ye Bea! Haydi, YE!

Elimle yere doğru ittiriyorum. Benim en azılı anım olmadığı kesin.

Otobüs gelene dek kendimi çoktan görünmez hâle getirdiğimden, yanına oturduğum zaman, Kat başını kaldırıp bakmıyor bile. Nereye gitse, daima yanında taşıdığı aynasına bakıyor. İlk önce sapsarı saçlarının mükemmelliğine bakıyor sanıyorum ama beni kolumdan yakalayıp kendine doğru çe-

kiyor ve ıslık çalar gibi bir sesle, “Arka tarafa bak!” diyor.

Otobüsün arkasını gözetliyorum. “Neye?”

“Bu o, Ollie ‘Sarılan Adam’ Mathews. Tanrım, bakma, bak. Hayır. Bakma. Tamam, şimdi bak. Çooook çekici!” Çaktırmadan ona bakıyorum. Tahmin ettiğim gibi, ağzı yarı açık ve gözleri büyük ve köpek yavrusu gibi. Kat, ‘Seksi hanımefendi’ bakışını atıyor. Emma’nın lazımlığa kaka yaparkenki hâline benziyor.

“Bana bakma, ona bak.” diyor.

Ve ben de bakıyorum. Bir kere de olsa, ne demek istediğini anlıyorum. Ollie Mathews’ün kibar, kahverengi gözleri, biraz yetişkin bir erkeğinkini andıran karmakarışık saçları ve omuzları ve elleri de...

“Bean, beni dinliyor musun?” Kat aynasını kapatıyor. “Sanırım daha gerçekçi olup on birinci sınıfları unutarak onuncu sınıflara odaklanmalıyım. Hem bakarsın, *ruh eşim* odur. Ne de olsa sonunda ‘sarılma’ var.”

“Ne? Ama *onun* bir kaza olduğunu söylemişti.”

“Pek de *kaza* gibi değildi bence!”

“Senin kız kardeşi olduğunu sanmış. Ceketleriniz aynı... Hani şu kuşlu olan.”

Benim GERÇEKÇİ açıklamamı duymazlıktan gelerek, “Çok ama çok çekici. Sence de öyle değil mi?” diyor Kat.

SARILAN ADAM, i-podunu dinliyor ve seksi gözleriyle seksi yeşil yapraklı çekici ağaçlara oldukça çekici bir şekilde bakıyor. “Evet Kat. Ollie–”

Kat neşeli bir tavrıyla, “Söyle işte. ‘Ollie Mathews ÇEKİCİ!’ de.” Susuyorum. “Söyle söyle söyle!”

“Tamam. Senin bakış açınla çekici olarak tanımlanabilir.”

“Evet. Kesinlikle çok çekici.” Kolumu yakalıyor. “Şimdi, bildiğin *her şeyi* anlat!”

Harika bir hafızam vardır. “Onuncu sınıfta.”

“Onu biliyorum.”

“Geçen yıl *Bugsy Malone*’da¹ oynamıştı.”

“Hangi rolde?”

“Bugsy.”

“Bu iyi, değil mi?”

“Evet.”

“Başka?” diye merakla soruyor.

“HIMMMM.”

“Kutlama gecesinde grubuyla o şarkıyı söyledi.”

“Hangi şarkıyı?”

“*Sence seksi miyim?*” deyip, yavaşça şarkıyı söylüyorum.

“Bean lütfen söyleme.”

“Tamam. Affedersin.”

“Başka neler biliyorsun?”

¹ Tamamı çocuklardan oluşan kadrosuyla öne çıkan ünlü gangster hikâyesi. (ç. n.)

Sanırım Adam'a bakıyorum. "Kollarını yukarı kıvrıyor, bilir-siniz, her zaman kıvrıyor ve kolları..." Sesimi alçaltıyorum. O kelimeyi bir daha kullanmayı reddediyorum.

Kat gözlerini hafifçe kısarak bana bakıyor. "Matematik kitabını verir misin? Ödevimi yapmayı unuttum da." Yüzünde bir tebessümle arkasına yaslanıyor.

Kat, her zaman ödevini unuttur ve her zaman benimkinden kopya çeker. Sanırım bu durum en iyi arkadaş olmanın sonucu. Çantamın içini karıştırıyorum ama matematik kitabım yerine sert, tüylü ve plastik bir şey çekip çıkarıyorum.

Kat öğrendiğini belli eden bir sesle, "O da ne?" diyor.

Nee! Çıplak bir Barbie'yi kafasından tutuyorum. Çıplak değil aslında, belden aşağısı mavi keçeli kalemle boyanmış parıltılarla süslenmiş. Ve daha yakından bakıyorum, şunlar çay yaprakları mı?

Gülerek, "Bu, Ralph!" diyorum.

"Ralph?" Kesinlikle gülmüyor.

"Emma'nın oyuncak bebeği. Bana bir *hediye* vereceğini söylemişti. Sanırım buymuş. Ralph, ismini komşumuzun çoban köpeğinden aldı."

"Garip kardeşinin oyuncağının ismini nereden aldığı umurunda değil. Kurtul şundan hemen!"

"Bak." Ona kolaj yapılmış bölgeyi gösteriyorum. Kat ken-

dini geri çekiyor. “Çok komik. Normalde anneme benzemesi lazım... Gerçi annemde böyle ışıltılar yok–” Fakat tam o sırada, otobüs bir köşeden dönüyor ve yokuş tırmanmaya başlıyor ve Ralph elimden fırlayıp koridora yuvarlanıyor.

“Bea, seni ezik, al onu çabuk!” İnsanların ayakları ve çantalarının arasını altüst etmeye başlıyorum. “Bean!” Otobüsün arkasından biri sesleniyor. “Barbie bebeğini mi kaybettin?”

Kafamı kaldırıp bakıyorum. Hayır olamaz. Bu çok çok kötü. Ralph, Pearl Harris’in elinde. Uzun, pürüzsüz, kahverengi bacaklarını bir oğlanın kucağına atmış, iyice arkasına yaslanmış bir şekilde, imparatorluğunu teftiş ediyor. Ralph, ışıltı ve çay yaprakları bulaşmış iki mavi tırnağın arasından sallanıyor.

Ona doğru yürüyorum. Bir zamanlar çamaşır değiş tokuşu yaptığım, bu kız mıydı? (Disney karakterli, Ariel... Taa Uğurböcekleri zamanında.)

“Jelibon, neden *oyuncak bebeğini* okula getirdin?” Arka sıra Pearl’ün acayip espri anlayışından dolayı yıkılıyor. O sevgi dolu takma ad ‘Bean’i bana veren Pearl’dü ve yıllar sonra bu ismi zalim bir isme, “Beden eğitimi dersinde JELİBON gibi sallanıyor.” diye bağırp değiştiren de oydu. Çok rahatsız edici. Jelibonlar *sallanmaz*.

“Merhaba. Bu, senin küçük kız arkadaşın mı?” Ralph’e

kocaman bir öpücük veriyor ve öne doğru eğilip bebeği bana da öptürmeye çalışıyor. Otobüs hızlandığı için sallanıyorum ama bunu yapmasına izin vermiyorum. Emma'nın sanatına daha yakından bakınca, "Aman Tanrım!" diyor Pearl. "Pantolonuna ne yapmışsın öyle?"

Ralph'i elinden çekip alma isteğime direniyorum ve Ralph'in bir sonraki hamlesi ayaklarını burun deliklerime sokmak oluyor. Pearl'ün çetesi gülüyor ve sonra şovun devamında ne olacağını görmek için sessizce izlemeye devam ediyor. Ne bir şey söylüyorum ne de yapıyorum. Sıkılması için dua ederek orada öylece duruyorum.

"Pekâlâ, onu geri istiyor musun?"

"Kız kardeşimin." diyorum.

Kısacık bir an Pearl kardeşim olup olmadığını sorguluyor. Ancak sonra "Ya, tabii!" diyor. Çetesi de, "Ha ha ha!" diye gülüyor. Bebeğin kalın, matlaşmış saçını okşayarak, "Saçları güzel." diye ekliyor. "Tıpkı senin saçların gibi, Bean."

Aniden önündeki koltuğa –Ollie'nin koltuğuna– uzanıyor ve bebeği pencereden dışarı sarkıtıyor. Ollie ne oluyor diye dönüp bakıyor ve kulaklıklarından birini yavaşça çıkarıyor. Pearl şapşal yüzünde kocaman bir sırıtmayla bebeği daha da uzakta tutmaya başlıyor.

Şimdi bir şey söylemenin tam zamanı: Emma, Ralph'i

beni sevdiğinden bile daha çok sever. Bebeği yakalamaya çalışıyorum. “Onu geri ver Pearl. Kardeşimin en sevdiği oyuncak bebeğidir!”

Ancak bebeği daha da uzakta tutmaya başlıyor, “Ah, bu çenin yatarken sarıldığın, en sevdiğin bebeğin mi?” diye bebek taklidi yaparak benimle alay ediyor.

Ollie, yavaşça –Ollie her şeyi yavaş yapar– kalkıyor, bebeği Pearl’dan alıyor ve bana doğru atıyor. Tabii ki yakalayamıyorum ve otobüsün zemininden aceleyle alıyorum.

Ayağa kalktığımda, Ollie’nin kulaklığını Pearl’le paylaştığını görüyorum. Yüzleri birbirine o kadar yakın ki Ollie’nin kulağı nerede sona eriyor ve Pearl’ün dudakları nerede başlıyor, söylemesi zor. Neyse ki ben unutulmuş durumdayım.

Yanaklarım alev alev yanarak koltuğuma geri döndüğümde Kat, “Bu, utanç vericinin de ötesindeydi.” diyor. “Sen bir *utanç kaynağısın*, Bean.”

“Biliyorum, üzgünüm.” Ralph’i çantama geri tikiyorum ve okula varana dek sessizce oturuyoruz.

Toplantı salonuna gidene kadar %99 affedilmiş durumdayım. Hatta Kat, koluma bile giriyor. Başöğretmenimiz Bayan Polard hemen tekerlekli çöp tenekeleri konusuna giriyor. Kadın tekerlekli çöp tenekeleriyle kafayı bozmuş durumda. “Yedinci

sınıfları çöp kutularına oturtmak hiç hijyenik olmadığı gibi...” diyor. “Ayrıca çok acımasız bir davranış.”

Onay vermediğini belirten sesler çıkarak dizüstü bilgisayarına eğiliyor ve üzerinde kırmızı haç işareti olan bir çöp tenekesi fotoğrafı projektörde görüneceği dek tuşlarına basıyor. Haçın ortasından Ashton Park okulunu temsil eden bir öğrencinin minicik suratı görünüyor. Tebessüm ediyor. “Evet, unutmayın dokuzuncu sınıflar...” diyor. “Çöp tenekelerinden uzak durulacak. Başka uyarı var mıydı?”

Dans öğretmenimiz Bayan Hewitt, “Sadece bir tane daha.” diye seslenip koşarak ön tarafa geliyor. “Evet dokuzuncu sınıflar, önemli haberlerim var...” Özellikle duraklıyor. “Hepiniz televizyona çıkabilirsiniz!” Konu, ilgi çekiyor ve fısıldaşmalar duyuluyor. “Yeni bir televizyon şovu olan *Yıldız Savışları* hakkında tarafıma bilgi gönderildi. Yetenek Sizsiniz’in 18 yaş altı gençlere yönelik hâli gibi düşünün. Şarkıcılar için bir kategori olacak, oyuncular için ayrı, komedyenler için ayrı kategoriler olacak. Her neyse, iyi haber şu, ilk kategori, bilin bakalım ne için? Dansçılar! Yaşasın!”

Bayan Hewitt iyi haberi kutlarcasına dans ederken daha çok erkeklerden olmak üzere birkaç homurdanma ama daha da çok çığlıklar duyuluyor, hatta ben bile azıcık çığlık atıyorum ki pek huyum değildir. Yaşıtlım kızların hepsi dans delisidir ve

ben de odamın güvenli ortamında (kapı kapalı, perdeler çekili, telefonlara kapıda el konulmuşsa) dansa *bayılırım*.

Arka taraflardan “Ödül neymiş?” diye bir ses geliyor.

Bayan P. nefes alıyor ama Bayan Hewitt ondan önce davranıyor. “Kazananlar yaz boyunca dans okulunda profesyonel eğitimler alıyor. Sonra da bir West End Müzikali’nde sahne alacak. Ah, ayrıca televizyonda olacak tabii ki.” Salondaki fısıldaşmalar artıyor. “Televizyona çıkabilmek için, gelecek perşembe Brighton’da düzenlenecek olan seçmelere katılmalısınız. Seçmeler herkese açık. Tek başınıza, grupla, dilediğiniz tarzda, dilediğiniz müzik türüyle katılabilirsiniz. Öğrenmek istedikleriniz varsa, gelip bana sorun.”

Herkes aynı anda konuşmaya başlıyor. Bayan P. kimse umursamadıkça sesi daha da yükselerek “Sakin olun, sakın olun!” diye bağırıyor. Ben tabii ki sessiz kalıyorum.

Kat ,“Hey, Bea!” diye fısıldıyor. “Haydi biz de katılalım! Onunla beraber katılabilir miyiz diye Pearl’e sorarım. Pearl müthiş bir dansçı.” Bu, o kadar kötü bir fikir ki nereden başlayacağımı bilemiyorum ama daha “Hey, yedi yaşından beri onunla arkadaş değiliz!” bile diyemeden Kat eğilip Pearl’le konuşmaya başlıyor.

Pearl başını sallıyor ve sonra dönüp bana bakıyor. Direkt karşıya bakıyorum ama ürkütücü mavi gözlerinin beni sınava

tabi tuttuğunu ve anlamaya *çalıştığını* hissedebiliyorum. Siyah saçları mükemmel görünüyor ve parfümü üzerimde sihir etkisi yaratıyor. Kızardığımı fark edince arkasına dönmeden gülümsüyor. Bayan P. kararlı bir sesle, “Sessiz olun!” diye bağırınca, salon sessizliğe bürünüyor.

Kat fısıldayarak, “Merak etme Bean. Öğle tatili sırasında ben her şeyi ayarlayacağım. İlk çalışmamız beden eğitimi salonunda olacak!” diyor.

Bayan P. parmağıyla benim tarafımı gösteriyor ve beraberinde iki yüz çift göz de o parmağı izliyor. “Beatrice Hogg, ayağa kalk!” Yediğim bisküvi ve kuru üzüm neredeyse ağızma geliyor. Ayağa kalkıyorum. “Öğle yemeği saatinde benimle çöp toplayacaksın...” Susuyor ve öfkesini kontrol etmeye çalışıyor. Başaramıyor. “Ve toplanı bitene kadar ayakta duracaksın.”

Hayır. Hayır. HAYIR!

Ve böylece netbol takımının kaptanı, maç sayısının yavaş çekim gösterimi de dâhil olan detaylı bir maç raporu sunup, ardından Bay Higgs bizleri Güvenli İnternet Kullanımının 18 Yolu hakkında bilgilendirirken, başım önümde ayakta durmak zorunda kalıyorum.

Konuyla ilgili *birçok* soru soruluyor. İlki, Carl Fisher’dan: “Efendim, bir internet sitesinde çekici bir kızla sohbet eder-

ken onun siz olmadığını nereden bilebilirim?”

Bay Higgs'in yanıltıcı cevabı: “O, ben *olabilirim* Carl!”

Bir futbol topu kafamın üstünden geçiyor.

“Geri yolla.” diye sesleniyor oğlanın biri. Bu söylediğini ve sonrasındaki hakareti de duymazlıktan geliyorum ve isteksizce eğilerek Bayan P.'nin verdiği plastik eldivenle yerden bir mini sandviç alıyorum. Sahanın içinden bana doğru gelen Kat'i görüyorum. Gizli sigara içme yeri olan kafeste buluşuyoruz.

“Üzgünüm, Bea.”

Belime yerleştirdiğim çöp tenekemi sallayarak, “Neyse canım, bitti sayılır.” diyorum.

Bana bakmaktansa, kafesin içine bakarak, “Toplantı salonunda olanları kastetmiyorum.” diyor. “Sadece diğer kızlar dördün beşten daha iyi olduğunu ve Pearl de senin dansa o kadar düşkün olmadığını düşünüyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Anla işte... Dans yarışması.” Pearl grubun; o, ben, Holly ve Lauren'dan oluşması gerektiğini düşünüyor.

“Dansa düşkün değil mi? Biz daima dans ederiz. Hayatımızın yarısını odalarımızda dans ederek geçirmişizdir.” Ağladım ağlayacağım. Ayakkabılarımın içinde parmak uçlarımı

kıvırıyorum. (Annemin öğrettiği ağlamaya engel olan bir hile ve işe yarıyor.)

“Ayrıca Bea, biraz da vücut yapısı olarak uygun değilsin... Biraz kısasın ve çok da zayıf sayılmazsın.”

Çöp bidonunu kavrayarak “Ne ilgisi var?” diyorum.

Dudaklarını ısırıp sinirli sinirli telefonuyla oynarak, “Pearl, jürinin belirgin bir görünüşü tercih edeceğini düşünüyor. Kıvrımlı hatların ve kabarık saçların var. Bea, biraz anlayış–” durup burnunu çekiyor. Ağlayacak mı acaba? Yoksa bu işten kurtulmak için ağlama numarası mı yapıyor?

“Bu benim için gerçekten zor, anlıyor musun?” Göz göze geliyoruz ve bunu iyiye işaret olarak algılayıp gülümsüyoruz... Cesurca. “Belki Betty ile katılırsın? Eskiden çok takılırdın onunla.”

Bu kadar eksik ifade edilebilirdi. Biz daima birlikte takılırdık: Ben, Kat, Betty ve Pearl. Biz bir çeteydik. Biz Uğurböcekleri idik! Birbirimizden ayrılmazdık ama büyüdükçe yollarımız ayrıldı ve ortaokula geldiğimizde artık eskisi gibi değildik.

Kat, hâlâ benim en iyi arkadaşım ama zaman zaman beni kıracak acımasız şeyler yapıyor. Ton balıklı sandviçi suratına sürmek istiyorum... Ama aynı zamanda onun benim en iyi arkadaşım olmasına da ihtiyacım var. Böylece hafifçe gülümseyerek, “Sorun değil. Zaten katılmak istemiyordum.” diyo-

rum.

“Harika, sağ ol Bea.” diyor omuzları rahatlatarak. “Rahatsız olmayacağını biliyordum. Pearl delireceğini söyledi. Sanki bu mümkünmüş gibi. Müthiş biri olduğunu biliyorsun değil mi?”

Acınacak bir şekilde, küçücük bir parçam bu sözlerden heyecan duyuyor. “Tamam.” diyorum. “Şunu Bayan P.'ye götürsem iyi olacak.”

“Sonra konuşalım mı?” Biraz utanmışa benziyor.

“Evet... Elbette.” Parmak uçlarımı sıkabildiğim kadar sıkarak, sahanın içinden seke seke gidiyorum.

Okuldan sonra Kat'i dolapların orada bekliyorum. Bir süre sonra kimsecikler kalmayınca hocalar bana sempatik gülcükler atmaya başlıyor. Gitme zamanı.

Beş dakika sonra telefonuma bir SMS geliyor: **Otobüsü kaçıracığım için üzgünüm. (Dans provasındayım! Sevgiler Kat mucuk)** Bunlar, suçluluk öpücüklerine benziyor.

Eve vardığımda odama koşuyorum, kapıyı çarpıyorum, kendimi yatağa atıyorum ve sonunda *Yıldız Savaşları*'nda rol almayı gerçekten istediğimi kendime itiraf ediyorum. Kat'e hiçbir zaman itiraf edemem ama Bayan Hewitt konuyu açtığı andan itibaren, Kat ve beni birlikte dans figürleri yaparken

hayal ettim, müthiş bir şey değil ama biraz değişik bir şey yaparken. Seçmelere gidecektik, tabii ki geçemeyecektik ama bizim yıldaki diğer kızların hoşuna gidecekti ve aniden *utan-gaçlığım* bitecek, ben de her şeyin kolay ve eğlenceli olduğu, o büyüdü dokuzuncu sınıfların bir parçası olacaktım.

Ancak bu artık asla gerçekleşmeyecekti.

Dans etmeyi seviyorum ama Kat ve Pearl gibi doğuştan yetenekli değilim. Dış görünüşüm onlar gibi değil. Pearl haklı, şeklim bozuk. Daracık kot pantolonlar var ya, ben onlara hiçbir zaman sığamayacağım. *Yıldız Savaşları*'nın bu gerçeği değiştireceğini sanmıştım.

Yana dönüyorum. Odam, genellikle beni mutlu eden bir yerdir. Halım kalın ve koyu pembe, yorganımsa incecik ve yumuşacıktır. Ayrıca, etrafım çiçeklerle bezelidir. Anneannem bahçecilik dergilerini bana veriyor ve ben de çiçek resimlerini kesip duvarlara yapıştırıyorum. Annem başta bundan rahatsız oldu ama sonra çiçekler tavana ve oda dışına da taşmaya başlayınca, işin ucunu bıraktı.

Gözlerim komodine, telefonumu düşürdüğüm yere doğru kayıyor. Üzeri tükenmez kalemler, Playmobil karakterleri (benim değil), bir dolu kitap ve... Bu da ne? Doğrulup yatağımın yanında duran dolu su bardağını alıyorum. İçinde bir şey var.

Pembe ve beyaz bir şey. Suyun içinde yavaşça dönüp

bana bakıyor ya da sırtıyor mu demeliyim? Bunlar dış. Kocaman bir çift takma diş bakıyorum!

Kapı tarafından tanıdık bir ses geliyor. “Merhaba aşkım!”
Aaaa!

Büyükannem odama taşınmış gibi görünüyor. Bir anda etraftaki büyükanne eşyalarını fark ediyorum, bir sürü dedikodu dergisi, radyatörün üstünde kurumakta olan yastık kılıfı büyüklüğünde külotlar, Chanel 5 parfüm kokusu ve yatağımın üstündeki elektrikli battaniye. “Tulumunu giymiş, burada ne yapıyorsun?”

Şehrin diğer ucundaki korunaklı evinde oturmuş, televizyon izliyor olmalıydı.

Peltek bir şekilde, “Sürpriz!” diyor. Dişleri olmadan konuşması zor. Bunu fark etmiş olmalı çünkü bardağımdaki suyun içinden dişlerini alıp takıyor. “Onu içmesen iyi olur aşkım. Apartmanımı su bastı. Üst kat komşum Doreen’in çamaşır makinesinden sular taşıtı. Köpük partisi gibiydi. Annen geldi de beni kurtardı.”

Tuvalet masama oturuyor ve saçlarına minik mavi bigudiler sarıyor. “Söyle bakalım, senin neyin var aksi surat?”

“Okul berbattı.” Ayak parmak uçlarımı o kadar çok kıvırıyorum ki canım yanıyor. Sonra ona facia gibi geçen günümünden bahsediyorum. Beni dinlerken bir yandan da dekol-

te bölgesine kocaman bir süngerle pudra sürüp tırnaklarını törpülüyor. Annem yemeğe çağırana dek tırnaklarına iki kat cafcacılı turuncu oje sürdü bile.

“Merak etme, Bea, aşkım.” diyor. “O edepsiz kızlara hak ettikleri dersi verebilmen için mükemmel bir planım var.”

Oooo... Ama tam açıklayacakken annem sofrayı kurmam için beni çağırıyor. Büyükanнем yatağıma devriliyor, pelüş hayvanlarımı yere düşürüyor ve iPhone'ununa bakmaya başlıyor.

Ben odadan çıkarken “Git annene yardım et.” diyor. “Büyükanнем bu işi halledecek.”

Koridorda Emma'yla karşılaşıyorum. Yanaklarına kurutulmuş makarnalar yapıştırmış, her bir burun deliğinde de kuru üzüm var ve annemin taytlarından birini pantolonunun arkasına tikiştirmiş durumda. Vücudunun büyük bölümü çıplak ama yeşil keçeli kalemle boyanmış durumda.

“Ben yeşil bir kediyim.” diyor ve bacaklarıma sürtünüp kendini yere atıp yuvarlanıyor. “Gıdıkla!” diye talimat veriyor. Karnını gıdıkliyorum ve tam insanın küçük bir kedi kardeşinin olmasının ne kadar güzel olduğunu düşünürken elimi ısıyor. Ondan kurtulmaya çalışıyorum ama ben uğraştıkça o daha da çok ısıyor.

Onu da sürükleyerek mutfağa gidiyorum.

Annem buzdolabının altını üstüne getirmekle meşgul. “Babanızdan bir kart var.” diyor elinde bir kalıp peynirle. “İmzalı.”

Alıp bakıyorum. “Hayır, değil.”

“Robert Pattinson’a imzalatmış... ‘Bea’ye sevgilerimle, *Robert Pattinson.*’ diyor.”

“Tijuana’da ondan yapmasını istediğim TEK şeyi unuttuğu için, tahminimce Robert Pattinson’mış taklidi yapan *Robert Pattningstone* adında babamın bir arkadaşı tarafından imzalanmış.”

Kedi kızını okşamak için yaptığı işe ara verip eğilirken, “Denemiş olması bile güzel bir şey.” diyor. Babam, filmler için dev dondurma külahları, uzaylı yaratıklar gibi sahne donatımları hazırlar. DVD yapımlarında karşınıza çıkan tuhaf tiplerdendir. Tüm yapmak istediğin çekim hatalarını izlemekken, sekiz haftada nasıl kâğıt hamuru ve keçi kılından elf kılıcı yaptığını anlatan yaşlı tiplerdendir. Son üç aydır Meksika’da yeraltı cücelerine miğfer yapmakla meşgul.

Şu anda annemin yüzünde biraz deli bir bakış olduğu için, babamın koca bir yalancı olduğu, büyükannemin odamda kalıyor olması veya Ralph’in benimle okula gelmesiyle ilgili yaygara yapmadım. Kendisi acil servis hemşiresi olduğu için, hayat kurtarıırken çok strese giriyor ve kocasını hiç görmü-

yor. Bunun yerine, arkama yaslanıp yağda yumurta ve fasulye saçlı, gülümseyen ketçap suratlı ve patates püreden yapıma bıyıklı, güya babama benzeyen yemeğimin keyfini çıkarıyorum.

Emma kedi gibi yumurtasının sarısını yalayarak yiyebiliyor. İğrenç.

Akşamın ilerleyen saatlerinde büyükannem odamıza gelip, "Halledilmiş tir aşkim." diyor. Zafer kazanmış bir edayla telefonunu sallıyor. "Dans problemin yani."

Şişme yatağımı şişirmeyi bırakıyorum. "Nasıl yani?"

"Yani, eski dans öğretmenim Lulu'yla bir konuşma yaptım ve sana bir eş buldu! Sana hızlandırılmış bir kurs verecek, böylece Perşembe günü yapılacak seçmelere hazır olabileceksin."

"Hızlandırılmış kurs mu? Hangi dans tarzı için?"

"Caz... Rock'n'roll... Hani şu *Grease* filmindeki gibi." Kendinden çok memnun görünüyor.

Caz? Rock'n'roll? Bu, tam bir trajedi. "Büyükanne!" diyorum. "Yarışmada o tarz bir dans yapamam. Daha çok müzik kliplerinde gördüğün tarz bir şey olması gerekiyor."

"Ama onlar, açık saçık şeyler Beatrice. Ben biliyorum. Her neyse, sen kendin söyledin, her türlü dans stilini yapabilirmiş-

sin.” Cevap veremiyorum çünkü hem biraz dehşete kapılmış durumdayım, hem de hâlâ yatağı şişirmekle meşgulüm. “O zaman karar verildi. Güzel bir caz dansı yapacaksın ve bunun için o hain kızlarla bir grup olmana gerek olmayacak. Perşembe günü seni gördüklerinde şaşıracaklar.”

Evet, şaşıracaklar. Ayrıca memnun olacaklar. Ama büyükanne min düşün­düğü sebeplerden dolayı değil. Utançtan ölmemi mi istiyor acaba?

Umutsuz bir çabayla “Büyükanne, bildiğin gibi ders ücretleri yüksek ve anne babamın bunu karşılayabileceğini sanmıyorum.” diyorum.

“Ben ısmarlıyorum aşkım. Ayrıca indirimim var çünkü geçen yılki Ulusal Caz Dansı Şampiyonası için Lulu ve Rockin’ Ray’in kostümlerini ben hazırlamıştım.”

“Peki ama eşim kim olacak?” Rockin’ Ray değil herhâlde! “Katılan herkesin on altı yaşından küçük olması gerekiyor.”

“Lulu, bunu biliyor. Hoş bir genç adam olduğunu söylüyor. Merak etme, yarın kendisiyle tanışacaksın.”

“Yarın!” Bu, berbat bir durum...

“Okuldan sonra hemen ilk dersine başlıyorsun. Şimdi kusura bakmazsan tatlım, kitabıma dönmem gerekiyor.” Bunu dedikten sonra büyükanne min yatağıma giriyor, cin toniğinden büyük bir yudum alıyor ve romanını açıyor. “Sunset kötü

kalpli bir milyoner tarafından kandırılıp samanlığa gidiyor ve ardından neler olacağını çok merak ediyorum!"

Hep oturduğumuz otobüs koltuğundan Kat, bana pörtlek gözleriyle bakarak, “Danskıç konusundakıç üzgünümkiç.” diyor. Bir anlık duraksamadan sonra yanına oturuyorum. “Twixkiç?” deyip çikolatayı burnuma dayayana kadar, yani 0.25 saniye boyunca ona buz gibi davranabiliyorum. Twixkiç... Gerçekten komik. Kendimi tutamayıp gülüyorum. Bu ‘kiç’ dilini biz icat ettik. Fransızca öğrenmekten daha kolay olduğu kesin.

Twix’i alırken, “Seni affediyorum Katkiç.” diyorum. Bunu kesinleştirmek için, otobüs oyunumuzu oynuyoruz. Her durakta, rastgele bir sayı söylüyoruz ve otobüse binenlerden o sayıyla eşleşen kişi o kişinin gizli aşkı oluyor. Bana Koklayan Jake (bir defasında kantin sırasında saçımı koklamıştı), Kat’e ise Pearl (ne kadar da uygun) düşüyor.

Sınıfa girdiğimizde, sınıfın diğer tarafına gitmeden önce kolumu sıkıyor ve “Hemen geleceğim.” diyor. Bu sabah

Pearl takipçilerine, kadim bir sanat olan kaş alma hakkın-
da direktifler vermekle meşgul. Kat de Pearl'ün etrafını saran
kızlara katılıyor.

Amber'ın koluna bir şeyler çizmekte olan Betty'nin yanına
gidiyorum. Betty çılgının tekidir ve onunla takılmayı severim
ama beni sıkıcı bulduğundan ve sırf eski günlerin hatırına
bana katlandığına dair şüphelerim var. Betty, Uğurböcek-
leri'nin dördüncü üyesiydi. Şu anda bir çift sarkık dudağı dik-
katlice boyamak için kırmızı tükenmezkalem kullanıyor ve
dudakların tam ortasına köpük harflerle 'Yaprak Ped' yaz-
mış. "Hey, Bea! Nasıl olmuş?"

"Etkileyici, özellikle de gölgeleme yaptığın bölüm. Ve çok
da büyük!"

Sırtıyor. Bugün daha da çılgın görünüyor ama iyi anlam-
da; rakun şapkası, siyah çerçeveli gözlükleri (onlara ihtiyacı
yok ama onlarla seksi haber spikerlerine benzediğini dü-
şünüyor) ve dizine kadar gelen çoraplarıyla. Bay Simms'in
tüm bu aksesuarları görmezden gelmesi mümkün değil ama
Betty'nin de umurunda değil. "Bu, dans grubumuzun adı ve
logosu."

"Gerçekten mi? *Yıldız Savaşları*'na katılıyor musunuz?"

"Evet, ben, Charlie ve Amber müthiş bir sokak dansı
yapacağız." Ne demek istediğini göstermek için bana bazı

figürler yapmaya başlıyor. “Aynı Pembe Kızlar grubu gibi botlarımızı titretip popolarımızı ve göğüslerimizi beş dakika jürinin önünde sallayacağız... Ama tüm bunları Betty tarzında yapacağız.

“Ooo!” diyorum. Jeton ağır düşüyor. “Yani Pearl’ün grubunu taklit mi edeceksiniz?” Kafayı mı yemiş? Evet, biraz.

“Gibi! Ancak seksi pantolonlar yerine –öyle giyineceklerini sanıyorum– biz bol yürüyüş şortları ve spor sütyenleri giyeceğiz.”

“Sütyenleri çoktan aldınız, değil mi?”

“Giyiyoruz bile! Ve biz saçma sapan sözlü şarkılarla değil, Beatles’ın ‘Altmış Dört Yaşıma Geldiğimde’ şarkısıyla dans edeceğiz. Bu konuda kendimi azıcık kötü hissediyorum – Beatles’a veya yaşlılara saygısızlık etmek istemiyorum– ama buna kesinlikle değecek. Büyük olay olacak Bea!” Hayallere daldığı gözlerinden belli oluyor, sonra tekrar bana bakıyor. “Evet, büyük davet... Davul sesleri...” Ellerini sıraya vuruyor. “Sen de bize katılmak ister misin?”

Bir an için ne kadar eğleneceğimi düşünüyorum ama bunu yaparsam, Kat’i sonsuza dek kaybederdim. “Katılmasam daha iyi. Yoksa Kat bir daha benimle konuşmaz. Pearl’ün dans grubuna katıldı.”

“Aman Tanrım! Kat’i üzmemek istemezsin değil mi?” Gülü-

yor, sonra yüzümün hâlini görünce duruyor. “Neyin var?”

Kat’in bana attığı kazığı anlatmak istiyorum ama vazgeçiyorum. Kat ve Betty’yi görünce, insan o ikisinin Uğurböcekleri’nin yarısını oluşturduklarına asla inanamaz. Gerçekten, onların kavgası zaman içinde kopmamıza sebep oldu.

Dördüncü sınıfta, İsa’nın doğuşuyla ilgili oyundan hemen önce Betty, yıldız kostümünü yırtıp Bayan Hooker’ın önünde “Ben Mary’yim!” diye defalarca bağırdı, ta ki Mary olmayı kabul ettirene kadar. Betty’nin annesi o çok küçükken ölmüştü ve bu yüzden Bayan Hooker, Betty için hep üzülürdü. Sorun şu ki Mary rolü Kat’indi. Kat performansın ortasında İsa’yı kapıp Uğurböcekleri’nin çirkin ‘yumruk havaya’sını yapmamış olsaydı, olay eve gidene kadar unutulabilirdi.

Eski yaraları kanatmak istemiyorum.

“Büyükannem, birkaç haftalığına bizimle kalacak.” diyorum. “Benim odamda uyuyor... Benimle beraber. Odayı paylaşıyoruz.”

“Ciddi olamazsın! Ben odamı hiç kimseyle paylaşmazdım.”

“Kimse istemez ki. İğrenç bir durum.” diye ekliyor Charlie.

“Doğru.”

Birden üzerimizde bir gölge belirliyor. Pearl, elleri belinde, dik dik Betty’ye bakıyor. Sert ve korkutucu görünmek için

burnundan hızlı hızlı soluk alıp veriyor. İşe yarıyor. “Ne yapıyorsun?”

Betty kafasını kaldırıp bakıyor. “Ne?” Betty hiçbir şeyden korkmaz, Pearl’dan bile.

“Şunu diyorum.” Pearl, Amber’ın kolunu dürtüyor.

“Bu kadar *kibar* sorduğuna göre, açıklayayım Pearl. Bir çift dudak boyuyorum. Dudakların tam ortasında, müthiş dans grubumuzun adı ‘Yaprak Ped’ yazıyor!”

“Adımızı çaldınız.” diyor Pearl.

“Sizin grubun adı da mı ‘Yaprak Ped’? Yok artık!”

“Ne demek istediğimi anladın seni antika. Bizim grubun adı ‘Pembe Kızlar’ ve sizinki tam olarak bizim ismimizi çağrıştırıyor.”

Betty bir an için bu konu hakkında düşünüyormuş gibi yapıyor. “Bence sizin isminizi çağrıştırmıyor. Benziyormuş illüzyonunu yaratan aslında benzer harflere sahip olmaları.” Pearl’e sırtını dönüyor ve dudaklarını boyamaya devam ediyor.

Pearl tehdit edercesine, “Değiştir.” diyor.

Betty, tükenmez kalemini dişlerine vuruyor. “Hımm... Bir düşüneyim... Hayır.”

“Sen ve yaratık kılıklı arkadaşların çok akıllı olduğunuzu sanıyorsunuz, değil mi?”

Betty ve *yaratık kılıklı arkadaşları* Pearl'ü duymazlıktan geliyor. Herkes Pearl'ün edepsizleşeceği zamanı anlar. Eğiliyor ve yüzünü Betty'ninkine yaklaştırıyor.

"Tuhaf bir suratın var. Beni ürpertiyor. Biraz makyaj yapmayı denesen iyi olur çünkü şu anda suratın midemi bulandırıyor. Şuna bakmaya bile gerek olmadan kokuyor olman zaten yeterince kötü." Pearl bir parmağını Betty'nin alnına bastırıyor, sonra dönüp sırasına doğru yürüyor.

Pearl birinin canını yakmayı iyi bilir. Bir kere, *sadece bir kere*, Betty beden eğitimi kıyafetlerini yıkamayı unutmuştu ve kıyafetler kokuyordu. Pearl, bunu fark etmiş ve o zamandan beri bu konuyu hiç kapatmamıştı. Maalesef böyle biriydi.

Bir süre sessizce oturuyoruz ve sonra Betty, "Senin suratın da dumanı tüten koca bir yığın--"

"Betty!" diye uyarıyor Amber. "Bize bakıyor."

Bana dönerek, "Kat ne kadar tatlı insanlarla takılıyor." diyor. Sesi titrek bir fısıltı hâlinde.

"Kat birşey söylemedi ki." diyorum.

Betty bir dakika kadar bana bakıyor ve sonra Amber ile kızın dövmesine geri dönüyor. Eğer Betty ve Kat bir Venn şeması olsalardı, ben kesişim kümesi olurum.

*

Günün geri kalanı öylesine geçiyor ve eve tek başıma dönüyorum. Kat, Pearl'ün evine 'imajlarını planlamaya' gidiyor ama beni sonra arayacağını söylüyor.

Oyun parkının içinden geçerken tanıdık bir ses beni çağırıyor. "Bu tarafa, Bumble Beal!"

Büyükannem! Oyun parkının içinde... Beyaz bir kovboy şapkası ve kürk mantosuyla ne işi var orada? Emma'nın arabasını itiyor ve bir kerelik de olsa, kardeşim normal biri gibi görünüyor. Yüzü kurbağa gibi boyanmış olsa da.

"Derse hazır mısın?" diye soruyor büyükannem.

"Sütyenin bende." diyor Emma.

"Ne?" Kurbağaya daha da çok benzeyebilmek için, büyükannemin ona yeşil kıyafetler giydirmesini sağlamış. Hatta kurbağaya benzer, küçük kulakları bile var, sevimli olmuş.

"SÜTYENİN KAFAMDA!" diye bağırıyor. Bazı onuncu sınıfların nefeslerini tuttuğunu duyuyorum. Yaklaşıp dikkatli bakıyorum. Bunlar kulak değil! Kafasındakilerin büyükannemin bana Noel hediyesi olarak aldığı limon yeşili sütyen olduğunu fark ediyorum.

Emma'nın arabasını tutuyorum ve onunla birlikte çıkışa doğru koşmaya başlıyorum. Beni takip ettiğini umarak, "Haydi büyükanne." diyorum. "İlk salsa dersime geç kalma-malıyım."

“Caz dansı dersi, Bea.”

“Evet, caz dansı. Kesinlikle geç kalmamalıyım.”

Yirmi dakika sonra, marketin arkasındaki ıssız bir sokakta, bir kilise holünün dışında duruyoruz. Duyuru panosunda Memphis Belle Caz Dansı Stüdyosu hakkında bir broşür asılı duruyor. Broşürle beraber, içeriden gelen gürültülü rock'n'roll müziği doğru yerde olduğumuzu gösteriyor.

Midem bulanıyor. Fena hâlde utangaçlığım tutuyor ve kaldırıma âdeta çivileniyorum. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Tam bayılma numarası yapmayı düşünürken büyükannem kapıyı itip Emma'yla birlikte içeri giriyor.

Tek başıma bayılma numarası yapmamın bir faydası yok. Bayılmamaktan bile daha utanç verici bir durum olur. Bu yüzden kapıyı açıp güm güm çalan müziğe doğru gidiyorum. Güneş ışığını bloke ederek kapı çarpıyor ve bir an için gözlerim içeriye alışamıyor. Sonra odanın tam ortasında hareket görüyorum.

Bu, bir dans. Nefes kesici bir dans.

Lulu ve Ray olduklarını tahmin ettiğim bir kadın ve bir erkek, odanın etrafında dönüyorlar ve öyle hızlı ve öyle müt-hiş dans ediyorlar ki gülümsemeden edemiyorum. Lulu bize doğru dönüyor ve kocaman bir gülümsüyor. Kırmızı ruju,

hem kırmızı Converse'leriyle hem de üzerindeki vişne resimleriyle uyumlu. Onu, âdeta hiç sona ermeyecekmiş gibi devamlı döndüren Ray ise Elvis'e benziyor ama zayıf hâline. Ama en büyük sürpriz, ikisinin de benim sandığım gibi emekli maaşı alacak yaşta değil, henüz yirmili yaşlarında olmaları.

Kısa bir süreliğine yavaşlıyorlar ama dans etmeye devam ediyorlar, ta ki yeniden birbirlerinden uzaklaşana dek. Dansın sonunda Ray, Lulu'yu başının üzerine kaldırıyor ve böylece Lulu baş aşağı duruyor. Onu dikkatlice tekrar yere indiriyor ve bize doğru geliyorlar. Hâlâ gülümsediğimi fark ediyorum ve bayılma numarasıyla ilgili tüm düşünceler aklımdan çıkıp gidiyor.

"Demek hakkında bir dolu şey duyduğum Beatrice sensin." diyor Lulu. "Caz dansı öğrenmek istiyor musun?"

O an anlıyorum ki dünyada şu an öğrenmeyi daha çok istediğim başka hiçbir şey yok. Ancak bir gün Lulu gibi dans edebilme olasılığını aklımdan geçirirken bile, "Evet ama benim az önce senin yaptığını yapabilmem mümkün değil. Ben pek dans edemem." deyiveriyorum.

"Hiç böyle dans etmeyi denedin mi?"

"Hayır."

"O zaman, yapamayacağını nereden biliyorsun ki?"

Omuz silkiyorum. Büyükannem araya giriyor. "Lulu haklı

aşkim. Caz dansı senin alışkın olduğun tarzdan oldukça farklıdır. Her şeyden önce, tek başına yapılmaz. Bir eşin olur ve senin adımlarını o yönlendirir.”

Ray, “Zor kısımlar erkeğe aittir.” diyor.

Lulu gözlerini deviriyor. “Sadece iki aydır birlikte çalıştıktan sonra seninle ilk caz dans yarışmamızı kazandık. Sen doğuştan yeteneklisin. Neyse Bea, ben senin yapabileceğinden eminim çünkü sana çok iyi bir eş buldum. Beraber mükemmel olacaksınız.”

“Ooo.” diyorum alçak bir sesle. O ana kadar danslarıyla o kadar haşır neşir olmuştum ki *Yıldız Savaşları* tamamen aklımdan çıkmıştı. Eş demek, erkek demekti ki bu da benim normal bir insan gibi davranabilme yeteneğimin kaybolması demekti.

Lulu aklımdan geçenleri okuyor. “Endişelenme. İyi davranacağından eminim. Davranmak zorunda... Kendisi benim kardeşim. Sana karşı tamamen iyi davranmaza onu dövereirim.” Holün arkasındaki kapının açıldığını duyuyorum. “Hah, işte geldi!”

Hepimiz dönüp içeriye erkek şeklinde bir siluetin girmesini izliyoruz. Sonunda bu siluet gölgelerin arasından çıkıyor ve... Sarılan Adam’a dönüşüyor!

Şok içinde “Ollie!” diye fısıldıyorum. Bu korkunç bir şey...

Bu müthiş bir şey... Ama benim için en çok da korkutucu bir şey.

Kulaklıklarını çıkartıp sırt çantasını yere bırakıyor ve “Selam Bean.” diyor.

“Kim olduğumu biliyorsun!” Bu, aklımda kalması gereken önemli bir detaydı.

“Aynı okula gidiyoruz, aynı okul otobüsüne biniyoruz... Ayrıca Barbie’nin hayatını kurtardım.” Barbie kelimesini duyan Emma ambulans sirenine benzer bir şekilde, “Barbiebarbiebarbiebarbiel” diye bağırmaya başlıyor. Neyse ki büyükannem onu dışarı çıkarıp çikolatalı şekerleme almaya götürüyor.

“Haydi.” diyor Lulu. “İkinizin çalışması gerek. Ollie biraz bildiği için, bugünü Bea’nin yetişmesi için çalışmalar yapmaya ayıracağız. Evet, Bea, burada dur ve Ollie sen de karşısında dur. Şimdi, el ele tutuşun.”

Hadi canım!

Ya ellerim kurursa? Daha da kötüsü, terlerse? Ya sadece tuhaf bir his verilerse? Tuhaf ellerimin olması mümkün mü? Ellerimi düşündükçe gözüme daha da tuhaf görünüyorlar. Ellerim... Erkek elleri gibi mi yoksa? Büyük erkek parmak uçlarımdan terler akmaya başladığını hissediyorum. Sonra, aklıma ellerimden daha çok göze çarpan bir yerim geliyor:

yüzüm. Ollie yüzüme bakıyor olacak ve bu sabah çenemde fark ettiğim o noktayı, hani şu dokununca acıyan ve bir daha aynaya baktığında çenenin popo gibi görünmesine neden olan noktalardan, görecektir. Aman Tanrım, bir dakikaya kadar, Ollie Matthews, popoya benzer çeneli, terli erkek ellerine sahip bir yaratıkla el ele tutuşacak... Ve daha da kötüsü, bunu yapmak zorunda çünkü ablası onu buna zorlamış.

“Popo-çene.” diye fısıldıyorum.

“Ne?” diye soruyor.

O zaman Ollie Matthews'la çoktan el ele tutuştuğumu ve bağırıp odadan kaçmadığını fark ediyorum. Aslında benim de yapmam gereken şeyi yapmakla meşgul: Ray ve Lulu'nun bize ilk adımımızı göstermelerini izliyorum. Ancak bir sebeple gözlerime bir türlü söz geçiremiyorum, kontrolüm dışında, Ollie'ye kayıp duruyorlar ve aynı zamanda onun bu izbe kilise salonunda 'Yanlış Şekilli' Bea Hogg'la el ele tutuşmuş, ne yaptığını anlamaya çalışıyorum.

“Odaklan Bean.” diye fısıldıyor. Tam o anda Lulu ‘Kanguru Elleri’ ve dönüşlerle ilgili karmaşık komutlara geçiyor ve ben de Ollie Matthews'un kim olduğunu unutup caz dansı yapmaya başlıyorum.

Ve tahmin edin ne oluyor? *Yapabiliyorum!* Her adım doğal ve kolay görünüyor. Konsantre olmak için strese girmeme

gerek yok çünkü ellerim ve ayaklarım Lulu ağzını bile açmadan ne yapmaları gerektiğini biliyor. Dans edebiliyorum ya da en azından caz dansını yapabiliyorum ve bildiğim kadarıyla, günümüzde bu bir dans türü.

Dersimiz iki saat sürüyor ama sanki yirmi dakika sürmüş gibi. Lulu ve Ray bize bir adım gösteriyor, biz aynısını yapıyoruz, sonra Ray pratik yapalım diye müziği başlatıyor.

Dersin sonunda:

1-Dönebiliyorum.

2-Ollie'nin kolunun altından dönebiliyorum.

3-Ollie'nin kolunun etrafından dönebiliyorum.

4-Ollie'nin kolundan uzakta dönebiliyorum.

5-Ollie'nin koluyla, hatta ara sıra yüzüyle bile göz kontağı kurabiliyorum.

Kulağa çok önemli gibi gelmeyebilir ama hepsini yapabilmek harika hissettiriyor... Özellikle de sonuncusu.

“Siz ikiniz, pekâlâ. Bugünlük bu kadar yeter. Bir pratik dansıyla bitireceğiz. Ne dersin Ray? *Zoom Zoom Zoom* çok mu hızlı olur?” diye soruyor Lulu.

“Sanırım baş edebilirler.”

Ve bu şarkı, gerçekten hızlı. Lulu ne yapacağımızı söylemiyor. Ollie yönetiyor, ben de yapıyorum. O öğleden sonra ilk

defa, dans dersi alıyormuşuz gibi değil, gerçekten dans ediyormuşuz gibi hissediyorum. Sonra müzik, neredeyse başladığı gibi, sona eriyor. Sessizce içeri girmiş olan büyükannem ve Emma bizi alkışlıyor. Nefeslenmeye çalışıyoruz ve ellerimizi bırakırken Ollie gülerek yere düşüyor. “Beni öldürdü!”

Lulu onu yerden kaldırırken, “Şapşallık etme Ollie!” diyor. “İkinizin de yarın ve gelecek haftaki yarışmanın ilk turu tamamlanana kadar, her gün okuldan sonra aynı saatte burada olmanızı istiyorum.” Ollie’ye bakıyorum. Eminim ki bundan kurtulmak isteyecektir. İlk başta gelmesinin sebebi ablasına iyilik yapmak için değil miydi zaten?

Omuzlarını silkerek, “Tamam.” diyor.

“Gerçekten mi?” diye soruyorum.

“Pratik yapmazsak, perşembe günü bir felaket olur.”

“Hayır, yani benim için bir sakıncası yok ama sen yarın gelmek istiyor musun?”

“Eee, bensiz yapamayacağına göre, değil mi?”

“Öyle sanırım–”

“Tamam, gitmem lazım. Annem gelip beni alacaktı.” Bunu diyerek yerden çantasını alıyor, Emma’ya nanik yapıyor (adil olmak gerekirse Emma ona nanik yapıyor) ve salondan çıkıp gidiyor.

Birkaç dakika sonra biz de çıkıyoruz.

Emma, “Kaba adam kim?” diye soruyor.

Büyükannem bizi eve götürürken arabada son iki saati düşünüyorum. Bir an aptalca bir mutluluk, sonra utanç duyuyorum. Düşündüğüm kadar korkutucu olmadı ama bu en çok Ollie’nin, büyükanneme göre ‘tam bir beyefendi’ olmasından kaynaklanıyordu. Ollie’nin düşünmeden duramadığım bir yanı var: tişörtünün içinden kolları ve omuzlarının görüntüsü. Tam da olması gerektiği gibi görünüyordardı.

Benim neyim var böyle? Aniden omuz fetişi mi geliştirdim? Kat, bana bir şarkıcının ‘ilah gibi vücudu’ olup olmadığını sorduğunda, sırf onu mutlu etmek için evet derim... Ve ayrıca on dört yaşındaki her kızın böyle düşünmesi gerektiğini de bilirim. Gerçekte hiçbir şey hissetmiyorum ve aslında bu beni biraz endişelendiriyor. Kat’ın mükemmel aktör ve şarkıcıları, Emma’nın şişirilmiş ve dokunmak istemediğim oyun havuzu gibi gözüme plastik görünüyor. Hatta benim ‘Robert Pattinson’a bayılıyorum’ havalarım bile uydurmadır.

Ama Ollie’nin o tişörtün içindeki hâli... Gözlerimi kaydırıp başımı omuzlarına yaslamak istiyorum. Bu düşünce, kırmama neden oluyor ve yerine kızaran yanaklarımı soğuk cama dayıyorum. “Lulu yarın size yakın duruşu öğreteceğini söyledi.” diyor büyükannem.

Oooo. Zayıf bir sesle, “O nedir?” diye soruyorum.

“Şey, isminden anlaşılan şey, *yakın* duruş. Elini eşinin omzuna koyuyorsun, o da elini senin sırtının ortasına koyuyor. Sonra el ele tutuşuyorsunuz. Biraz valse benziyor ama çok daha yakın. Gerçekten, göğüs kafesinden baldıra kadar tüm vücudunuz birbirine değiyor. Birlikte *erimeniz* gerekiyor.”

Aman Tanrım!

Kendime gizli ve şaşkın bir gülücük için izin veriyorum.

Pencereden dışarı bakarken hızla evlerin yanından geçiyoruz, akşam ışığında turuncu pencereleri ışıltıyor ve ben de ışıltıyorum. Son iki saatin sihrinden ve yarın Ollie Matthews'un kollarında eriyeceğimi bildiğim için ışıltıyorum.

Uyandığımda, ısıldamam kaybolmuş ve geriye sadece karnımın kasılmasına neden olan korku kalmıştı.

Eminim Ollie, soğuk gün ışığında, etrafı rugby takım arkadaşlarıyla sarılıken beni otobüste gördüğünde dehşete kapılacaktır. *Ben bununla el ele mi tutuştum?*

Karanlıkta giyinip büyükannemi uyandırmamaya çalışırken anneme hasta olduğumu söylemeyi bile düşündüm. Onu görecektir olmak beni öyle utandırıyor ki daha mutfağa girerken yanaklarım kızarıyor.

Lazımlıkta otururken Emma, “Bea kırmızı!” diyor. Bunu şarkı olarak söylüyor ve sonra da buzdolabındaki miknatıslara yazıyor. Annemin bu konuda bir şey yapması lazım.

Biraz cesaretimi toplamak adına, saçımda bir değişiklik yapıyorum. Emma bana Noel hediyesi olarak kocaman papatya şeklinde bir kısa saç toka vermişti. Kendisi seçtiği için ve de çok kadınsı bir şey olmadığı için bu tokayı seviyorum.

Genellikle saçıma takar, aynada kendime bakar, evin içinde onunla dolaşır ama sonra kaldırım. Ancak bugün cesur bir şey yapmaya ihtiyacım var. Bu nedenle, yarım saat saçımı düzleştirmekle uğraşıp sonra atkuyruğu yapmak yerine, saçımı doğal hâlinde bırakıyorum. Saçım o kadar kıvrıcık ki doğal bıraktığım an doğaldan çıkıp doğaüstü bir hâl alıyor. Papatyalı saç tokamla kulağımın arkasındaki bir tutam bukleyle tutturuyorum.

Evden çıkarken Emma, “Oooo, Emma güzel!” diyor.

Otobüse bindiğimde Kat’ın orada olmadığını görüp panikle, Otobüs Kelly’nin yanına oturuyorum. Kendisi minnacık bir yedinci sınıf ve arkadaş edinmek için öyle çaresizce uğraştı ki herkesi korkutup kaçırdı. Genellikle tek başına oturur ama bugün değil. Bana gülümsüyor ve ben konuşmaya başlamadan aceleyle Kat’i arıyorum.

Cevap yok. Bu, çok garip. Ona ihtiyacım olduğu anda Kat nasıl olur da beni terk edebilir? Dün akşam eve geldiğimde, hayatımın en müthiş dedikodusuyla ilgili mesaj attım:

Hey K bil bakalım n’oldu? Yarışmaya Ollie Matthews’la katılıyorum OLLIE MATTHEWS!!! Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım :-) **Bean mucks** Ama beklediğim gibi beni aramadı veya cevap vermedi.

Dün o kadar da dikkat etmemiştim çünkü mutluluk sar-

hoşu olmuş bir şekilde anneme Youtube'dan Lulu ve Ray'ın videolarını gösteriyor ve büyükannemle beraber 'Jailhouse Rock' demosu yapıyordum. Büyükannemin kolunun altından dönmek zordu çünkü kendisi fırında patates gibi küçük ve yuvarlak boyutlara sahipti ama annem olayı gözünde canlandırabildi. En sonunda bir yandan Emma, "Ben caz dans, ben caz dans!" diye haykırırken dördümüz de oturma odasında dans ediyorduk.

Daldığım hayalden, Otobüs Kelly'nin kolumu çekiştirme-siyle uyandım. "Sen Bea'sin, değil mi?" diye soruyor. Kafamı sallıyorum. "Tuhaf görünüyorsun. Sorun nedir?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Otobüs Kelly'den otobüsün arkasına bakıp Ollie'nin orada olup olmadığını söylemesini isteyebilir miyim? Kat ve aynasına gerçekten ihtiyacım var. Nerede bu Kat?

Otobüs okula gelince duruyor ve bir sürü onuncu sınıf hep birlikte aşağı iniyor. Koridordan öne doğru geliyorlar ve o anda Ollie'nin arkadaşlarıyla konuşmasını duyuyorum. "Ciddiyim." diyor. "Tatları güzel. Bir tane deneyin." Paniğe kapılıyorum. Meşgul görünmeliyim. Çaresizce, Otobüs Kelly'ye en sevdiği öğretmenin kim olduğunu soruyorum. Bana dönüp şaşkın bir şekilde bakarken, Ollie yanımda duruyor ve "Bir tane de Bea'ye!" deyip bir paket şekeri burnuma sokuyor.

“İsmine aldırış etme sakın.”

Söz dinleyip bir tane alıyorum ve pakete bakıyorum. Üstünde ‘Hasta ve Karışık’ yazıyor.

“Havuç topağı!” deyip parlak, turuncu renkli çubuğu ağızıma atıyorum.

Ollie, iğrenç şekerlerini dağıtarak yoluna devam ediyor. Görev başarıyla tamamlandı. Ollie’yle konuştum. O, benimle konuştu. Söylediğim tek şey ‘Havuç topağı’ydı ama olsun, bu bir başlangıç. Oturmuş gülümsüyor ve düşünüyorum. *Her şey güzel olacak... Her şey güzel olacak!*

Küttt! Kafamın arkasına bir çanta çarpıyor ve öne doğru uçup alınımı ön koltuğun arkasına vuruyorum. Saçım başım dağılıyor ve papatya tokam yere düşüyor. Kafamı kaldırıp bakıyorum. Kuyruğu durdurmuş olan Pearl’ü görüyorum.

Gözlerini benden ayırmadan yüzünü yüzüme yaklaştırıp fısıldıyor. “Sürtük.” Nefesi sigara ve nane karışımı bir tuhaf kokuyor. Midem âdeta eriyor ve etraftaki küçük sınıflar kavga çıkacağı için nefeslerini tutmuş bekliyorlar ama Pearl herkesi iterek yoluna devam ediyor.

Otobüs Kelly ceketimi çekiştiriyor. “Sen öldün, Bea.”

Biliyorum.

Otobüsten indikten sonra fark ediyorum ki müthiş bir şey oldu. Ağlamadım. Evet, okuldaki en korkutucu kız benim

sürtük olduğumu düşünüyor ve ben ağlamadım.

Derse doğru yürürken, nihayet Kat'ten haber çıkıyor: **Oto-büste olamadığım için üzgünüm. Dışçı randevum için Brighton'dayım. :)** Kat'in annesi ne zaman Kat'le Brighton'a alışverişe gitmek istese, Kat'in dışçı randevusu olur. Bu yıl, beş kez dışçıye gitmiştir.

Arkadaşsız olduğumu fark edince Betty'nin yanına oturuyorum. Neşeyle, "Selam sürtük!" diyor.

"İyi haber çabuk yayılıyor."

"Amber'ın ağabeyi otobüste tam arkanda oturuyormuş. Ne yaptın ki?"

"Pearl bir şey demedi ama sanırım *Yıldız Savaşları*'na Ollie Matthews'la katılmamla ilgili."

Betty'nin ağzı açık kalıyor. "Hadi oradan. Cidden mi? HADİ ORADAN!" Elini sıraya vuruyor ve kahkahalarla gülüyor. "Charlie, Amber!" Kızlar yeni içeri giriyor. "En tuhaf haberi duymaya hazır olun: bizim mini mini, tatlı ve sessiz Bea Hogg, *Yıldız Savaşları*'na... Buna inanamayacaksınız... Ollie Matthews'la katılıyor!"

"Hayır!" diyor Charlie.

"Çılgınca!" diyor Amber. "Nasıl oldu?"

Etrafımda toplanıyorlar ve elimden geldiğince sessiz bir

şekilde olanları anlatıyorum. Pearl içeri gelmiş ve soğuk bir şekilde beni süzüyor ama kızlar sorular sormaya ve gülmeye ve nefes nefese konuşmaya ve daha çok soru sormaya ve sonra daha da çok sormaya devam ediyorlar.

“Aaa! Caz dans tavşancıkları olacaksınız. Çok havalı.” diyor Charlie. “Ciddiyim Bea, iyi birisi. Ağabeyimle arkadaşlar ve bizim eve çok sık gelir.”

“Ayrıca ne kadar güzel bir erkek olduğunu unutmamak gerekir.” diye ekledi Betty. “Toplantı salonunda rugby yaptıklarında onu gördün mü? Cidden muhteşem bir—”

Charlie eliyle Betty’nin ağzını tutarak, “Kapa çenenil!” diyor. “Kızı utandırıyorsun.”

Ve sonra onlarla yeniden ortaya çıkan dans kaynaklı mutluluğumu paylaşmadan edemiyorum. Kol hareketleri (yapabiliyorum) ve havada döndürme (yapamıyorum) hakkında daha fazla detaya giriyorum. Gülüyor olmaları umurumda değil çünkü ben de gülüyorum. Yoyo hareketinin getirdiği yakınlığı iki cep telefonunu kullanarak anlatırken başımı kaldırıp bakma hatasına düşüyorum ve bir an Pearl’le göz göze geliyoruz.

Arkadaşlarına doğru dönmeden önce “Ucube.” diyor ve bir şey fısıldayarak onların kıs kıs gülmelerine neden oluyor. Aniden telefonu titriyor. Ekranı incelerken “Bu, o...” diyor.

Sonra bana bakarak, soğuk ve tatmin olmuş bir şekilde gülümsüyor ve mutluluğum uçup gidiyor.

O anda, iki şeyin farkına varıyorum: İlki, biri ona ben ve Ollie'den bahsetmiş olmalı ve en olası isim Kat ve ikincisi 'o' dediği kesinlikle Ollie.

Betty, "Haydi Bea, Nokia ne yapıyor?" diye soruyor.

"Bu kadar işte." deyip, telefonları geri veriyorum.

Pearl, benimle yarışta olduğunu düşünüyor. Bu, çok saçma! Tıpkı koskoca Amerika'nın ufacık Wight Adası'na savaş açması gibi bir şey. Daha da açık olmak gerekirse Pearl dünyanın süper gücüyken, ben de sütlü çay satan o adayım.

Kat'le nihayet Fransızca sınıfında karşılaşırız. Tırnaklarında salonda yapıldığı belli olan French ojeleri ve ayaklarında yeni olduğuna emin olduğum ayakkabıları var. Fransızca, "Yeni ayakkabılarıma bak." diye fısıldıyor.

Evet. Soğuk davranmaya çalışıyorum ama zor çünkü Bay Tweed, sırasının altından bir meyve kâsesi çıkarıyor, etrafa portakallar atmaya başlıyor ve eşimle meyve alışverişi canlandırması yapmamızı istiyor. Eşim Kat. Onu görmezden gele miyorum çünkü devamlı Fransızca, "*Bir şeytali ister misin?*" deyip iki, büyük, hayali göğüsleri havaya atıp tutuyor.

Ben gülmeye başlayana dek bunu yapmaya devam edi-

yor. Tuhaf bir sessizlikten sonra ona acıyorum ve Pembe Kızlar dansının nasıl gittiğini soruyorum. Bana, kalça döndürmelerinden, arsız krumplarına² kadar her detayı anlatıyor. Krumpı önce annesinin leziz İsveç bisküvileri sanıyorum. Sonra Pearl'ün ne kadar arkadaş canlısı olduğunu, sandığım gibi şeytan olmadığını, tıpkı Uğurböcekleri günlerindeki gibi sadece eğlenceli ve sıradan olduğunu anlatıyor. "Evet..." diyor sonunda. "Sen ve Ollie Matthews!"

"SMS'imi aldın mı?"

"Ancak bu sabah alabildim. Dün akşam telefonum kapalıydı ve otobüs için de özür dilerim. Annemin indirimi kaçırmaması ve şalvarlar hakkında da fikrimi alması gerekiyordu." diye ağzında çok da anlamlı olmayan bir şeyler geveledi. "Aslında hiç beğenmedim ama müthiş olduklarını söyledim ki bana ayakkabı alsın. Her neyse... Sen ve Ollie, bu nasıl oldu?"

Ona büyükannemin planını ve dans dersinde yaşadığım sürprizi anlattım. En sonunda sormaya cesaret ettim. "Pearl'ün otobüste söylediği şeyi duydun mu?" Kafasını sallıyor. "Ollie ve beni ona sen mi söyledin?"

Onu birçok durumdan kurtaran aptal surat tiplemesini yaptı. "Bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim Bea. Telefonda kim kiminle yarışmaya katılıyor diye sohbet ediyor-

² Bir çeşit sokak dansı. (ç. n.)

duk ve ağzımdan kaçıverdi.”

Telefonunu kapattığını sanıyordum. Pearl’le konuşup *Yıldız Savaşları* hakkında dedikodu yapacak zamanı buluyor da benim mesajıma cevap yazmaya mı bulamıyor? Hafiften midem bulanıyor.

Kat “Bean...” diyor. “En iyi arkadaşın olarak, Ollie’yle gerçekten dans etmemen gerektiğini düşünüyorum.”

“Neden?”

“Çünkü o, Pearl’ün erkek arkadaşı sayılır ve Pearl sana çok kızgın. Ve bilirsin, her zaman onun dediği olur.” Kat her şey eskisi gibiymiş ve biz Pearl’ün nasıl bir çatlağa dönüştüğünün dedikodusunu yapıyormuşuz gibi gülümsüyor.

Sesime yapabildiğim kadar umursamaz bir hava ekleyerek, “Çıkıyorlar mı?” diye soruyorum.

“Sayılır. Pearl ağırdan alıyor. Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyor.” Hayallerim yıkılıyor. “Bir dahaki provanız ne zaman?”

Portakalıma bakarak Kat’in bana söylediğini kabullenmeye çalışıyorum. “Okuldan hemen sonra buluşuyoruz.”

“Bak işte, Pearl bana daha yeni Ollie’nin okuldan sonra onunla buluşmak istediğini söyledi. Bilmen gerek diye düşündüm. Provaya gelmeyince kendini kötü hissetmeni istemem.” Kolumu hafifçe sıkıyor. “Belki de bizim sandığımız

kadar müthiş biri değildir.”

Sonra Bay Tweed arabaların renkleriyle ilgili sorular sormaya başlıyor ve ben derse yüzde yüz konsantre olamadığımı fark ediyorum.

Gün boyunca ne zaman Pearl’le karşılaşsak bazı minik yorumlar alıyor ve soğuk bakışlarla karşılaşıyorum. Derslere kestirmeler yerine uzun yollardan gitmek veya öğle tatilinde kütüphanede saklanmak gibi şeylerle mümkün olduğunca Pearl ile karşılaşmamaya çalışıyorum ama günün sonunda, bazı kitaplarımı dolabıma tıkarken kafamı kaldırıncaya dolaplara yaslanmış olarak beni izlediğini görüyorum. Yanında kimse yok.

“Erkek arkadaşım! burada buluşacağım. İzlemeye mi geldin?” Dolabımı kapatırken iyice yaklaşıyor. “Dedim ki *izlemeye mi geldin?*” Etrafından dolanmaya çalışıyorum ama ısrarla yolumu kapatıyor, ben de zavallı bir dans yapar durumuna düşüyorum. Etrafımızdaki tüm öğrenciler durup bizi izliyor.

Birdenbire hareket etmeyi bırakıyor ve ben de aradan sıyrılıyorum. Koşma isteğimle savaşılarak koridor boyunca yürüyorum ve dolap kapaklarının vurulması ve ‘Hoşça kal’ seslerinin haricinde, Pearl’ün hâlâ güldüğünü duyabiliyorum. Merdivenlerden inip okuldan çıktığımda bile o ses peşimden

geliyor.

Ona söylediğim gibi büyükanmem, arabanın içinde bekliyor. Emniyet kemerimi takarken, "Dersi dört gözle mi bekliyorsun aşkım?" diye soruyor.

Ve olanlar oluyor. Sadece bir kişinin iyi davranması yetiyor. Hıçkırıklar arasında ve torpidoda bir şey arıyormuş numarası yaparak "Çabuk büyükanne, arabayı sür." diye fısıldıyorum.

Emma arka koltuktan "Sussana!" diye bağıyor. "Gürültücü kız seni!" Ve Shrek bebeğini bana fırlatıyor. Bebek, "İçeride olmaktansa dışarıda olmak daha iyi!" diye tekrarlıyor ve ancak düğmelerine vurunca susuyor.

Artık Emma da çığlık atıyor.

Okuldan birkaç sokak uzaklaşınca, kafamı kaldırıp hıçkırarak ve yüzümden gözyaşı ve sümüklerimi silerek, "Derse gitmenin bir anlamı yok çünkü Ollie orada olmayacak. *Kocaman memeleri* olup kaşları olmayan *berbat bir kızı* öpecek ve belli ki *benimle caz dansı yapmaktansa* bunu tercih ediyor. Bu durumda kendimi daha fazla utandırmamak için dans stüdyosuna gitmeyeceğim." diyorum.

Büyükanmem, "İyi de senin göğüslerin de son derece etkileyici Bea." diyor.

"Yeterince etkileyici değil!"

"Haydi ama tatlım. Ona bir şans ver. Ya kızlar bunu uy-

durduysa ve oraya gidip de senin gelmediğini görürse? Bak, geldik bile. Gelmişken bir içeri girip bakalım bence."

Tartışacak hâlim olmadığı için, The Memphis Belle Caz Dans Stüdyosu'na ikinci günde de girmeyi kabulleniyorum.

Tuvalette yüzüme çarpıyorum. Sonra ıslak mendil, Marc Jacobs marka Daisy Sunshine parfümü (annemin tuvalet masasından aşırıldı) ve Dove maksimum koruma ürünlerini kullanıyorum. İş şansla bırakmıyorum. Kendimi komple kokluyorum -ellerimi bile- ve bir fark ediyorum ki annem ve Emma'nın tuhaf bir karışımı gibi kokuyorum, bu yüzden parfümü daha da fazla ıslak mendille siliyorum ve iyice Emma gibi kokuyorum.

Aynadaki görüntümü kontrol ediyorum. Her zamanki gibi kısa boylu görünüyorum ama en azından ağladığımı anlaşılmıyor. Sahip olduğum yegâne kot pantolonumu, babamın bana Amerika'dan aldığı, soluk renkli favori tişörtümü giymekte ve papatyalı tokamı takmaktayım. Hafif topuklu olan eski okul ayakkabılarımı giyiyorum çünkü Lulu topuksuz ayakkabı veya spor ayakkabıları giyersem dönmemi engelleyeceğini söyledi. Buluta benzer saçları olan, şekli bozuk ve kısa boylu birisi için hiç de fena görünmüyorum. Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

Ollie görünürde yok.

Tabii ki olmayacak. Ne umuyordum ki?

Lulu kapının orada tereddüt ettiğimi fark edip eliyle işaret ederek beni içeri çağırıyor. “Haydi ama. Sadece geç kaldı. Biz de onsuz başlarız.”

Büyükannemle göz göze geliyoruz ve bana gülümsüyor. “Şimdi yakın duruşla başlayacağız. Ray, Bea'ye ellerini nereye koyması gerektiğini göster lütfen.” Sonuç olarak, Ray'le dans edecektim gibi görünüyor. Kendisini tanıdıktan sonra, bunun o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum.

Ray, “Bunun için üzgünüm ama bu dansı becerebilmek için gerçekten *çok yakın* durmamız gerekiyor Bea.” diyor. Dedikten sonra, beni sağ elinin tarafından bir kavıyor, omuzdan kalçaya kadar her yerimiz birbirine değiyor. Göğsüne sıkışmış bir hâldeyken sarma sigaralarının kokusunu ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Kat, beni böyle görmek için neler vermezdi. “Elimi sırtında nereye koyarsam, bu yolla aslında dansı bir nevi kontrol etmiş oluyorum. Anlıyor musun?”

Elinin baskısıyla beni nasıl sağdan sola döndüreceğini gösteriyor. Lulu, *In the Mood* şarkısını koyuyor ve birkaç yönerge daha sonra, düzgün bir şekilde dans ediyoruz.

Ray beni yönlendirirken endişelerim de yok olup gidiyor. Elinin işaretlerine tepki vermek kolay ve ben de içgüdüsel

olarak, ne zaman dönmem ve ne zaman dönerek uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. O, müthiş bir dansçı ve ben de kendimi siyah beyaz bir filmde oynayan bir film yıldızı gibi hissetmeye başlıyorum. Sırtım dikleşiyor, çenem yukarı doğru uzanıyor ve Utangaç Bea'nin kaybolduğunu hissediyorum. Sonra dans sona eriyor ve Ray beni iki kez hızlıca döndürüyor.

“Sen doğuştan yeteneklisin Bea.” diyor. “Şimdi Ollie'yle deneyin.”

Ve o zaman sahnede oturmuş beni izlediğini fark ediyorum.

Karşılıklı geçip yakın duruş pozisyonu alıyoruz. Artık kendimi bir film yıldızı gibi hissetmiyorum. Bir bebek gibi kokan şapşalın teki gibi hissediyorum. Ancak tıpkı dünkü gibi Ollie, ciddi ve ağırbaşlı bir şekilde, Lulu'nun yönergelerini dikkatle dinliyor ve birkaç sefer pratik yaptıktan sonra yakın duruşu iyice kavramış gibi görünüyoruz. Çok keyif almamaya çalışıyorum ve kendime Ollie'nin Pearl'le daha da yakın bir duruş için geciktiğini hatırlatıp duruyorum.

Biz dansın tam ortasındaiken Lulu müziği kapatıyor. O pozisyonda kalıyoruz. “Doğru yapmıyorsunuz.” diyor. “Yeterince yaklaşmıyorsunuz. Ollie, Bea'ye *yapıştırılmış* olduğunu

ve tek bir kişi olarak dans etmek zorunda olduğunuzu hayal et.”

Ollie kaşlarını çatıp nasıl durduğumuza bakıyor.

Evet, yakınız, utanç verici bir biçimde aşırı yakın ama hâlâ aramızda on santim kadar boşluk var. Biraz daha yaklaşıyoruz. Şimdi aramızda beş santim var. Lulu, “Hadi ama!” diyerek ellerini kalçalarımıza koyup bizi öyle yakınlştırıyor ki yanlarımız birbirine değiyor. Artık yüzüm Ollie’nin tişörtüne sürünüyor. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum. Bu çok gülünç. Yanaklarım yanmaya başlıyor.

“Merhaba.” diyor. “Tişörtün güzelmiş. Hill Valley Lisesi. *Geleceğe Dönüş* filminden!”

“Sever misin?” Tahminen benim yaşımda olup ben hariç bu filmi duyan *tek kişi*.

“Sevmek mi? Neredeyse giyiyorum.”

Gülüyorum. “Filmı kastetmiştim...”

“Biliyorum. Hey, geç kaldığım için üzgünüm–”

“Sorun değil.” Onun adını söylemesini istemiyorum. Birdenbire müzik başlıyor ve bu kez gerçekten de yakın duruyoruz. Ollie, hızımızı değıştirerek dansı yönetiyor ve böylece bir an uçuyor, bir an ise yavaşlıyoruz. Elimin altında omzunu hissetmek harika bir şey; güçlü ve sıcak, hatta Emma uyurken sırtına elimi koyduğumdaki histen bile daha iyi.

Ve aniden aklıma 'S' ile başlayan sözcük geliyor. Emma'nın sırtına elimi koymayı *seviyorum*. Elimini Ollie'nin omzunda tutmayı *seviyorum*... Ollie Matthews'ün omzunu *seviyorum*!

Kalbim hızla çarpıyor. Bunu kimse *hiçbir zaman* bilmemeli. Bu, her şeyi mahveder.

Müzik duruyor ve birbirimizden ayrılıyor. Sonraki yönergeleri almak için Lulu'ya doğru dönüyorum çünkü biliyorum ki Ollie bana bakarsa omzuna olan sevgimi yüzümden okuyabilir.

Lulu heyecanla, "Çocuklar, harikasınız. Müthiş!" diyor. Kalbim yavaşça eski ritmine dönüyor. "Pekâlâ, sizi seçmeye hazırlamak için bir fikrim var. Her cumartesi Ray ve ben Brighton'da caz dans gecesi düzenliyoruz. Bu hafta sonu canlı orkestramız var ve eğer gelebilerseniz, birtakım müthiş danslar görebilirsiniz. Ne dersiniz? Meşgul müsünüz?" Bana bakıyor.

Gerçekten mi? Aslında biraz meşgul sayılırım. Büyükanemnin dikiş kulübü olan Gümüş Dikişçiler'in en genç (altmış yıl kadar) üyesiyim ve her cumartesi beraber *X Factor* seyredip dikiş dikeriz. Gerçekten, içkilerini hazırlarım —sert severler— ve iğnelere iplik geçiririm. Ama Dikişçiler bir akşam bensiz yapabilirler diye düşünüyorum.

"Bir şeyi ayarlayabilirsem gelirim." diyorum.

"Güzel." diyor Ollie. "Ben müsaitim."

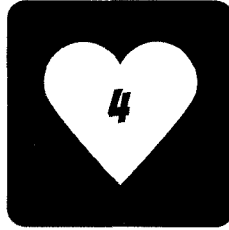
Enteresan.

"Seni altıda alırım ve Ollie..." Lulu, ona bir bakış atıyor.
"Geç kalmal!"

Ollie gittikten sonra, ben de arabaya doğru yürüyorum.

Gökyüzünün hâlâ hafif günışığı yansıttığı o sihirli geçiş anlarında olduğunu fark ediyorum. Babam bana bunun isminin 'alacakaranlık' olduğunu söylemişti ki bence bu kadar güzel bir şeyin adı böyle üzücü olmamalıydı. Salonun çevresindeki evler karaltıya dönüşmüş ve yukarıda bir yerlerde bir karatavuk kuşu şakıyor. Nasıl olduysa, büyükannem ve Emma gevezelik etmiyor.

Kafamda dönüp duran soruları bir kenara atıp alacakaranlığın tadını çıkıyorum. Yarın okulda neler olacağı kimin umurunda? Şu anda ünlü yıldızlar gibiyim ve bu, benim çok hoşuma gidiyor.

Çarşamba günü, matematik kitabımın arasında cipsler buluyorum. Perşembe günü kantinde biri bana çelme takıyor ve cuma da güne dolabıma sıkıştırılmış bir günlük pedle başlıyorum. Başlangıçta 'Yaprak Ped' grubundan örtülü bir mesaj olduğunu sanıyorum ama yakından bakınca üzerinde "Bea Hogg kokuyor." diye yazıyor. Bu durumda, muhtemelen Betty değil. Yapışkanından sıyrıp alıyor ve en yakın çöp kutusuna atıyorum. Şu anda, göz kamaştırıcı dönüşler ve sıcak omuzlar çok uzak bir hayal olarak görünüyor. Tüm akşamı Ollie'yle dans ederek geçireceğim cumartesi akşamına tutunuyorum.

Günün kalanında, Betty'den ayrılmamaya çalışıyorum ama öğle tatilinde, üst kat pencerelerden birinden saçıma soslu makarna yağıyor. Bundan dolayı, Kat'ten bir SMS alıyorum: **Bea, kocaman sarılıyorum. Saçında makarna gördüm :((Seninle konuşursam dans grubundan atıla-**

cağım.) mcuks Tuvalete gidip domates ve fesleğen sosunu saçımdan temizliyorum.

Hazır oradayken, tuvalete de giriyorum. Tam da eskimiş, dengesiz klozete oturmak üzereyken kapiya güçlü bir yumruk atılıyor ve onu bir tekme izliyor. Sonra, her taraftan yumruk yağıyor. Çoraplarımı hızla yukarı çekiyorum ve gürültüler kesiliyor.

Sessizlik.

Gidip gitmediklerini görmek için soluğumu tutuyorum. Başımın üstünde gülüşmeler duyuyorum ve kafamı kaldırıncı tuvaletin tepesinde telefon tutan bir el görüyorum ve klik sesi duyuyorum. Hasta gibi hissediyorum ve gerçekten titremeye başlıyorum. Tanıdık bir ses, "Erkek arkadaşımı rahat bırak, sıçan!" diyor. Sonra kapı bir daha çarpılıyor ve gidiyorlar.

Betty'yi etüt odasında bulduğumda hâlâ titriyorum.

Ona, Facebook'ta aşağılanacak bir duruma düşmekten nasıl kurtardığımı anlattıktan sonra, "Cidden Bea, bu konuda bir şey yapmalısın." diyor. "Sen onu durdurmadıkça, Pearl durmayacak."

"Ollie'yle dans etmeyi bıraktığım an, beni rahat bırakacak." Elimin tersine dolambaçlı bir çiçek çiziyorum.

"Bırakacak mısın peki?"

“Hayır.”

“Peki, Bayan Cherry’nin bize Uğurböcekleri’nde ne öğrettiğini hatırlıyor musun?” Başımı olumsuz anlamda sallıyorum. “Bir: elini kaldır ve ‘Dur. Bundan hoşlanmıyorum.’ de. Bunu denedin mi?”

“Hayır. Elimi ısırır.”

“Bu mümkün. İki: bir öğretmene söyle.”

“Hayır. Kendisine meydan okunmasına bayılıyor. Böyle bir şey, onun daha da şeytani şeyler yapmasına neden olur ama öyle şeyler yapar ki kimse suçu ona atamaz.”

Betty çiçeğime yapraklar eklemeye başlıyor. “O zaman üç numaralı çözüm...”

“O da ne?”

“Karatede onu harca veya ona karşı çok saldırgan bir kelime kullan.”

“Bayan Cherry’nin bize böyle bir şey söylediğini hiç hatırlamıyorum.”

“En eğlencelisi bu. Karate yapamadığına göre, Pearl’e kaba bir şey söylemelisin, ne olursa, sadece ondan korkmadığını gösterebilirsin yeter.”

“Ama korkuyorum.”

“Biliyorum ama rol yapar gibi. Önce numara yapmaya başlıyorsun ama sonra gerçekmiş gibi oluyor. Gel prova

yapalım. Ben Pearl'üm, sen Bea."

Betty saçlarını başının üstüne topluyor, yanaklarını içe çe-
kiyor ve kaşlarını çatıyor. Ancak sadece gülüyoruz. "Peki. Bu
kez gerçekten yapıyorum. Hazır mısın?" Başım la onaylıyo-
rum. "Bana bak, tuhaf yaratık, Ollie Matthews'ü rahat bırak.
O, benim ıslak kekim ve sen bunu gayet iyi biliyorsun!"

"Evet evet, biliyorum. Çok üzgünüm!" Kitabımın arkasına
saklanıyorum.

"Hayır! Tekrar dene..."

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Sakın bir daha bana
ne yapacağımı söyleme, Bay... *Bok Kafa!*"

Betty dağılıyor, "Evet, bence de Bay Bok Kafa ama bir
çocukla kavga etmiyorsun. Eğer bir gün bunu ona söylersen,
mutlaka orada olmamı sağla. Efsane olacağı kesin."

Ancak elbette ki ne bir şey yapıyor ne de söylüyorum.
Bunun yerine Bay Bok Kafa'yı görmemeye çalışıyorum ve
cumartesi gecesinin hayalini kuruyorum... Tamamen Ollie
Matthews'ün kollarında dans ederek geçireceğim gecenin
hayalini. Fikri bile tam bir mutluluk kaynağı, her ne kadar bey-
nimin bir yerinde bir ses sürekli, 'İyi de Ollie Matthews neden
cumartesi gecesini seninle geçirmek istesin ki?' dese de.

Büyükannem perdelerin arkasından bakarak, “Birazdan burada olacaklar!” diyor.

Az önce alışverişten geldi ve beni koltuğun ucuna tünemiş, *Dirty Dancing* filmini seyreder ve dakika başı saate bakarken buldu. Emma arabasının bağlarından kurtulur kurtulmaz aşağı iniyor, kaşlarını çatıyor ve ‘*She’s Like the Wind*’ şarkısıyla hafifçe sallanmaya başlıyor. Hep böyle dans eder ve bunu saatlerce devam ettirebilir. Umarım ergenlik çağına ulaşana kadar bu hareketine ek olarak, bazı başka figürler de ekler.

“Sana bir sürprizimiz var!” Büyükannem bana dikdörtgen bir kutu veriyor.

Birkaç kat ince, pembe kâğıdı sıyrıyorum ve bir çift ayakkabı görüyorum. Yumuşacık bir derisi var ve ön tarafındaki büzgülerle tam parmakların üstünde çiçek şekli oluşturulmuş. Muhteşem bir çift ayakkabı ama rengi kırmızı. Demek

istediğim, parlak, bağırان bir KIRMIZI.

“Beğendin mi?”

“Bayıldım... Ama çok... Kırmızılar.” Elimde duruyorlar.

“Denesene.”

Deniyorum ve tabii ki şıp diye oturuyorlar.

“Daha önce hiç kırmızı ayakkabı giymemiştim. Epey göze batıyorlar, değil mi?”

“Sakıncası ne ki? Kırmızı ayakkabılar en iyisidir. Her kızın bir çift olmalıdır. Kendini tepeden ayağa siyah veya griye bürüdüğünü biliyorum ama bunları beğendiysen giymelisin. Unutma: Ufak tefek ama...”

“Çok azılı!” diyorum ama pek hevesle değil. Büyükanнем okuldayken *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’nda Helen’i oynamış ama oyundan tek hatırlayabildiği replik bu. Küçükken büyük bir köpeği okşamak istediğimde veya kaydırdıktan tek başıma kaymak istediğimde, bana cesaret vermek için bunu tekrarlar dururdu.

“Shakespeare ne dediğini iyi biliyor Beatrice.”

Tam o anda kapı çalıyor, ben Emma’ya iyi geceler öpücüğü veriyorum (Emma, büyük ve ıslak olsun lütfen, diye buyurduktan sonra), patikadan aşağı koşarak Lulu’nun arabasının arkasına atlıyorum.

Ollie kaldırımın kenarından uzaklaşırken, “Havalı ayakka-

bılar.” diyor.

Teşekkür ederim Shakespeare! Arkama yaslanıp krem rengi derinin üzerinde ellerimi gezdiriyorum.

“Çok güzel, değil mi?” diyor Lulu. “Şu anda bebek mavisi bir Chevrolet Belair arabada oturmaktasın ve bundan ülkede sadece dört adet var.” Birkaç oğlanın yolda bisikletlerini durdurup Lulu’ya baktıklarını fark ediyorum. Sarı dalgaları ve kırmızı yay gibi dudaklarıyla Marilyn Monroe’ya benziyor.

“Bu, şimdiye dek üzerinde oturduğum en güzel şey.” diyorum. “Belki Darth Vader’ın kucağı hariç. O da güzel ama korkutucuydu... Filmdeki sesinin aynısını yapıyordu.”

Ollie, “Bildiğimiz Darth Vader mı?” diye soruyor.

“Sekiz yaşındaydım.” diyorum, sanki bu, her şeyi açıklamaya yetmiş gibi ama sonra susuyorum çünkü Ollie Matthews’la bir gece geçirmeye doğru gitmek, Darth Vader’ın kucağında oturmaktan çok daha korkutucu.

Bomboş ana caddemizden geçip güneye doğru ilerleyerek güneş batarken Brighton’a varıyoruz. Deniz kıyısına ve göz kamaştırıcı gezinti alanına doğru ilerlerken Lulu’nun arabası bakışları üzerinde toplamaya devam ediyor.

Alçak, krem rengi bir binanın önüne yanaşınca geldiğimizi anlıyorum. Ollie ve Lulu’yu takip ediyorum ve karanlık bir lobinin içinden geçip büyük bir dans salonuna geliyoruz.

Yavaşça dönüp yüksek tavanlara ve ışıldayan dans zeminini aydınlatan zarif, beyaz sütunlara bakıyorum.

Sahneye doğru ilerlerken Lulu, “Haydi Bea, işiniz var.” diyor.

Üç yüz tane sandalye yerleştiriyoruz ve masalara minik mumlar koyuyoruz. Ollie, DJ Çılgın Ray'e ses ekipmanlarıyla ilgili yardım etmek için yanımdan ayrılıyor. Sonuç olarak, Lulu ve ben mumları yaktıktan sonra salon artık hazır hâle geliyor. Üzerlerini değiştirmeye gitmeden önce Lulu, müziği açıyor ve salonun ana ışıklarını kapatıyor.

Böylece, Ollie ve ben yalnız kalıyoruz.

Utangaç Bea'nin beni yine ele geçirdiğini gizleyebilmek için, salonun yan tarafında oturmuş, yüzümü ve vücudumu rahat bir pozisyona sokabilmek için savaşıyorum. Bu arada Ollie, sahnede ışık sistemiyle uğraşıyor. Bu, aptallık. Ayağa kalkıyorum. *Ufak tefek ama azılı*, diye düşünüyorum. Hayır, diye tıslıyor Utangaç Bea. *Azılı olmak aptallık*. Git, tuvalette saklan!

Bir anlık duraklamadan sonra, gidip sahnede Ollie'ye katılıyorum.

Sıradan bir sesle, “N'apıyorsun?” diye soruyorum.

Ollie, dalgın bir şekilde tavanı işaret ediyor. “Kırmızı ışıkları halledemiyorum. Şu yukandakileri.”

“Çünkü...” diyorum, sarı bir kablo çıkarıp, “Bunun, şu-rada olması gerekiyor.” Ve elektrik kordonunu ana uzatma kablosuna takıyorum. Kırmızı ışıklar yanıyor ve tüm odada dolaşmaya başlıyor.

Ollie, o akşam için ilk defa bana doğru düzgün bakıyor. “Bu, *şimdiye dek*, bir kızın yaptığını gördüğüm tek ve en etkileyici şeydi.”

“Babam öğretmişti. Bir müzik grubu vardır. Bazen sahne hazırlıklarına yardım ederim.”

“Beceriklisin.”

“Teşekkürler.” Ona grubun Dave ve Sakallı Samurlar isminde bir blues grubu olduğundan bahsetmiyorum. Sessizce, ışıkların salonun her bir tarafında dönmelerini izliyoruz.

Çalmakta olan parça değişiyor.

Sesi açarak, “Bu şarkıyı çok severim.” diyor Ollie. “Hâlâ ellili yıllarda yaşayan bir ablayla büyümek, bende alışılmadık bir müzik zevki oluşturdu.” Bana dönüyor. “Dans etmek ister misin? Yani, işte pratik olsun diye.”

“Olur.” diyorum.

Ollie sahneden aşağı atlıyor ve ben de onu takip ediyorum. Kollarını bana uzatıyor ve direkt kollarına atıyorum. Ayaklarım yere bastığında, beni döndürüp dans ettirmeye başlıyor. Salon boş olduğu için, biz de pistin tamamını kulla-

nıyoruz. Dansa tembelce başlıyorum ama ışıklar yüzlerimize yansıyınca rahatlıyorum.

Kendi başımıza dans ediyor olmak, aslında hiç fena değil.

Aniden, müzik hızlanıyor ve tabii biz de hızlanıyoruz ve bir dolu hata yapmamıza rağmen, gerçek bir dans gibi hissettiriyor. Hata yapma sayımız arttıkça, daha da komik oluyor. Ollie'nin arkasında dönerken, elini tutamayıp pistin diğer ucuna uçuyorum. Onun olduğu yere geri dönerken, break dans yapmaya başlıyor (Çok da kötü yapıyor) ve Lulu ve Ray geri dönene kadar, Titanik'teki Jack ve Rose gibi dönüp duruyoruz ve tüm utangaçlığım yok olup gidiyor.

Bir saat sonra, salon doluyor ve dansçılar dans pistini hınca hınç dolduruyor. Bazı erkekler, özel dikim pantolonlar, pantolon askıları ve gömlekler giymişken, bazıları da kot pantolon ve tişörtle gelmişler. Kadınlar, seçkin kokteyl elbiseleri, şık pantolonlar ve gökkuşağı renklerinde uzun etekler giyiyor. Ollie ve ben basamakların en üstünde, suya atlamaya korkan yüzücüler gibi, etrafımızı saran renk ve hareketi izliyoruz. En sonunda elimi kavrayıp beni basamaklardan aşağıya doğru götürüyor.

Ve buna bayılıyorum. Arada bir su içmek için durmanın dışında, tüm akşam boyunca dans ediyoruz ve akşamın sonunda, artık yorgunluktan bitmiş, terden ölüyor ve nere-

deyse topallıyoruz. Neyse ki büyükannem yanıma yara bandı aldırmişti ve ben de Ray son parçayı koymadan önce, dört tanesini kullanıyorum. Çok çok yavaş bir parça ve etrafımızdaki tüm çiftler birbirlerine iyice yaklaşıyor. Başlar diğerinin omzuna konup eller sırttan aşağı kayınca salondaki hava tamamen değişiyor.

Ollie elimi bırakıp, “Biraz temiz havaya ihtiyacım var.” diyor. “Geliyor musun?”

Dışarda bir duvarın üzerinde oturarak bir yandan dinlenip kendimize gelmeye çalışıyoruz, bir yandan da gömlekler dışarda atkuyrukları dağılmış insanların gidişini izliyoruz. Gece olduğu için, epey soğuk ve binaların arasından karanlık denizin üstünde alçak bir ay görünüyor.

“Geçirdiğim en harika geceydi.” diyorum söylediğim şeyin ne kadar trajik olduğunu umursamadan. Ollie’ye göz atıyorum. Telefonunu çıkarmış.

“Sadece saate bakıyorum.” diyor ve sonrasında tuhaf bir sessizlik oluyor.

Neden cumartesi akşamı burada, benimle ki?

Kendimi tutamayıp, “Bunu gerçekten de yapmak istiyor musun? Yani yarışmaya benimle katılmayı? Buna seni Lulu mu zorladı yoksa?”

“Sence sırf ablama yardım olsun diye, ulusal televizyona

çıkmaya çalışır mıydım?" diyor. "Ayrıca tam olarak ablam sayılmaz. Üvey ablam o benim."

"Yani yapmak istiyorsun? Utanmıyorsun değil mi?"

"Neden utanmam lazım?" Telefonunu kaldırıyor.

"Okuldan tanıdığımız herkesin önünde caz dans yapmak-tan?"

"Hayır."

"Tüm arkadaşlarının, rugby takımının ve tüm onuncu sınıfın önünde?"

"Benim hiç herhangi bir şey karşısında utandığımı gördün mü? Fen fuarı için beyaz kan hücresi olduğum zamanı hatırlıyor musun?"

"Şeffaf çöp poşetinin içindeki mi?"

"Ve slip mayoyla, evet o zaman işte. Ayrıca sonra, güz konserinde Rod Stewart taklidi yaptığım zaman var."

"Ve Bayan P.'nin suratına bir şey soktuğun gün."

"Evet." Ollie olayı hatırlayınca gülüyor.

"Ve şimdi benimle, Bea Hogg'la caz dans yapacağın zaman olacak. Bunun diğer yaptıkların kadar komik olduğunu sanmıyorum." Sonra birden aklıma berbat bir fikir saplandı. Bunu, komiklik olsun diye yapıyor olabilir miydi, arkadaşlarını son numarasıyla güldürmek için? Yanaklarım yanmaya başlıyor. Ollie bana doğru bakıyor.

“Yapmak istediğim için yapıyorum. Acıklı bir dans olduğunu düşünmüyorum ve düşünenleri de hiç umursamıyorum.” İç çekiyor ve derin bir nefes alıyor. “Sana bir sırrımı vereyim. Ben bir oyuncu ve şarkıcı olup West End müzikallerinde oynamak istiyorum... Bundan biraz utanıyorum işte.”

Eğlence programı sunar gibi bir sesle “Sevgili seyirciler, bu gece Ollie Matthews’u... Lumiere rolünde izleyeceksiniz!” diyorum.

“Lumiere kim?”

“Güzel ve Çirkin’de şarkı söyleyen şamdan.”

“Evet, yapmak istediğim bu işte... Sahneye çıkmamı sağlayacaksa, Lumiere veya şarkı söyleyen herhangi bir şey olabilirim. Ulusal Gençlik Tiyatrosu’nun seçmelerine katılacağım ve drama okulunda okuyacağım. Bunu yapmanın bana çok faydası olacak... Özellikle de kazanırsak.”

“Sence gerçekten kazanabilir miyiz?”

“Bizden başkasının caz dans yapacağını sanmıyorum. *Yıldız Savaşları*’nı kazanmak, benim şansımı çok olumlu etkileyecektir.”

“Yani bunu *gerçekten* yapmak istiyor musun?”

“Bunu *gerçekten* yapmak istiyorum.”

“Benimle olsa bile mi?”

“Evet! Seninle bile.” diyor. “Tanrım, Bea. Haydi gel, sön-

dürmemiz gereken yüz kadar mum var.”

Eve girdiğimde, herkes çoktan uyumuş bile. Annem geç देनेceğimi biliyor. Uyuyamam çünkü kulaklarım hâlâ müzikten çınıyor ve zihnim de vızıldamakla meşgul. Sıcak çikolata yapıp bir paket bisküvi açıyorum. Sonra kanepeye oturup kendi kendime gülümseyerek paketin yarısını yiyorum.

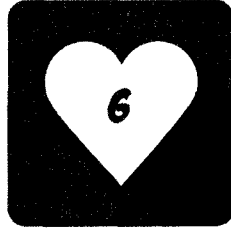
Geceyi, başından sonuna kadar aklımdan geçiriyorum. Bir anda farkına varıyorum ki gecemi karşı cinsten biriyle onunla konuşarak, ona dokunarak, onu güldürerek geçirdim.

Ben normalim. Ben normalim!

Ve sonra, Gümüş Dikişçiler’in sonsuza kadar üyesi olmak zorunda kalmamayı ve benim de bir hayatım olmasını kutlamak için birine sarılmak istediğimden Emma’nın odasına girip ona sarılıyorum. Gözleri bir an için açılıyor ve “Süslemeler maymunda.” diyor.

Güzel bir rüya görüyor olmalı, o yüzden onu rahat bırakıyorum.

Odama süzülüp şişme yatağa tırmanıyorum. Yatak gıcırıyor ve büyükannem yatakta dönüyor. Yatakta kıvrılıp kendi kendime gülümsüyorum. *Yıldız Savaşları*’nı veya Ollie’yle dansımın perşembe sona erme olasılığını düşünmeyeceğim. İki ayağımın her yeri su toplamış bir şekilde havalarda uçuyorum.

Pazartesi günü otobüste nahoş bir sürprizle karşılaşıyorum.

Tanımadığım bir numaradan gelen mesajı açıp okuyorum: **Sen bir köpeksin :) Pearl**, hayatımın her köşesine sızmayı başarıyor. Ona numaramı kim verdi? Kat böyle bir şey yapar mı?

“Bu, teknolojik taciz.” diyen alçak tonda bir ses duyuyorum ve baktığımda, Otobüs Kelly olduğunu görüyorum. Bugünlerde genelde onun yanına oturuyorum. “Yapman gerekeni biliyor musun?”

“Ne yapmalıyım?”

“Göndereni yanıtlayıp ‘Suratını dağıtacağım!’ demelisin.”

Bunun ciddi bir tavsiye olmadığından çok emin olduğum için, duymazlıktan gelmeyi tercih ediyorum. Gün boyunca mesajlar gelmeye devam ediyor: **seni şişman, çirkin şey :) seni ezik şey :) ve senden nefret ediyorum sıçan :) ve**

son olarak da provama doğru yürürken, **umarım ölürsün kalas ;)** Ne? *Kalas* mı? Bir dakika, ne demek istediğini anlıyorum. Tipsiz demek istiyor aslında.

Az da olsa bir tatmin duygusuyla Memphis Belle Caz Dans Stüdyosu'na doğru yürüyorum. Pearl'ün yapmamı istediği tek şey, Ollie'yle dans etmeyi bırakmam ama bir de şu an nerede olduğuma bakın! Kapıyı açtığımda, Ollie ve Lulu'yu bir hareketi çalışırken buluyorum. Onları izlemek, Pearl'ün mesajlarını aklımdan çıkarıp atmamı sağlıyor.

Bitirdikleri anda, "Gel bakalım buraya Bea." diyor Lulu. "Sizin için oluşturduğum koreografiyi öğretebilmek için üç provam var. Basit merak etme, çabuk öğrenebilirsiniz."

Ollie'nin yanına oturup Lulu ve Ray'in dansını izliyorum. Lulu omzunun üzerinden sesleniyor, "Bu hareketle, golf pantolonu ismi verilen, havada yapılan bir harekete doğru gidiliyor. İşte geliyor!" Ray'in açık kollarına doğru yaslanıyor ve o da onu döndürerek salto attırıyor. Hafif bir sıçramayla yere iniyor ve bu da, hareketi çok kolaymış gibi gösteriyor. "Evet. Yaparken anlatmaya devam edeceğiz. Kolay bir hareket."

Ama değil. Her denememizde, başladığım yere geri dönüyorum ve gittikçe daha da kötü oluyor. Lulu gibi havada uçmak için fazla iriyim ve bu düşünce aklıma girince hareketi yapmak daha da zorlaşıyor. Her defasında "Pardon!" diyo-

rum. Ollie sadece omuz silkiyor.

Yere yedinci kere yuvarlandıktan sonra Lulu, "Şimdilik bunu unutam." diyor. "Sanırım biraz fazla hırslı düşündüm. Perşembe elemesini geçerseniz o zaman dans rutinine ekleriz."

Vücudum ağrıyarak dans salonundan çıkarken telefonum çalıyor. Tanımadığım numaradan mesaj geliyor: **şişmansın :-D** Şimdi her yerim ağrıyor. Etrafıma bakıyorum. Park hâlinde birkaç araba ve bir minibüs dışında, yol bomboş. Mazgalın üzerinden bir kola kutusu tangırdayarak kaldırım kenarına doğru gidiyor.

"Hey!"

Sıçrayıp arkamı dönüyorum. Lulu peşimden dışarıya gelmiş. "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet, sadece..." Elimde sımsıkı tuttuğum telefonuma bakarak, "Mesajlarımı kontrol ediyordum." diyorum.

"Seni yakaladığma sevindim. Sormayı unuttum, perşembe günü ne giyeceksin?"

Gülüyorum. Bu konuyu çok düşündüm ama kırmızı ayakkabılarım dışında, sahip olduğum tüm giysiler, göz kamaştırıcı dans kraliçesi genç kız imajının tam tersi olup daha çok Utangaç Bea'ye uygun şeyler. "Kot pantolon ve yelek?" diye öneriyorum.

Hiç etkilenmiyor. “Dansın kendisiyle uyuşan bir görünümün olmalı. Fazla abartısı olmayan, havalı, biraz da eskilerden kalma. Ollie ellili yılların modeli bir gömlek giyecek.” Gözlerini kısarak bana bakıyor. “Hey, buldum, bende tam sana göre bir üst var!”

Rüzgârda uçuşan kabarık saçımın arkasını çekiştirerek “Peki saçım nasıl olacak?” diyorum. Probadan sonra saçım hepten dağılmış durumda, bu yüzden şu an gerçekten kontrol dışı.

“Senin neye ihtiyacın var biliyor musun Bea?” diyor Lulu. “Dönüşüme!” Ellerini çırpıp hoplayıp zıplıyor.

“Perşembe günü evinize gelip hazırlanmana yardım edeceğim. İstersen, seni Brighton’a da bırakabilirim.”

Eve doğru yürürken ‘seçme’ kelimesi zihnimde yankılanıp duruyor. Gerçekten olacak. Endişe, her yanıma kaplıyor ve midem kasılıp ağrımaya başlıyor.

Telefonum çalıyor.

“Off, kapa çeneni Bay Bok Kafa!” diyerek telefonu çantamın en dibine tikiyorum.

Perşembe günü, Pembe Kızlar prova yapmak ve görünüşlerini mükemmelleştirmekle öyle meşguller ki Pearl o gün için beni rahat bırakıyor, mesaj bile atmıyor. Okul bir türlü bitmek

bilmiyor ama matematik dersinden çıkar çıkmaz eve gidip kendimi duşa atıyorum. Emma, Lulu'yu odama sürüklediğinde, havluyla saçımı kurutmakla meşgulüm. Emma'yı en sevdiği giysi olan *hiçbir* şeyle gördüğüme memnun oluyorum. Bir çorap ve taç hariç. Çıplakken aksesuar kullanmayı seviyor.

Lulu derhal işe koyuluyor. Büyükanneemin bana parlak kırmızı oje sürmesini sağlarken kendi makyajının biraz daha sade versiyonunu da bana uyguluyor: bol miktarda siyah rimel, minik bir fırçayla uyguladığı göz kalemi ve mat, kırmızı ruj.

Bitirince, bir kol boyu kadar uzaktan beni inceliyor ama kaşlarını çatıyor. Bu da tabii içimi güvenle doldurmuyor. Kotunun paçalarını kıvrıp golf pantolonu gibi yaparak kendi kıyafetini bana giydirmeden önce, "Eksik bir şey var, Bea." diyor.

Bisiklet yakalı ve minik inci düğmeleri olan dapdaracık, beyaz bir triko. Altına hiçbir şey giymeme izin vermiyor, sütyenim hariç elbette. Sütyensiz dans etmek konuyla ilgili herkes için oldukça dikkat dağıtıcı olabilir. Trikonun birkaç düğmesini daha açıyor. Büyük göğüslerim var. Bu bir gerçek. Genellikle onları saklamak için elimden geleni yaparım ama çok iddialılar. Aşağı doğru bakıyorum. Tek görebildiğim, ten.

Benim tenim.

Elim düğmeler arasında tereddütte kalınca, “Öyle kalsın.” diyor Lulu kararlı bir şekilde. Pamuk şekerine benzeyen saçım dışında hazırım. “Bea, bana ne kadar güveniyorsun?”

“Şey, sanırım çok... Neden?”

“Saçını kesmek istiyorum.” Yarım saatten az bir sürede gitmemiz gerekiyor ve bildiğim kadarıyla Lulu kuaför değil. “Endişe etme. Arkadaşlarımın saçlarını defalarca kestim... Şey, defalarca değil de birkaç defa. Karmaşık bir şey yapmak istemiyorum, sadece biraz boyunu kısaltacağım.”

“Biraz ne kadar oluyor?”

“Şey, yirmi santim kadar.”

Bir iki saniye kadar düşünüyorum. Saçımın boyu, omuzlarımın epeyce aşağısına kadar iniyor. Gerçi her zaman toplarım. En azından, coğrafya dersinde Lauren tahtayı görmediği için şikâyetçi olup Bayan McCredie beni en arkaya aldığından beri böyle.

Saçımı kesmenin, bugün yaşayacağım korkutucu olaylara eklenecek bir şey olacağını söylemek üzereyken birden neden olmasın, diyorum. Göğüslerim ve göbeğim görünerek, toplum içinde Ollie Matthews’la dans etmeyi planlıyor-ken saçımın yirmi santim kısa olması neyi değiştirir ki? “Peki, kesebilirsin.” Lulu sırtıyor ve makasını çıkartıyor. “Bunu ba-

şından beri planlamıştın, değil mi?”

“Tanıştığımız günden beri, saçını kesmeyi çok istiyorum.” diyor. “Senin saçlarına sahip olmak için kadınlar neler verirdi biliyor musun?” Bunu dedikten sonra saçımı gevşek bir at-kuyruğu yapıyor ve kırt kırt kesmeye başlıyor.

Yatağın üstünde oturmakta olan büyükannem iç geçirip odayı terk ediyor. “Beni bağışla Lulu.” diyor. “Eminim ne yaptığını biliyorsundur ama burada durup bunu izleyemeyeceğim.”

Böylece beni, amatör kuaför Lulu ve yere eğilmiş, kesilen saçlarıma yüzünü gömerek, “Bak! Emma, bir köstebek.” diyen Emma’yla yalnız bırakıyor.

Lulu kaşlarını çatarak, “Boylarını eşitlemeliyim.” diyor.

Gözlerimi kapatıyorum, “Lulu, Emma’nın yemesine izin verme.” diyorum.

Emma, “Bir kurt buldum!” diye bağırıyor.

Çok geç.

Brighton’da sahil boyunca gidiyoruz. İskele, mini Vegas gibi hâlâ parlıyor ama bu akşam mavi gökyüzünün bir kısmı gri bulutlarla kaplanmış durumda.

Brighton Merkezi’ni görmeden önce, yol boyunca uzanmış ve köşeyi de dönmüş olan kuyruğu görüyorum. Yüzlerce dansçı kaldırımı doldurmuş durumda. Kalabalığın arasında, saatine göz atan babalar, makyajlara rötuş yapan anneler ve üzerlerinde kendi dans stüdyolarının logosu olan kalın tişörtler giymiş antrenörler var.

“Lulu... Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Biliyorum.” Kolumu okşuyor. “Sadece omuzlarını kasmayı hatırla... Ah ve Ollie seni sırtının arkasında döndürürken mutlaka bir vuruşluk tempoda durakla.” Kuyruğun yanından geçtikten sonra arabanın hızını kesiyor. Uzay İstilacısı, Hurda Disko ve Kaplan Kaplan gibi gizemli olayların reklam edildiği posterlerin altında, kızlar danslarını prova ediyor ve sıra

boyunca telefonlar çıkarılmış, mesaj ve fotoğraflar uçuşuyor.

Sonra kameraları fark ediyorum.

Seçmelerin kaydedileceğinden haberim yoktu ama üç grup kamera ekibi kuyruk boyunca gidip geliyor, kızların çığlık atmasını ve poz vermelerini sağlıyorlar. Birden Yaprak Ped grubunu görüyorum. "Burası uygun Lulu." Artık Ollie beni bir şekilde bulacak.

Ben arabadan aşağı atlarken, "Bol şans!" diye sesleniyor. İki kamera anında bize doğru dönüyor ve Chevrolet'nin gezinti yolu boyunca gidişini izliyorlar. Lulu, ince beyaz kolunu camdan dışarı çıkarıp el sallıyor ve dramatik bir U dönüşü yaparak gözden kayboluyor.

Ancak Betty ve kızlar Lulu'ya bakmıyorlar. Bana bakıyorlar. Saçıma hatırlıyorum. Elimi kaldırıp dokunuyorum ve kırk dakika önce evden ayrılırken nasıl kıysa hâlâ o kadar kısa.

"Bea?" diyor Betty. "Tamamen değişik görünüyorsun."

Lulu henüz çok uzaklaşmış olamaz. Yolun aşağısına doğru koşup arabaya atlayarak, "Beni eve götür!" diye bağırarak istiyorum. Yakında evdeki kanepeye oturmuş, büyükannem ve kardeşimle beraber *The Simpsons* izliyor olabilirim.

"Değişik mi?" diyorum. "İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"İyi anlamda!" diyor. "Kıvrık saçların olduğunu unut-

muşum... Bunca zamandır nerede saklıyordun bunları?" Düğmeleri açık bırakılmış olan trikomu işaret ediyor. "Selam Bea'nın göğüsleri. Ben Betty. Nihayet tanıştığımıza memnun oldum!"

Utancımı gizlemek için manyak gibi konuşuyorum, nefes bile almadan onlara Lulu'nun beni yeniden yaratmasını anlatıyorum ve Emma'nın ağzından nasıl bir top kadar saç çıkar-dığım kısmı da. Saçımdaki buklelerden geriye kalanlar şu an boynumun etrafındalar. Konuşmaya devam ederken Charlie suratını asıyor ve "Dikkat." diye fısıldıyor.

Pearl, Kat, Holy ve Lauren bize doğru geliyorlar. Hepsi-nin üstünde, dapdaracık kotlar, sımsıkı üstler ve üzerinde Pembe Kızlar yazılı yelekler var. Saçları son derece kabarık ve yüzlerinde de ağır makyaj var. Parlak pembe dudaklar ve yerçekimine meydan okuyan ek kirpikler hayal edin. Aniden Pembe Kızlar grubuna göre yanlış bir tip olduğum için rahat-lıyorum.

Önümüzde duruyorlar ve görünüşümle ilgili yapılacak olan kaçınılmaz yorumu bekliyorum. Ancak kimse bir şey demiyor. Aslında, bana bakmıyorlar bile ama pembe dudak-ları tiksinti dolu bir şekilde Betty, Charlie ve Amber'a gözlerini dikmiş bakıyorlar.

Kendime o kadar çok odaklanmışım ki onlara hiç doğ-

ru dürüst bakmamıştım. Pembe Kızlar gibi, onlar da yelek giymişler ama onların üstünde dik, gotik bir baskıyla Yaprak Ped yazıyor. Ayrıca, yetmişler tarzında polyester koşu şortları giymişler ancak onlar göbeklerini açmak yerine, kalçalarını saran kocaman büyükanne külotları giymiş ve onları da yukarı çekerek üstlerine giydikleri badilere sıkıştırmışlar.

Kızlar birbirlerini süzüyorlar.

“Siz neye benziyorsunuz?” diyor Pearl.

Betty gülerek, “Size.” diyor. Pearl, bunu fazlasıyla hak etti ve bence gerçekten de çok komik. Yaprak Ped Grubu, Pembe Kızlar’ın çarpık imajı gibi görünüyor. Sanırım yapılacak en kötü şey ama kendimi tutamayıp yüksek sesle gülüyorum. Elimle ağzımı çabucak kapatıyorum.

Pearl takma kirpiklerini çılgınca kırıştırarak dönüp bakıyor ve bir daha bakıyor. “Sensin!” diyor. Sessizlik oluyor ve Pearl, hayatında ilk kez, ne diyeceğini bilemeden kalıyor. Sonra kendini topluyor, saldırıya geçmeye hazırlanan bir yılan gibi sert bir nefes alıyor ve ağzını açıyor. Geriliyorum ama kızgın yüzü geniş bir gülümsemeye dönüyor.

“Selam Ollie!” diyor, daha dik durarak. Tam yanımda belirlivermiş. “Hep birlikte onun yeni görüntüsünü takdir ediyorduk.” Ollie bana bakıyor ama gerçekten bakıyor, yani saçım-dan ayaklarıma kadar ve gülümsüyor ama bir şey demiyor.

Kızardığımı hissediyorum ve ürkerek Betty'nin arkasına doğru çekilmek istiyorum.

"Ablam yaptı." diyor. Artık Pearl hiçbir şey diyemez.

Sonunda, "Haydi gidelim kızlar." demeyi başarıyor. "Biz aslında kuyruğun çok daha önündeyiz Ollie. Sonra gel bizi bul." Giderken Ollie'ye en şirin hâliyle gülümsüyor.

Kuyruk öne doğru ilerlemeye başlıyor ve sonuçta Ollie ve bana bir numara vererek bizi siyah duvarlı, geniş bir odaya alıyorlar. Yaprak Ped Grubu, başka bir kapının ardında gözden kayboluyor. O belirsizlikte anında Pembe Kızlar'ı fark ediyorum. Yerde, diğer yarışmacılarla otururken daha az korkutucu görünüyorlar, hatta daha küçük.

Pearl bakmıyorken Kat bana gülümseyip çabucak eliyle saçını çekiştirerek, sessizce "Bayıldım!" demeyi başarıyor. Ben de ona gülümsüyorum. Sonra nereden çıktıysa burun çekme taklidini yapıyor ve ikimiz de sırtıyoruz. Şu anda onu gerçekten özlüyorum.

Beyaz bantla işaretlenmiş, geniş bir alan olan sahnede dar, siyah bir gömlek ve dar siyah kot pantolon giymiş olan genç bir adam, "Dinleyin!" diyor. "Ben Nathan, yapımcılardan biriyim ve ayrıca bu akşam orada gördüğünüz Tania ile beraber jüri üyelerinizden biri olacağım." Gölgelemin içinde

duran, daha yaşlıca, uzun, siyah saçlı bir kadını işaret ediyor. “Hepinizde numaralar var ve sırayla çağınılacaksınız. Beş dakika veya daha az zamanınız olacak, sizi beğenip beğenmememize bağlı. O kadar kısa sürede, sizde potansiyel olup olmadığını söyleyebilecek bilgimiz var. O yüzden, müziğinizi durdurup sizden gitmenizi istersek bozulmak yok.” Duraklayıp sözlerini sindirmemizi bekliyor. “Herkes bol şans. Grup bir... Rapsodi? İlk sıra sizin.”

Bizim numaramız, on yedi.

Bir grup kız, ayaklarının üzerinde doğruluyor, müziklerini yapımcıya teslim ediyor ve pozisyonlarını alıyor. Nathan, “Teşekkürler! Soldan çıkın lütfen. İkinci grup gelsin.” diye bağırmadan önce, iki dakikadan az bir süre sahnede kalabiliyorlar. O kadar çabuk ki! O kadar çabamızın, çalışmamızın dakikalar içerisinde sona erebileceğine inanmıyorum.

İkinci grup dedikleri aslında, Michael Jackson’ın ‘*Thriller*’ şarkısının dansını tek başına yapan bir çocuk. Bitirdiğinde — dansını baştan sona tekrar yapmasına izin veriyorlar — biz de alkışlıyoruz. Nathan ve Tania kısa süre görüşüyorlar.

“Teşekkür ederiz!” diye sesleniyor Nathan. “Lütfen otur.”

Demek böyle oluyor. Seni beğenirlerse oturuyorsun; beğenmezlerse, derhal gidiyorsun.

Danşlar hızlı hızlı yapıldığı için on dördüncü grup olan

Pembe Kızlar'a sıra gelmesi çok sürmüyor. Aslında onlar için heyecanlanıyorum. Betty'nin tahmin ettiği gibi R&B müziği kullanıyorlar ama dansları sadece hoplayıp zıplamaktan ibaret değil. Önce neredeyse hareketsiz denebilecek şekilde, sadece omuzlarını silkerek başlayıp sonraki her birkaç saniyede bir yeni hareket ekleyerek devam ediyorlar. Zor, iyi prova edilmiş ve kurnaz bir dans. Bazı yönlerden bana Chicago gibi müzikal dansları anımsatıyor ama daha hızlısını.

Büyük alkış alıyorlar ve oturmaları söylendiğinde şaşırıyorum. Pearl sırtıyor ama her zamanki gibi kötü niyetli sırtması değil, bu kez tüm yüzü ışıltıyor. O sırtmayı son kez gördüğüm ilkokul zamanını anımsıyorum. Pearl'ü kazağımın kol kısmıyla döndürdüğümü, Pearl'ün sırtarak bana bakışını ve onu bırakıp sahanın ta öbür ucuna uçuruşumu çok net anımsıyorum. Annem, kolları esnettiğim için beni azarlamıştı. Sonra sanki Pearl'ün düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi maskesi geri geliyor ve sırtış yok olup gidiyor.

Kısa zaman sonra, grup on altı sahne alıyor. Şimdiye dek sadece üç grup kalmayı başaramadı. Ollie bana doğru eğilip fışıldadığında sığıyorum. "Golf pantolonunu yapabilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu akşam, bir dakika içinde. Seni o harekete yönlendireceğim. Yapabilirsin!"

“Mümkün değil. Ciddiyim, Ollie. Bu çılgınlık, daha–”

Ancak sözümü bitirme şansım olmuyor.

Nathan, kalın çerçeveli gözlüğünü burnundan yukarı ittirerek, “Teşekkür ederiz grup on altı.” diyor. “Seyircinin beğenisini kazandığınız belli. Sol taraftan çıkabilirsiniz. Grup on yedi, gelin bakalım!” Ollie ayağa kalkıyor, ben de onu takip ediyorum, bir yandan da devamlı kendime *sakinleş, gülümse ve omuzlarını dikleştir* diyorum. Dudaklarıma umutsuzca rahat bir gülümseme oturtmaya çalışıp öne doğru koşarken gulyabani gibi görünüyor olmalıyım.

Müziği hallettikten sonra Ollie yanıma geliyor, kollarını etrafıma sarıyor ve yakın duruş hareketinin pozisyonunu alıyoruz. Lulu, dansa sanki dans ederken donup kalmışız gibi başlamamızın iyi olacağına karar verdi. Oda da bizim gibi sessizleşiyor. Birbirimize bakıyoruz, sonra daha da yakınlaşıyoruz. Bedenlerimiz birbirine kilitleniyor ve ikimizin de kalp atışlarını duyabiliyorum. Sonra müziğimiz başlıyor ve ben baştaki davulları duyduğumda her zaman hissettiğim dalgalanmayı hissediyorum... İki ritim daha ve başlıyoruz!

İyi dans ettiğimizi biliyorum. Her zamankinden daha hızlıyız ve birbirimizle de uyumluyuz. Kendimize olan güveni ben hissedebiliyorum ve sanırım seyirci de hissedebiliyor. Ollie tamamen dansa odaklanmış durumda ve tüm dönüşlerimiz

hızlı ve pürüzsüz oluyor. Dansımızın sonuna geldiğimizde tek bir adımı bile kaçırmamış durumdayız.

Ollie beni kendine doğru döndürüyor. Rutinimizde bu hareket yok!

Bana bakıyor, uyarı anlamında kaşını kaldırıyor ve beni ileri doğru itiyor. Hareketi yapmaktan başka çarem kalmıyor. Yapmazsam, dansımız yerde küme hâlindeyken sona erecek. Ollie beni kolunun içine doğru geri çekiyor ve elleriyle sırtımın alt tarafından beni yakalıyor. Ollie beni daha da yukarı kaldırmaya devam ederken ben de ters dönmeye çalışıyorum. Salon hızla geride kalıyor ama yeterince geride değil. Yapamayacağım! Hareketin ortasında havada durursam, Ollie beni yere düşürür. Panik hâlinde omzunu sıkıyorum bunu anlatabileyim diye. Sonra beni havaya attığı gibi geri geliyorum, şiddetli bir şekilde yere iniyorum. Geriye doğru sendeliyorum ama Ollie beni çabucak hazırlıyor ve iki kere döndürüp dansı öyle bitiriyor.

Müzik duruyor ve odaya sessizlik hâkim. Yanaklarım yanıyor. Dansı mahvettim. Ancak aynı zamanda da kızgınım. Ollie ve ben eş değilmışiz, o kendi dansını yaparken ben araya girmişim gibi. Parmaklarını gevşetiyor ve ellerimiz yana düşüyor.

Sonra birisi alkışlıyor, onu başkası takip ediyor ve bir başkası daha. Biz jüriye bakıyoruz çünkü başkalarının ne dü-

şündüğü önemli değil, kararı onlar verecek. Alkışlar diniyor. Birkaç saniye aralarında konuşuyorlar ve Nathan notlar alıyor. Hafifçe kaşlarını çatarak, “Teşekkürler.” diyor. Bir an için tereddüt ediyor ama sonra başıyla onaylıyor. “Oturun. Grup on sekiz.”

Vücudumda bir rahatlama oluyor ve kalan yarışmacıların arasında sendeleyerek yürürken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Yerimize oturduktan sonra, “Bunu neden yaptın?” diye fısıldıyorum. “Aptal gibi göründüm!”

“Lütfen bunu konuşmayalım. Yaptığım şey aptalcaydı.” Gözlerini yere dikmiş bakıyor. Sonra yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle kafasını kaldırıp bana bakıyor. “Ama başardık Bea. Buna inanabiliyor musun?”

“Pek sayılmaz.” Umutsuzca onunla her şey hakkında — dansımız, onun minik ‘sürprizi’ ve golf pantolonu hareketini nasıl yapamadığım hakkında— konuşmak istiyorum ama beklemem gerek. Pearl, Ollie’ye doğru eğiliyor ve kısa süre sonra başları birbirine yakın ve Pearl bir şeyler fısıldayıp Ollie’ye gülümsüyor.

Hakkımda mı konuşuyorlar? Arkamı dönüyorum. Bu, benim azılı anım. Ne Pearl’ün ne de Ollie’nin omzuna olan aşkımın seçmeleri geçmiş olduğumuz gerçeğini mahvetmesine

izin vermeyeceğim. Ollie ve *ben*. Beraber başardık.

Tüm grupların seçmeleri bittikten sonra odada sadece bir avuç insan kaldığında Nathan, “Cumartesi akşamı *Yıldız Savaşları*’nı izleyin.” diyor. “Ülkenin her yanında yapılmış seçimlerden parçalar yayınlanacak ve belki de kendinizi görebilirsiniz. Sonraki bölümlerde, yarı finalin her dizisi gösterilecek ve finaller canlı yayınlanacak.”

Brighton Merkezi’nden dışarıya doğru yürüyoruz ve Betty’den, bir saatten fazla zaman önce oradan ayrıldıklarını yazan bir mesaj geliyor. Pearl, Ollie yüzünden bana mecburen katlanıyor ve danslarının tüm detaylarını anlatırken ben de mecburen dinliyorum. En favorim olan iki insan yani Ollie ve Kat’le yürüyor olabilirim ama Pearl’ün yanında olduğum için sessizce arka tarafa geçiyorum.

Deniz kenarına geldiğimizde Pearl şehir tarafına doğru dönüyor ama Ollie duraklıyor. “Bizimle KFC’ye geliyor musun?” diye soruyor. Pearl gözlerini deviriyor. “Bizimle beraber, trenle dönebilirsin.”

Ollie’nin beni bu hâlde görmesine izin veremem, kendimin gölgesi gibi olan bu hâlimi. “Sağ ol.” diyorum. “Ama şimdi gitmeliyim.”

“Haydi ama. Büyükbaba? Kemiksiz Şölen?” diyor. “Kork-

ma... İsimlerinden daha hoşlar.”

“Gelemem. Yarın görüşürüz.” Biraz şaşırılmış görünüyor ama omuz silkip Pearl'ün arkasından gidiyor. Parmaklarıyla minicik bir Uğurböcekleri vedası yapmış olan Kat de onlarla gidiyor. Kaldırımda tek başıma duruyorum. Bir saat geç kal-sam, annem bana kızmazdı ama ne yapabilirim ki? Akşamın tüm büyüğü silinip giderken ve Pearl'ün Ollie'nin koluna girişini izlerken gözlerim batmaya başlıyor. Midem ağrımaya ka-sılmaya başlıyor. Dokunduğu kol *benim* ve kafasını yasladığı omuz da *benim*.

Ne kadar da umutsuz: kısa boylu, sessiz, yuvarlak Bea; göz alıcı ve muhteşem Pearl'e karşı. İstasyona doğru yürür-ken sokak lambaları tek tek yanmaya başlıyor ve fırtına bu-lutları gökyüzündeki son maviliği de gizliyor.

Etüt dersinde Betty, Yaprak Ped yeleğini giyiyor ve ne-dense Peppa Pig çizgi film karakterli güneş gözlüklerini takı-yor. “İnanabiliyor musun Bea? Seçmeleri geçemedik!”

Bay Simms, “Betty, onların hepsini üzerinden çıkar.” di-yor. Kazayla olmuş gibi fakat bilerek yeleği kafasına takılıyor ve onu orada türban gibi bırakıyor. “Ya Ollie’yle sana ne de-meli?” diyor. “Tuhaf durum daha da tuhaflaşmış oldu! Ulusal televizyonda, *Yakışıklılık Abidesi* Ollie Matthews’la caz dans yapacaksın. Tuhaf.” Yüzündeki endişeyi fark ediyor. “Ama kesinlikle iyi anlamda tuhaf yani.”

İyi anlamda tuhaflık diye bir şey gerçekten var mı ki? Sa-nırım var. Bir bakıyorum Betty, çantasının arkasına sakladığı çaydan bir yudum alıyor. Kupanın üstünde, Bay Simms’in fo-toğrafı ve onun altında da ‘Efsane Öğretmen’ yazısı var. “Bis-küvi?” diye soruyor bir paket bisküviyi bana doğru iterken.

Kırılmış olan bir yarım bisküviyi alıyorum ve etrafıma bakı-

nıp Pearl'ü arıyorum. Henüz gelmemiş. Belki de artık 'Bea'yi mahvetme' oyunundan vazgeçer çünkü Ollie'nin Brighton sokaklarında beni bıraktığını gördü. Ona rakip olmadığımı çok açık.

Ancak Fransızca dersinde, öyle düşünmediği ortaya çıkıyor.

Pearl ve Lauren derse erken gitmiş ve ben sınıfa girdiğimde, sınıfın ön tarafında Bay Tweed'le flört ediyorlar. Lauren tahtaya Fransızca, "Fransızca'yı seviyoruz" ve "Bay Tweed bomba gibii" yazarak dikkatini Pearl'ün 'sanatından' kendine çekmeye çalışıyor.

İtiraf etmekten nefret etsem de Pearl resim çizmekte gerçekten iyi, bu yüzden yaptığı şey çok etkili oluyor. Paçaları kıvrılmış pantolon ve triko giymiş bir domuz çiziyor. Sonra, dikkatlice kısa, kıvrıcık saçlar ve papatya şekilli toka ekliyor ve Bay Tweed'den kırmızı kalem isteyip dudaklarını, tırnaklarını ve ayakkabılarını kırmızıya boyuyor. Domuzun kot pantolonundan dışarı taşan bir göbeği var. Domuz benim. Sınıftan içeri giren herkes ya bunu hemen anlıyor ya da Holly onlara anlatıyor.

Betty içeri giriyor, resme bakıyor ve soru soran bakışlarla bana bakıyor. Omuz silkiyorum. Ne yapabilirim ki? Elimi kaldırıp, "Bay Tweed, Pearl'ün çizdiği şişman domuz aslında

benim.” desem herkesin şüphelendiğini teyit etmiş olurum.

Ayrıca, herhâlde ders başladığında hoca tahtayı silecektir.

Hayır. Fransız pazarları hakkında bir film izliyoruz, sonra da kitaplarımızdan çalışıyoruz. Bu yüzden ders boyunca resme bakmak zorunda kalıyorum. Sınıftan çıkmadan önce Betty, tahtayı silmek için izin istiyor. Bay Tweed izin veriyor ve sonunda kafasını kaldırıp sınıfına son bir saattir bakan şeyi görüyor. Pearl’ün çizim yeteneğini takdir eder bir şekilde gülümsüyor.

Sınıfın dışında beni yakalayan Betty, “Bir şey yapmalı veya söylemelisin.” diyor. “Resmi gördüğün anda gidip silmeliydin. Veya daha da iyisini yapıp Pearl’ü Bay Bok Kafa olarak çizmeliydin... Kafasında kocaman bir kaka ve üzerinde konuşma balonuyla “Ben Pearl ve ben kakayım.” derken —bu, komik olurdu işte— orada oturup kabullenmek dışında her şey)daha iyi olurdu.

“Durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum.”

“Ama hiçbir şey yapmıyorsun ve durum daha da kötüleşiyor zaten. Sen, Bea Hogg, biraz cesur davranmalısın artık. Aslında birazdan da çok!”

Bu, beni güldürüyor. Hatta o kadar çok gülüyorum ki Olie’nin bize doğru geldiğini fark etmiyorum.

Şaşırmış görünerek, “Hey!” diyor. “Annem bu hafta sonu

yok. Bu yüzden bizim evde bir parti veriyorum." Bir an için duraksıyor ve ekliyor. "Amber ve Charlie'ye de söyleyin. İkinizle de partide görüşmek üzere." deyip gidiyor.

"Şey..." diyor Betty. "Kısa ve özdü. Normalde Ollie böyle utangaç değildir."

"Sence utangaç mıydı?"

"Evet, kesinlikle. İlginç. Neyse, kimin umurunda... Partiye gidiyoruz!" diye bağırıyor oradan geçen yedinci sınıflardan bir oğlanın suratına doğru. Onunla ellerini çakıyorlar.

"Bilmiyorum Betty... Pearl orada olacak ve kendimi kötü hissetmemi—"

Betty araya giriyor, "Bahane yok Bea. Hani cesur olacaktın? Üçümüzle gel ve seni bir saniye bile yalnız bırakmayız. Dokuzuncu sınıflar ne sıklıkta bir onuncu sınıfın evine partiye davet ediliyor ki?"

"Peki, peki." Demek öyle. Ollie'nin evinde bir partiye gidiyorum. Peki ya aslında beni davet etmek istememiş ama Betty'nin yanında olduğum için mecbur kalmışsa? Endişeli görünüyor olmalıyım çünkü Betty kolumu yakalıyor ve "Bundan kaçmayı aklından bile geçirme. Seni saat yedi civarında bizim evde bekliyorum... Bahane yok." diyor.

Gittiğimde Betty'nin babası, "Minik Bea Hogg!" diyor. "Seni

özledim, eskiden en az haftada bir bizde kalırdın!”

“Diş fırçam hâlâ banyoda mı?” diye soruyorum. Onu görmek gerçekten güzel, biraz eve geri dönmek gibi.

“Elbette. Bu evde senin için daima bir diş fırçası olacaktır.” Beni içeri sokuyor. “Gürültüyü takip edersen Betty’yi bulacaksın. Şu sıralar Juliette Greco hayranlığıyla meşgul. Annesi çok gurur duyardı.”

Merdivenlerden yukarı çıkarken arkamdan seslenip, “Sakın bunu ona söyleme yoksa bir daha dinlemez.” diyor.

Caz müziğini takip ederek kapısı, dergilerden kesilen dudaklarla kaplanmış odasına ulaşıyorum. Sanki birazdan beni yiyeceklermiş gibi hissediyorum. Kapıyı açıyorum ve gırtlaktan mırıldanarak şarkı söyleyen Fransız caz şarkıcısı, aniden bir genç kız çılgılında boğuluyor.

Betty, “Bea, içeri gel ve kapıyı kapat.” diyor. İç çamaşırlarıyla yatağının üzerinde duruyor ve bir çubuk krakeri sigara içer gibi tutuyor. Şok edici bir Fransız aksanıyla, “Bu gece bizler DÜZGÜN hanımlar olacağız, hatta *Uğurböcekleri...*” Bana göz kırparak ekliyor. “Makyaj yapacağız, kıkırdayacağız ve caz yapacağız!”

İki saatlik makyaj yapma ve çılgınca kıyafet değiştirmeden sonra, Ollie’nin evine doğru yürüyoruz. Oldukça uzun zaman

alıyor çünkü artık her şeye gülüyor hâldeyiz.

Bir yoldan aşağı doğru dönünce Betty, “İşte geldik kızlar.” diyor. “Bu, meşhur Ollie Matthews’ün evi.” Kapının yanında mavi bir tabela veya çatının üzerinde bir yıldız olmalıymış gibi hissediyorum ama bizim ev gibi, bitişik nizam, sıradan bir ev, belki sadece pencerelerde çizgi film karakteri çıkartmaları daha azdır. Tüm ışıklar yanıyor ve belli ki içerisi çok kalabalık çünkü her pencerenin ardında hareket eden şekiller görünüyor.

İçeri girebilmemiz için kapı açık bırakılmış durumda. İçerideki hemen herkesi okuldan tanıyorum –genellikle onuncu ve on birinci sınıflar ağırlıkta– ancak içeri girdiğimizde kimse bize dikkat etmiyor bile. Yüksek müzik yüzünden konuşmak mümkün değil, bu yüzden Betty’yi takip ediyoruz. Bizi, mutfağa doğru yönlendiriyor. Neler var diye bakıp, “İçki isteyen?” diye soruyor.

Tezgâhın üstü yarı içilmiş içki şişesi ve bira kutularıyla dolu. Dolapta, açılmamış kola buluyoruz ama Betty kendine rengi kahverengi olduğu için ‘Kahverengi’ ismini verdiği alkolü bir kokteyl hazırlıyor.

Salona geri dönerek kanepenin köşesinde yer bulup oturuyoruz. Aslında hepimize yer yok, bu yüzden ben yere oturmak durumunda kalıyorum ama orada öylece oturup olanı

biteni izlemek güzel. Silindir cips yarışı yapıp bir seferde, üstü üste en çok yiyeni buluyoruz. On beş tane cipsi aynı anda ağzına tıkan Charlie yarışmanın kazananı oluyor ama sonra boğulacak gibi olup ağzındakileri saçıma püskürttüğü için kazandı sayılmıyor.

Kimin gidip mutfaktan çerez getireceğini aramızda konuşurken Ollie odaya girip yanımıza geliyor. Neşeyle, “Eğer an-nem Blackpool’dan erken dönerse öldüm demektir.” diyor. “Aslında ablamın evinde kalıyor olmam lazım ama Lulu da beni şu an evde film seyrediyor diye biliyor.”

Birdenbire, dans eden bir kız uçarak pencere kenarındaki saksıya çarpınca bir kırıma sesi geliyor. Ollie irkiliyor ve biraz tedirgin görünüyor.

Kokteylinin dibinde kalanları kafaya dikerek, “Eee Ollie...” diyor Betty. “Siz iki caz dans canavarı *Yıldız Savaşları*’nın ikinci aşamasına geçtiniz!”

“Kesinlikle başardık, ben ve benim dansçı Bean’im.” Ollie bana bakıyor ve tüm odanın insan dolu olmasına, arkadaş-larımın tüm hareketlerimi izliyor olmasına ve etraftaki ısıya ve gürültüye rağmen, ona gülümsüyorum ve ışıldamaya başladığımı hissediyorum. *Benim* dansçı Bean’im.

Elimle yere vurarak, “Otursana.” diyorum. Böylece akşam boyunca her şeyden konuşabiliriz... Nasıl bir keresinde por-

suk deliğine düşerek bacağımlı kıldığımlı, nasıl parmaklarımı kıtlatamadığımlı, nasıl bir keresinde bebek penguen okşadığımlı, her şeyi. Çılgın ve azılı anımdayım. Şu an bunu yapacağım!

“Hey Ollie?” diyorum. “Neden otur–” Ancak daha bitiremeden Pearl onu omuzlarından çekiyor ve yaslanıyor. Nereden çıktı bu kız?

“İşte buradasını!” diyor. “Gel ve benimle dans et.” Ve Ollie’yi bizden uzağa, benden uzağa çekiyor ve odanın ortasına götürüyor.

Köşeye doğru iyice büzüşüyor ve caz dansı gibi bir şey yapmalarını izliyorum. Pearl, dansı çok kolaymış gibi yapıyor. Odanın ve Ollie’nin etrafında daracık kotu ve bol üstüyle hareket hâlindeyken herkes konuşmayı bırakıp onları izliyor. Oğlanların gözlerini Pearl’den alamamaları gerçekten de çok şaşırtıcı.

Betty buklelerimi karıştırarak, “Haydi Bea...” diyor. “Gel gidip birer içki daha alalım.” Ve mutfağa doğru yöneliyoruz.

*

Mutfakta bir süre, Charlie’nin ağabeyi ve arkadaşlarıyla takılıyor. Lauren ve Holly’nin bahçede oturduklarını fark edi-

yorum ama Kat'ten eser yok. Betty artık 'Kahverengi' içeceğinden 'Turuncu'ya terfi etmiş durumda ve Charlie'nin her söylediğine deli gibi gülüyor.

Dans etmekten yanakları al al olmuş Pearl içeri giriyor ve kendisine uzatılan içkiyi alıyor. Masanın kenarına ilişerek büyük mavi gözlerini bana dikeyor.

"Bean..." diyor. "Oğlanlardan hoşlanıyor musun?" Etrafımızdaki birkaç kişi konuşmayı bırakıyor. "Devam et, bana söyleyebilirsin!" Gülüyor ve başını arkaya attığında, müthiş saçları da sırtında arkaya doğru iniyor.

Diğerlerine, "Haydi gidelim." diyorum ama gürültüden beni duymuyorlar.

"Aaa, gitme jelibon gitme... Sadece bir soru bu." Mutfaktan çıkmalıyım ama Pearl hâlâ bana bakıyor ve gülümsüyor. Yanından geçip gitmeye çalışıyorum ama bacaklarını tezgâha kaldırarak beni engelliyor. Diğer taraftan gitmeye çalışıyorum ama orada da çok fazla insan var. Arkamda Betty yeni bir 'Turuncu' hazırlamaya, Charlie ve Amber da onu durdurmaya çalışıyor.

Yani yalnızım.

"Soruya cevap ver." diyor Pearl sessizce. "Oğlanlardan hoşlanıyor musun? Evet mi hayır mı?"

"Evet." diyorum sonunda pes ederek. Artık eve gitmek

istiyorum. Tüm akşamım mahvoldu.

“Ya, tabii...” Gülüyor Pearl. Hâlâ geçmeme izin vermiyor. Arkasından Ollie’nin içeriye girdiğini görüyorum. Duruyor ve bize bakıyor. Etrafımızdaki birçok kişi susmuş ve ne olacağını izlemek için bekliyor.

“Neler oluyor?”

“Sadece Bea’ye eğlenip eğlenmediğini soruyordum, değil mi?” Ollie gözlerini Pearl’dan bana çeviriyor.

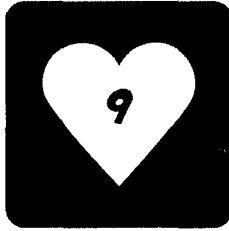
Sesimin mümkün olduğunca normal çıkmasına dikkat ederek, “Evet, doğru.” diyorum. Bacaklarını indiriyor ve hatta geçerken omzumu bile okşuyor. Kızlar beni salondaki köşemize doğru takip ediyor.

Birkaç dakika sonra Pearl, Ollie’yle el ele içeri giriyor. Onu hole ve oradan da merdivenlerden yukarıya yönlendiriyor. Ollie’nin birlikte olmak isteyeceği son insanmış gibi hissettiğim için kendimi utanmış ve aptal hissediyorum.

“Evi arayıp beni almalarını isteyeceğim.” diyorum. Beni vazgeçirmeye çalışıyorlar ama kararımdan dönmüyorum.

Dışarıda annemin gelmesini beklerken ve partinin sesleri arkamda kalmışken midemde giderek çoğalan bir ağrı başlıyor. Yukarıdaki pencerelere göz atıyorum. Tüm perdeler kapalı, bu yüzden hiçbir şey göremiyorum. Çok mu fazla abur cubur yedim acaba?

Hayır, sanmıyorum. Kıskançlıktan ölüyorum.

Çizgi film sesi ve pastırma kokusuna uyanıyorum. Annem ve büyükannem mutfakta sohbet ediyorlar ve çaydanlık kaynıyor. Pencereden içeri süzülen güneş ışığına doğru dönüyorum ve şişme yatak her zamanki gibi ses çıkarıyor. Yeniden uykuya dalıyorum.

Birdenbire merdivenlerden yukarıya doğru gelen ve koridor boyunca devam eden heyecanlı ayak sesleri duyuyorum. Sonra, kapı açılıyor.

Kendini odanın diğer ucundan bu tarafa fırlatıp üstüme atlayan Emma, “BEA!” diye çığlık atıyor. Ağzını kulaklarıma yapıştırıp birkaç saniye o şekilde nefes alıyor. Ağzım yastığa gömülmüş bir şekilde, Emma’nın altında sıkışmış durumdayım. “Tahmin et bakalım.” diyor.

Değil cevap vermek, nefes bile alamıyorum.

“Bahçede tek boynuzlu at var!” diyerek aşağı atlıyor ve geldiği kadar çabuk ortadan kayboluyor.

İşte bu, kalkıp görmeye değer bir şey.

Öğle yemeği için büyükannem acılı lazanya yapıyor ve sonrasında da peynirli kek var. Peynirli keki Emma ile birlikte yapıyoruz ve Emma'nın, son dakikada bir Lego parçasını 'dekorasyon' olarak keke eklemesine rağmen kekimiz güzel oluyor.

Ben kızgın görünümlü bir inşaatçı figürünün üstünden erimiş çikolata yerken büyükannem gülümsüyor. "Bea, yüzünde güller açıyor." İkinci dilimi yiyebileyim diye tabağı bana uzatıyor. "Caz dans yüzünden işte. Böyle, mutluluk veren bir dansır."

Öğle yemeğinden sonra o kadar iyi bir ruh hâlindeyim ki Emma'yla 'ABBA Şarkısı' oynamayı kabul ediyorum. Aslında bunu babamla oynar ama babam o kadar uzun zamandır yok ki Emma da eğlenmeye hasret kaldı.

Annem CD çaları pencere kenarına yerleştiriyor ve 'Dancing Queen' şarkısını haykırıyor. Komşuları rahatsız etme konusunda endişelenmemize gerek yok çünkü evimiz en sonunda ve Bay ve Bayan Pilkinton hafif sağır ABBA hayranlarıdır.

Sonra Emma ve ben tramboline atlıyor ve üç yaşındaki çocuklar gibi zıplayıp duruyoruz. Emma'nın yapış yapış ellerinden tutuyorum ve zıplayabildiğim kadar yükseğe zıpla-

maya çalışıyorum. Fark ediyorum ki her zamankinden daha uzun süre zıplamaya devam edebilirim. Baldırlarım âdeta çeliğe dönüşmüş durumda.

Emma, şarkıyı söylemeye çalışarak dizlerimin oradan bir yerden haykırıyor.

Aslında o kadar yüksek sesle bağılıyor ki zilin çaldığını, annemin bana seslendiğini veya birinin bahçeye doğru geldiğini duymuyorum. Ancak Emma, “Holly gelmiş!” diye bağırdınca misafirimiz olduğunu fark ediyorum.

Gelen Holly değil –Pearl buna asla izin vermez– gelen Ollie. Sırtıyor ve bize doğru geliyor. Anında zıplamayı bırakıyorum ama Emma ve ben öyle bir devinim yaratmış durumdayız ki ayak bileklerinin etrafında zıplayan aşırı heyecanlı bir ufaklıkla trambolin üzerinde sıradan görünmek zor... Hele de peruk takıyorken. Peruktan bahsetmiş miydim?

Annem, CD çaları kapatıp Emma'yı içeriye çizgi film izlemeye çağırıyor. Emma, o sırada TV’de olan karakteri izlemeyi sevmiyor ve bunu da maymun gibi üzerime tırmanıp kafama yapışarak belli ediyor.

Peruğumun içinden bir yerlerden, “Holly’yle zıpla!” diye haykırıyor. Annem nihayet Emma’yı iki hamster alma rüşveyle üzerimden alıyor ve içeri sokuyor.

Bahçe birdenbire çok sessiz oluyor. “ABBA Şarkısı oynu-

yorduk.” diyorum hafif zıplayarak.

Ollie, çok iyi anlamış gibi kafasını sallıyor ve trampolinin kenarına oturuyor. Kafasını kaldırıp bana bakıyor.

“Belki ekstra prova yapabiliriz diye düşündüm. Lulu, bana salonun anahtarını verdi ve saat beşe kadar dersleri yok.”

“Tamam, bana uyar.” diyorum ama sonra azılı anım geliyor ve “Ama bir şartım var.”

“Nedir?”

“Isınmak için biraz ABBA Şarkısı oynamalısın.”

“Tamam, kabul.” diyor ciddi bir şekilde elini bana doğru uzatırken. Onu yukarı çekiyorum. “Benim peruğum nerede?” diye soruyor.

Ona, Emma’nın bir kenarda kalmış kıvrıcık peruğunu veriyorum. Gözümün ucuyla, annem ve büyükannemin mutfak penceresinden dikkatle bizi izlediklerini ve büyükannemin CD çaların çalma tuşuna bastığını görüyorum. Bahçeyi ‘*Take a Chance on Me*’ şarkısının sesi dolduruyor.

O şarkıyı özellikle seçti. “Başlayalım mı?” diye soruyorum.

“Başlayalım.” diyor Ollie ve benim Emma’yla yaptığım gibi iki elimden tutup zıplamaya başlıyor. Önce ufaktan başlıyoruz ama sonra alıp başımızı gidiyoruz. On beş yaşındaki biriyle üç yaşındaki biriyle zıpladığından daha yukarı zıplanıyor. Bana doğru, “Dün gece gittiğini göremedim.” bağıyor.

“Ortalıkta yoktun.” diye cevap veriyorum.

“Doğru.” diyor. “Bunun için üzgünüm. Kalsaydın keşke.” Oldukça etkileyici bir şekilde popomun üstünde zıplayıp tekrar ayaklarımın üstüne kalkıyorum. Bundan esinlenen Ollie, biraz daha yükseğe çıkıyor ve bağıyor. “İzle! Golf pantolonu hareketini yapacağım!”

Bir sonraki hafta, geç saatlere kadar prova yapmaya devam ettik ki dansımız iyice mükemmel olsun ve *Yıldız Savaşları*'nın televizyonda gösterileceğı zamanı bekledik. Okul, Pearl'den uzak durma oyunu oynadığım karmaşık bir yer hâline geldi ve her öğleden sonra, dans stüdyosundan içeri adım attığımda omuzlarım rahatlar oldu.

Cuma günkü provadan sonra, Ollie bana bir zarf uzatıyor. "İçinde, çarşamba günü ailen gelip bizi filme alırlarken izleyebilsin diye biletler var." diyor. "Bizlere tapan hayranları çekmek istiyorlar."

Salonun çıkışında duruyoruz. Ollie'den ekstra prova yapmak veya cumartesi akşamı *Yıldız Savaşları*'nı birlikte izlemek veya buna benzer şaşırtıcı bir teklif yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. Programı olmalı ve kiminle olduğunu biliyorum. Duraksıyor. Zarf ellerimden kayıp onun sol ayağının yanına düşüyor. İkimiz de almak için yere eğiliyoruz ama ben

önce eğiliyorum ve kalkarken alnımı çenesine çarpıyorum.

“Ay, sakar kafa!” diyorum.

“Tamam.” diyor çantasını kavrayarak. “Gitsem iyi olacak.”

Kapıyı açıyor ve çenesini ovuşturarak bana biraz daha bakıyor. Gözleri bana içimden binlerce golf pantolonu hareketi yaptırıyor.

“Görüşürüz.” diyorum ama kapı çoktan arkasından kapanmış durumda. Sakar kafa mı? Sakar kafa mı?

Ertesi gün Emma, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağından habersiz “Bea’nin filmi”ni izlemek için geç yatma izni alıyor. Gümüş Dikişçiler saat beş itibariyle gelmeye başlıyorlar. Hep birlikte oturma odasına sıkışıyoruz ve en iyi yer yani kanepe-
nin ortası bana veriliyor. Öndeki sehpaye, büyükannem ve Dikişçiler, televizyona çıkıyorsun ziyafeti hazırlamışlar: yu-
murtalı ve tereli sandviçler, kâseler dolusu gevrek, fincanlar dolusu çay ve aralara sıkıştırılmış köpüklü şarap var.

Her şeyin ortasında ise, Marion tarafından yapılmış bir pasta var ve benim yüzüme benzemek üzere dekore edilmiş. Saçlarımı meyan kökünden bigudilerle yaptı (tuhaf bir şekilde güzel oldu) ve dişlerim için naneli draje kullandı (tuhaf bir şekilde ferahlatıcıydı). Yüzümün altında, kremayla titrek bir şekilde ‘Müthiş Bea!’ yazıyor. Dikişte, şekerleme işlerinden

daha iyi olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Annem kanepede yanıma yerleşirken, “Keşke Kat ve Betty’yi de çağırıydın.” diyor. Anneler gerçekten de bir şeyden anlamıyor. Kat’le bugünlerde birbirimize merhaba demeye bile tenezzül etmiyoruz ve Betty de tahminen bir grup arkadaşıyla çılgınca bir şeyler planlamıştır ve yanında da bir fiçı alkol vardır.

“Sessizlik!” diye bağıyor büyükannem ve elindeki köpüklü şarabı Emma’nın başına döküyor. *Yıldız Savaşları*’nın fragmanı yayınlanıyor. Ağır bir askeri marş çalıyor, gözyaşlarına boğulmuş yüzlerin yakından çekimi ve sonra yıldız yağmuru altında MÜCADELE BAŞLASIN yazısı çıkmadan önce ekran kararıyor. Gümüş Dikişçiler çığlık atıyor ve ben yastığın arkasına saklanıyorum. Marion, dolaba soğuması için bir şişe daha şampanya koymaya koşturuyor.

Geri döndüğünde, reklamlar bitmek üzere ve ben hâlâ yastığın arkasında saklanıyorum. Birdenbire açılış jeneriği görünüyor. Siyah gökyüzünde yıldızlar dönüp duruyor, pat pat diye bir müzik sesiyle *Yıldız Savaşları* ismi görünüyor, önce minikken giderek büyüyor ve ekranın tamamını kaplıyor.

Annem ciyak ciyak, “Ooo, Bea!” diyor. “Çok heyecanlıyım!”

Emma, “Bea nerede?” diye soruyor. 1.80 cm boyundaki,

bronz tenli, eski reality TV yıldızı ve takım elbise giymiş olan programın sunucuyu işaret ediyor. “Bea o mu? Aaaa, o er-kekmiş. Bea değil.”

“Şişşt!” diyorum.

Sunucu ekrana göz kırparak “*Yıldız Savaşları: Dansçıların Mücadelesi*”ne hoş geldiniz!” diyor. “Sizlere bu ülkenin sahip olduğu genç dansçıların en iyilerini bulabilmek için, Büyük Britanya’nın her bir köşesini arıyorduk. Bu arada, tabii ki bir-çoğunu da elemek zorunda kaldık çünkü sizlerin de izleyip göreceği gibi onlar *mücadeleye pek de hazır değillerdi...*”

En yaşlı dikişçimiz olan Jean, “Sunucunun ne güzel po-posu var!” diye iç geçiriyor. Aklına gelen her şeyi söyleme-yey meyillidir. Sonraki yirmi beş dakika, elemeyi geçemeyen adayların görüntüleri ve onlarla yapılan röportajlarla geçiyor.

Jean her dansçı hakkında uzman görüşü bildirirken, Emma da her yeni yüz çıktığında, “Bu Bea mi?” diye soruyor. ‘Tuhaf kulaklı’, ‘tarta benziyor’ ve ‘Marion’un bezelye yedik-ten sonraki hâline benziyor’ gibi yorumlar alıyoruz.

Sonunda, son beş dakikada, başarılı dansçılar gösterili-yor. Bazı tanıdık yüzler görüyorum ve sonra Michael Jackson taklidi yapan çocuğu görüyorum. Ekranı işaret ederek, “Bu çocuk benim grubumdaydı!” diye bağıyorum.

Sunucu yine yorumlara başlıyor. “Jake’in şansına, jüri

üyelerimiz onun çılgın hareketlerine bayıldı. Aynı şey, yarı finale adlarını rock'n'roll yaparak yazdıran, Ollie ve Bea için de geçerli." Sonra yedi saniye kadar sahnenin etrafında dönüş oluyor.

Emma, "Bu Bea mi?" diye soruyor.

Hepimiz, "Evet!" diye bağıyoruz. Sonrasında biz ekrandan alınıyoruz ve Pembe Kızlar grubu birkaç saniyeliğine yerimizi alıyor.

Büyükannem gözleri kocaman açılmış bir şekilde, "Beatrice, harika görünüyordun!" diyor. Annem sadece beni tutup kendine doğru çekiyor ve gözünden bir yaş siliyor. Büyükan-nem, "Bir haftada öğrenmiş oldukların inanılır gibi değil." diye ekliyor. "Yarı finallerde seni görmek için sabırsızlanıyorum. Gelip çekimleri izlememizde bir sakınca var mı?" Heyecan odaya dalga dalga yayılıyor ve Gümüş Dikişçileri'nin gözleri neşeyle aydınlanıyor.

İşte bu andan korkuyordum. Büyükannemin ne yaptığına, ne dediğine veya ne giydiğine endişelenmeden de ben zaten Londra'da yeterince stresli olacağım. Limon yeşili püsküllü elbisesini mi giyecek veya straplez üstlü pantolon takımını mı? Dikişçiler afiş yapacak mı ve oradaki yüzümü Marion mu diyecek?

"Bilmiyorum." diyorum. "Çekimler gelecek çarşamba,

yani annem çalışacak ve sen de Emma'ya bakıyor olacak-sın."

"Vardiyamı değiştirebilirim. Hepimiz gelebiliriz." Annem gerçekten de heyecanlı görünüyor ama ben değilim. Bea'nin beş saniyede bir "Bu Emma mı? Bu Holly mi?" diye bağırmaktan vazgeçmemesi yüzünden çekimleri durdurmalarını, Pearl'n sevdiğim insanlara yakın olması ve gülmesini hayal edebiliyorum... Buna dayanamadım.

"Dert etmeyin." diyorum. İşler karışacak. "Sadece Lulu'y-la gitmeyi tercih ederim."

Birkaç dakika kadar sessizlik oluyor.

Büyükannem beni kocaman sıkıştırarak, "Sen nasıl ister-sen aşkım." diyor. "Nasıl-sa seni televizyondan izleyebilece-ęiz." Gümüş Dikişçiler'den gelen hayal kırıklığı dalgaları ve annemin kırıgın yüzünü görmemek için yüzümü büyükannemin omzuna gmyorum.

Ollie ve ben Londra treninde sessizce oturuyor ve başka pencerelerden başka tarafa bakıyoruz. Yorgunluktan bitap düşene kadar prova yaptık fakat dansımız düzgün ve hızlı olmasına rağmen, hâlâ golf pantolonu hareketini yapamıyoruz. Konuşabilecek durumda olduğumu düşünmüyorum, bu yüzden camdan dışarı bakıp geçip giden ineklere konsantre oluyorum. Lulu elinden geleni yapıyor ama sonunda o da pes edip dergi karıştırmaya başlıyor.

Televizyon stüdyolarına gitmek üzere metroya biniyoruz, sonrası da beş dakikalık yürüme mesafesi. Evden sadece birkaç saatlik uzakta olmamıza rağmen, Londra bambaşka bir dünya. Stüdyoya doğru yürüyen bir sürü insan var ve biz de onlara katılıp yürüyoruz. Çoğunun boynunda tanıtım kartları var ve hareketleri ve giyimleriyle, “Biz buraya aitiz.” diyorlar.

Stüdyo dev gibi beyaz ve kıvrımlı bir bina ve sırf lobiye gi-

rebilmek için bile güvenlikten geçmemiz gerekiyor. Üniformalı bekçiler çantalarımızı kontrol ediyor ve hatta üzerimizi bile arıyorlar. Sonra, üzerinde *Yıldız Savaşları* yazısı olan masanın orada sıra oluşturunuz. Bizim önümüzde, anneleriyle bekleyen ciddi görünüşlü bazı kızlar var. Saçları ve makyajları sahneye çıkmak üzereymiş gibi özenle hazırlanmış durumda.

Ollie ve ben birbirimize bir göz atıyoruz. Bu iş boyumuzu aşmış gibi hissediyoruz.

Lulu kollarını omuzlarımıza dolayarak, “Merak etmeyin canlarım.” diyor. “Yarı finalleri geçmeyi başarırsanız, iki koca haftamız var. Biraz swing dansı öğrenebilirsiniz, göze harika görünür, biraz eğleniriz ve siz de finaller için harika bir şeye sahip olmuş olursunuz.”

“Geçmeyi başarırsak.” diyor Ollie.

Lulu yavaşça, “Bir anlamı yoktu...” diye şarkı söylüyor.

“O nedir?” diye soruyorum.

“Duke Ellington, bir swing klasiği. Siz ikiniz uyumlusunuz. Caz dans yapıyorsunuz ki dünyanın en iyi dansıdır. Bu yüzden, elemeyi geçeceksiniz. Yarışmadan önce kendi kendime bunu mırıldanırım.”

“Hey, benim de öyle bir şeyim var.” diyorum ama lobi kapıları açılıp Pearl kollarını Ollie’ye dolarken sesim gitgide azalıyor.

Pembe Kızlar da arkasından geliyor. Lulu gözlerini deviriyor. Bu, bana kendimi daha iyi hissettiriyor.

Pearl elleri Ollie'nin omzunda, "Çooookkk heyecanlıyım!" diye bağırıyor.

Risk alıp Kate'e bir gülücük yolluyorum. Bir baykuş gibi gözlerini kocaman açıyor. Bu kadar risk alabildiğini, bunun onun gülücüğü olduğunu fark ediyorum. Hiç yoktan iyidir. Aynı suratı ben de ona yapıyorum ve gülmemek için eliyle ağzını kapatıyor.

Şimdi artık kuyruğun önündeyiz ve Lulu formları halletmek için, Ollie'yi yanına çekiyor. Bir şey tartışıyor gibi görünüyorlar.

Ollie, "Bea, en sevdiğin hayvan hangisi?" diye soruyor.

Hiç duraksamadan, "Maymun!" diyorum.

"Aynen. Benim de!"

Kısa süre sonra, Gem isminde bir kız bizi karmaşık koridorlardan geçiriyor. Bir gözünün üzerine düşen bir bukle saç ve üzerinde 'Öl Facebook Öl' yazan büyük beden bir yeleği var. Pearl'den bile daha havalı görünüyor. Asansörle yukarı çıkıp iki kat merdiven iniyor ve bir bahçe geçtikten sonra, içinden bir otobüsün bile geçebileceği kadar büyük bir çift kapının dışında duruyoruz. Gem kapılardan birini açarak, "Yıldız Sa-

vaşları Stüdyosu'na, Stüdyo Altı'ya hoş geldiniz.” diyor.

İçeriye giriyoruz ve herkesin nefesi kesiliyor. Sahne muazzam ve seyirci koltuklarına kadar uzanıyor. LED yıldızlarla ısı ısı ısı süslenmiş siyah fon, sahnenin arkasında yükseliyor. Yıldızlı bir gecede gökyüzünü izler gibi...

Kapılar kapandıktan sonra, içerde doğal ışık kalmıyor. Sadece güçlü spot ışıklar salon boyunca dolaşıyor. Işıktan sorumlu ekip deneme yapıyor olmalı çünkü ışık devamlı renk değiştiriyor. Ollie'nin yüzüne bakıyorum ve renginin önce yeşile, sonra da fuşyaya dönüşmesini izliyorum. Pearl, kulağına bir şeyler fısıldıyor ve bir başka grup kızı işaret ediyor. Mavi bir ışık, ikisini de yalayıp geçiyor.

Gem hepimizin etrafında yükselen seyirci koltuklarını işaret ediyor. Rahat bir şekilde, “Birkaç saate bunların hepsi dolacak.” diyor. Konuşmalar yavaşça kesiliyor.

Büyüklere oturmalarını söyledikten sonra, dansçıları arkadan ışıklandırılmış cam merdivenlerden yukarı yönlendirerek ana sahneye götürüyor. Durup salona bakıyoruz. Işıklar çok parlak olduğu için Lulu'yu seçebilmek imkânsız. Ayrıca da sıcak. Makyajlı kızların yüzlerinden terler akıyor. Gem de bunu fark ediyor. “Kusura bakmayın kızlar, makyajınızı yeniden yapmamız gerekecek.” diyor. “Televizyon için çok özel olmalı. Hatta şimdi sizleri oraya götürüyorum.”

Erkekler kızlardan ayrılıyor ve sonraki yarım saati hazırlanmakla geçiriyoruz. Çok iyi organize olmuşlar. Makyaj uzmanlarının elinde nasıl görüneceğimizi önceden planladıkları ve hakkımızda bilgiler olan minik kartlar var. Bana elliler makyajı yapıyorlar ve Lulu'nunkinden çok daha dramatik oluyor.

Benim makyörüm Harry, "Cildin muhteşem." diyor. "Ve aman Tanrım, bunlar kocaman!" Çabucak yukarı bakıyorum ama takma kirpik eklerken dikkatlice gözlerime bakıyor. Bana doğru gülümseyerek, "Güzel, gri gözler." diyor.

Harry, saçlarıma yöneliyor ve sanki mümkünmüş gibi daha da kabartıyor. Ellerini buklelerime gömerek, "Buna bayıldım!" diye bağırıyor. "Bunların içine kıvrılıp ölebilirim!" Benden birkaç koltuk ötede oturan Pearl, kendi makyözüyle sohbet ediyor ve ondan bundan konuşuyor. Harry dudaklarının dışını kıpkırmızı bir kalemle belirginleştiriyor ve bir fırça yardımıyla kırmızı rujla içini dolduruyor. Durup bakıyor ve yarattığı etkiyi takdir ederek, "Aman Tanrım!" diyor. "Bu dudakları öpecek olana sağlık uyarısı yapmak lazım!"

Harry'ye aynadan gülümsüyorum ve söylediği güzel şeylerin ne kadar hoşuma gittiğini ifade edecek bir şey bulup söylemek istiyorum... Ama bunun için fazlasıyla utangacım.

Bittiğinde kendimin göz alıcı elliler film yıldızı versiyonunu görüp şaşırınca ancak, "Teşekkür ederim." diye fısıldayabili-

yorum.

Omuzlarımı sıkarak, “Bir şey değil canım.” diyor.

Soyunma odamız, konferans salonu gibi ama tüm perdeler kapalı ve her yer aynalarla kaplı. Etrafımda iç çamaşırlarına kadar soyunmuş kızlar var, odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyorlar ve rahatlamaya çalışıyorlar. Pembe Kızlar odanın diğer ucunda, bu yüzden tamamen yalnızım.

Kırpık saçlı, güzel bir İskoç kız, bana bir ayna veriyor ve “Tut şunu bir saniye.” diyor. Sonra cımbız çıkartıyor, taytını indiriyor ve bikini bölgesini mükemmelleştirmeye çalışıyor. *Ben buraya nasıl düştüm?*

Aynayla işi bittiğinde ben de paçaları kıvrılmış ve bilekleri mi saran yeni kot pantolonumu giyip Lulu’nun ödünç verdiği kırmızı yakası ve düğmesi olan siyah bluzu üzerime geçiriyorum. Lulu’nun kesin talimatlarını uygulayarak belden bağlayıp düğüm atıyorum. Ollie’yi bulmaya gitmeden önce aynaya bir göz atıyorum.

Durup biraz daha yaklaşarak uzun uzun bakıyorum. Daha aydınlık, daha uzun boylu, daha renkli görünüyorum. Resmen ışıldıyorum! Aynadaki yansımama gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. “Merhaba Bea.” demek istiyorum. “İşte buradasın!” Kendimi aynadan koparıp alıyorum çünkü

sahnedeki prova saatimizi kaçırmadan Ollie'yi bulmam gerekiyor.

Koridorda bekliyor. Gözleri kocaman açılarak "Vay!" diyor. *Vay, inanılmaz güzel* mi demek istiyor yoksa *vay, ürkütücü palyaço surat* mı? Gerçekten anlamak güç. Ürkütücü palyaço surat olma olasılığına karşılık çabucak dönüp doğru olduğunu düşündüğüm yönde yürümeye başlıyorum.

Omzumun üstünden "Haydi!" diye sesleniyorum. "Geç kalacağız."

Provadadan sonra, başka büyük bir odaya alınıyoruz ve çekimlerin başlamasını bekliyoruz. Üzeri sandviçler, şişelerce su, minik kekler, çikolatalı ıslak kekler ve bir sürü meyveyle kaplı bir masa var. Normalde kendime bir tabak doldururdum ama odadaki diğer herkes gibi hiç iştahım yok.

İlk çağrılan grup, Bo Salsa isminde hızlı gitar eşliğinde Latin dans yapan bir çift ve sonrakiler ise bir grup sokak dansçısı. Her grup rahatlamış bir gülümsemeyle içeri döndüğünde tezahüratla karşılanıyor. Ortamı seviyorum, çok heyecanlı olmasam ve Pearl devamlı Ollie'nin etrafında dolanıyor olmasa zevk bile alabilirim. Elinde bir klasörle Gem geliyor. "Cazcı Maymun, sıra sizde."

"Hadii!" diyor Ollie. "Sıramız geldi."

“Ne?”

“Bu, biziz: Cazcı Maymun. Lulu, Cazcı Tavşan ismini önerdi ama ona kesinlikle olmaz dedim. Cazcı kelimesi kalabilir ama çok daha havalı bir hayvan olmalıydı.”

“Cazcı Maymun?”

“Öyle bakma. Sen seçtin. En sevdiğin hayvan olduğunu söyledin.”

Gem sabırsızca parmaklarını şaklatıyor, “Siz ikiniz, hadi!” diyor ve yürümeye başlıyoruz. Pearl, “Bol şans tatlım!” diye sesleniyor.

Sanırım Ollie'yle konuşuyor.

Bir kız grubu olan Ev Partisi danslarını sahnelerken biz de kulliste bekliyoruz. Çalan müziği ve izleyicilerin çılgın tezahüratını duyabiliyoruz ama hiçbir şey göremiyoruz. Ollie'nin ailesinin izlediğini biliyorum ve şimdi ben de sadece bana tezahürat yapacak en azından bir kişi olsa diye iç geçiriyorum. O kişi altmış beş yaşında, daracık saten bir tulum giyiyor olsa bile...

Ev Partisi'nin müziği sona erince izleyiciler çılgınlar gibi alkışlayıp tezahürat yapıyorlar.

Derin bir nefes alıp Ollie'ye bakıyorum. Gülümsemeye çalışıyor ama beceremiyoruz. Onun yerine el ele tutuşuyoruz. Sahneye hep böyle çıkıyoruz. “Bea?” diye fısıldıyor.

“Evet?”

“Şu söylediğin şey neydi?”

“Hangi şey?”

“Cesur olmakla ilgili olan.”

Alkışlar giderek azalıyor ve sunucu mikrofona konuşuyor.

“Shakespeare’den...” diyorum. “Büyükanneimin öğrettiği bir söz.”

“Bana da söyle.”

“Ufak tefek ama azılı.”

Gem gölgelerin arasından çıkıp fısıldıyor. “Beşe kadar sayınca.” Kulaklığını dinleyip alkışlardan duyabilmek için kulağına iyice yaklaştırmak parmaklarıyla saymaya başlıyor. “Dört, üç, iki...” diyor. Ev Partisi yanımızdan geçip gidiyor. Ve bir!

Birlikte kulisin karanlığından çıkıp göz kamaştıran ışıkların ortasına çıkıyor, sahnenin ortasında mükemmel bir yakın duruş pozisyonu alıyoruz. Etrafımız siyahlık ve yıldızlarla sarılıyor. Seyirciler sessizce bekliyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, prova ettiğimiz bir şey bu ve Ollie sessizce ama son derece anlaşılır şekilde, “Azılı ol Bea.” diyor.

Başımla onaylıyorum, müziğimiz başlıyor ve mükemmel bir zamanlamayla ilk hareketimize başlıyoruz. Düşünmüyorum veya endişelenmiyorum, sadece dans ediyorum ve ilk adımlarımızdan itibaren hızlı, keskin ve şimdiye dek olduğumuz-

dan daha iyi olduğumuzu biliyorum. Enerji doluyuz ve farklı bir şey var. Belki ışıkların yaydığı ısı veya izleyicilerin çığlıkları ya da müziğimizdir; öyle yüksek ki titreşimleri vücudumda hissedebiliyorum.

Ollie beni döndürüyor, çömeltiyor, dansı yavaşlatıyor, hızlandırıyor. Ve Lulu'nun bize günlerdir yaptırmaya çalıştığı gibi göz temasını kaybetmiyoruz ve aynı anda gülümsüyor, gülüyoruz. Ayaklarımız daha hızlı hareket ediyor, ellerimiz aynı anda iniyor ve farkına bile varmadan son adımlarımızı yapıyoruz. Ollie beni uzağına yolluyor, sonra geri getiriyor, kendimi kollarına bırakıyorum ki beni havaya kaldırabilsin. Tam bir havalanma değil ama yine de güzel görünüyor.

Ayaklarım tekrar yere basmadan stüdyoda alkış kopuyor. Nefesimizi düzenlemeye çalışarak duruyor ve gülüyoruz. Sunucu, koşup yanımıza geliyor ve kollarını devamlı kalkıp inen omuzlarımıza koyuyor. "Ne diyorsunuz? Cazcı Maymun'u ne kadar beğendik?" İzleyici itaatkâr bir şekilde bağırıp ona istediğini veriyor. "Pekâlâ Ollie, sence sizde *Yıldız Savaşları*'nı kazanacak kapasite var mı?"

Son derece ritmik bir tonda, "Final için birkaç sürprizimiz var." diyor. "Bu yüzden, umarım neler yapabileceğimizi size gösterme şansımız olur."

Sunucu bana dönüyor, "Bea, Cazcı Maymun'u kurmak

üzere sizi bir araya getiren şey neydi?”

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. “Büyükanneimin zoruyla oldu.” Bir an sessizlik oluyor, sonra izleyiciler gülüyor ve keşke büyükanne orada, izleyicilerin arasında olsaydı da herkese kim olduğunu gösterebilseydi diye düşünüyorum.

“Pekâlâ, siz ikiniz caz dansı yapıyorsunuz. Biraz büyükanne dansı gibi değil mi sizce de?”

“Yeterince hızlı yaparsanız değil.” diyor Ollie.

“Pekâlâ, umarım jüri üyeleri de sizin bir sonraki dansınızı bizim kadar görmek ister. Cazcı Maymun’a bir alkış daha alalım!”

Biz sahneyi terk ederken Pembe Kızlar aceleyle yanımızdan geçiyorlar. Ollie’nin omzu Pearl’e sürtünüyor ama Pearl o kadar konsantre olmuş ki fark etmiyor bile.

Hepimiz danslarımızı sahneledikten sonra hep birlikte sahnede, jürinin kararını bildirmesini bekliyoruz. Birkaç kamera döne döne tüm sırayı çekerek bizlerin endişeli yüzlerini gösteriyor. Sunucu izleyiciyi hazırlarken bizler sessizce bekliyoruz. Yoğun beyaz ışıklar gözümüzü alıyor ve bu yüzden sunucunun gerisindeki hiçbir şeyi göremiyorum. Ollie elimi tutmuyor. Gözünü dikmiş yere bakıyor.

Zor geçen birkaç sessiz dakikadan sonra sunucu, “Bu

mini okuması düşüncelerimi bölüyor. Recall'un erkekleri geri takla; Tribe'ın kızları ise çığlık atarken hafif bir histeri oluşuyor. Bense o esnada hayal kırıklığından ölmek üzereyim.

Çekimlere ara verilip yarı finalistler tekrar hizaya sokuluyor. Elinde film klaketi olan bir kız, sunucunun önünde klaketi açıp kapatarak çekimi yeniden başlatıyor.

"Jüri üyelerimizin kalp atışlarını hızlandırmayı başaran Latin dans gösterisi sizsiniz..." Ollie ve ben resmen çöküyoruz. "Bo Salsa! Karşınızda! Belki de West End müzikallerinde yer alacaksınız." Ne tepki verdiklerini fark etmiyorum bile. Ollie'yle bir daha asla dans edeyeceğim. Yarışmayı değil, kendimi kaybediyorum.

Ollie beni sarsıyor, "Biziz... Cazcı Maymun dedi! Başardık!" Ve beni öne, basamaklardan aşağı, sahne önüne çekiyor. Sunucu bana kocaman sarılıyor ve ben de sırtıyor, sırtıyorum.

"Eeee, Bea, sanırım şaşkın ama mutlusun?"

Tek yapabildiğim gülümsemek ve başımı sallamak ve izleyiciler bu duruma gülüyor. Sunucu, Ollie'yle daha kolay anlaşılır bir diyalog kurabiliyor ve ben ışıklara doğru sırtırken annem ve büyükannemin burada olup beni izliyor olabilmelerini diliyorum.

Bu kez, trenle eve dönüş yolunda Ollie ve Lulu'yla şovun her saniyesini konuşuyoruz. İstasyondan çörek alıyoruz ve yol boyunca her hareketimizin üzerinden geçerken bir yandan da on iki adet çörek yiyoruz.

“Devam ederken şansınızın olduğunu biliyordum.” diyor Lulu. “Şaşırtıcı bir şekilde rahattınız, gerçekten şimdiye dek gördüğümünden çok daha rahattınız. Özellikle de sen Bea.”

“Dehşete düşmüş durumdaydım.” diyorum.

“Hayır. Azılıydın.” diyor Ollie.

“Kendini televizyonda görünceye dek bekle.” diyor Lulu.

Annemi belki de onuncu kez arıyorum ve mesaj bırakıyorum. Neden açamıyor? Evde de kimse telefonu açmıyor ve büyükannemin telefonu da kapalı. Sanırım annem dikiş ve kan içeren iğrenç bir işle meşgul ve büyükannem de televizyonun sesini çok açtığı için telefonu duymuyor.

Yolculuk, göz açıp kapayana kadar bitiyor ve biz platformda yürürken bile hâlâ gülüyoruz. Önce bariyerin arkasındaki duran annemi fark etmiyorum.

El sallayarak, “Bea!” diye sesleniyorum.

“Anne!” Ona doğru koşuyorum ve sarılıyoruz. Londra'ya gelmesine engel olduğum için kendimi çok kötü hissediyorum. “Elemeyi geçtik! İnanabiliyor musun?”

“Bu harika!” diyor ama sesinden bir sorun olduğunu an-

lıyorum ve sonra kırmızı gözlerini ve gülümsemek için ne kadar çaba gösterdiğini fark ediyorum.

“Sorun nedir?”

“Üzgünüm Bea. Sorun büyükannen.” diyor. Sesi beni korkutuyor.

“Ne oldu? Anlat bana.”

“Gerçekten çok hasta Bea. Hastanede.” İstasyon sanki yok oluyor ve mutluluğum bedenimden çıkıp soğuk, üzeri sakızlarla kaplanmış beton zemine çekiliyor. Midem de bulanıyor. “Onu iyileştirmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Evde, aniden yıkılıp kaldı.”

“Emma nerede?”

“Pilkingtonlarda.”

“İyi mi peki?”

“Sanırım her şeyi heyecan verici buldu.” diyor annem. “Ambulans falan.”

“Peki ama nesi var?”

“Felç geçirdi Bea ve durum pek de iyi görünmüyor.” Gözlerimi dikip anneme bakıyorum. Elimi tutuyor ve ağlamamaya çalışıyor ama bana ne dediğini anlayamıyorum. Büyükanem hakkında düşünceler kafamda uçuşuyor: sarı saçları, göbeği, lazanyası, stres dolu bir cin oyunu oynadığımız zaman ona attığım kartlar, bugün nasıl gelip beni izlemesine

izin vermediğim, her ne kadar ümitsizce istese de... Ve *kötü görüldüğünü* biliyorum ve sonra annemin 'kötü görünüyor' derken ne kastettiğini anlıyorum.

"Çok hızlı oldu." diyor annem ve ağlamaya başlıyor. Ben de daha fazla dayanamayıp ağlamaya başlıyor ve büyükan-neme göstermek için silmediğim güzel makyajım her yere bulaşıyor.

Büyükanneemin Londra'ya beni izlemeye gelmesine izin vermediğim için ne kadar üzgün olduğumu ona söylemem gerekiyor. "Onu görebilir miyim?" diye soruyorum.

"Hayır. Çok hasta ve şu an ameliyatta. Uyandığında yanında olabilmem için geri dönmem gerekiyor. Bea, seni eve bırakmalıyım ki böylece yan komşuya gidip Emma'yı alabilirsin. Ralph ile at binme oyunu oynamaya çalışıyordur şimdi. Onun bir at olduğuna inanıyor hâlâ." Söylediğine ikimiz de gülüyoruz. "Ben dönene kadar ona göz kulak olabilir misin? Geç kalabilirim."

Annem ve Lulu aralarında konuşuyorlar ve ben de bir kenarda duran Ollie'ye bakıyorum. Neredeyse güleceğim çünkü Ollie çok üzgün, bense berbat görünüyorum ama sonra neredeyse gülme hissim büyük bir ağlamaya dönüşecek gibi oluyor ve ben elimle ağzımı kapatıp ayak parmak uçlarımı kıvırıyorum.

"Üzgünüm Bea." diyor Ollie.

Başımı sallıyorum ve annemi takip ederek istasyondan dışarı doğru yürüyorum.

Emma, kafamı dağıtmama yardımcı oluyor. Yatma saati çoktan geçmiş olmasına rağmen spagetti halkaları ve peynirli tost yiyoruz ve sonra en sevdiği DVD olan Postacı Pat'in beş bölümünün tamamını izliyoruz. İki kez. Müziğini tam yirmi kez dinlemiş oluyorum. Emma'yı üzmemek için ağlamamaya çalışıyorum ama çok zor. İçim acıyor. Emma üzgün olduğumu her düşündüğünde bana yeni bir oyuncak veriyor, ta ki kanepede yer kalmayana kadar.

Telefon bütün akşam çalışıyor ve ben amcalara, teyzelere ve kuzenlere annemin bana verdiği azıcık bilgiyi aktarıyorum. Meksika'nın ücra köşelerinden babam arıyor ve önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca hiçbir uçuş bulamadığını ve annemin hastaneden eve gelir gelmez onu aramasını söylüyor. Ona *Yıldız Savaşları*'ndan bahsediyorum ve benim için heyecanlanmış gibi davranabilmek için çok çaba sarf ediyor. Büyük bir çatırtıyla hat kesilmeden önce, "Televizyonda göründü-

ğün her anını mutlaka kaydet.” diyor.

Sonunda Emma kucagımda uyuyakalıyor. Yüzünde domates sosu var ve bu yüzden bebek vampir gibi görünüyor. Telefon tekrar çalıyor ve ben de onu uyandırmamak için hemen açıyorum.

“Alo?” diye fısıldıyorum.

Tüm olan bitene rağmen duyduğumda beni mutlu eden bir ses, “Selam, ben Ollie.” diyor. “Neden bu kadar sessiz konuşuyorsun?”

“Kız kardeşim kucagımda uyuyor.”

“Pekâlâ... N’apıyorsun?”

“Postacı Pat’i izliyorum.”

“Ama Emma uyuyor.”

“En sevdiğim bölüm bu: *Postacı Pat ve Yoldaki Çukur...* Gerçekten de büyük bir çukur.”

“Bir keresinde annem bana Postacı Pat figürlü doğum günü pastası yapmış ve üstüne fotoğrafımı koymuştu. Böylece, minibüste Pat ve Jess’in tam ortasında oturuyordum.”

“Benim hikâyem seninkini yener. Büyükannem bir keresinde bana dondurulmuş bezelyelerle süslenmiş bir doğum günü pastası yapmıştı.”

“Neden?”

“Çünkü ondan *Prences ve Bezelyeler* pastası istemiştin

ama prenses olmadan ve ayrıca dondurulmuş bezelyeler bence çok lezzetli.”

“Büyükannen çok tatlıymış.”

“Biliyorum.” Bir an duraksıyorum ama sonra ona dondurulmuş bezelyeler gibi komik olmasa da beni rahatsız eden şeyi anlatmaya karar veriyorum. “Bugüne dek, bunu fark etmemiştim. Londra’ya gelmesine izin vermeme sebebimin ondan utanmam olduğunu biliyor muydun?”

“Sen her şeyden utanıyorsun Bea: caz dans, Barbie, kırmızı ayakkabıların...”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Ben çok akıllıyım.”

“Evet, peki ama artık kırmızı ayakkabılarımdan utanmıyorum.”

“İspatla.”

“Nasıl?”

“Okula gelirken giy.”

“Peki... Ve saçımı da uysun diye aynı renge boyayayım.”

“Kırmızı bir burunla da görüntüyü tamamlasana.”

Bir an için düşünüyorum. “Saçlarım palyaço saçı gibi değil!”

Ama şimdi gülüyorum ve bacaklarımdan hareketinden Emma uyanıp homurdanıyor. “Artık kapatmalıyım.”

“Peki, yarın görüşürüz.”

“Aradığın için sağ ol...”

“Önemli değil, görüşürüz...”

“Görüşürüz...”

“Hoşça kal...”

“Hoşça kal...”

“Tamam, sen de...”

Emma, “SENİ SEVİYORUM!” diye çılgılık atıyor. Nefesim kesiliyor ve telefonu kapatıyorum. Emma feci kızgın görünüyor.

“Babamla konuşmak istiyordum!”

“Telefondaki babam değildi Emma.”

Onu yatağına yatırıyorum ve yaban domuzuymuş gibi davranmasına yardım ediyorum, yatarken bunu yapmaya bayılır. Hemen uykuya geçiyor. “Emma...” diye fısıldıyorum.

“Hı?” diye mınıldanıyor.

“Telefonda bir oğlanla konuşuyorsan ve o, telefonu bir türlü kapatmak istemezse bu, onun senden hoşlandığı anlamına mı gelir?”

“Evet... Hayır... Hımm...” diyor.

“Sağ ol Emma.”

“Emma değil... Yaban domuzu.”

“Yaa...” deyip ışıkları kapatıyorum.

“Yaa!”

Pearl, etüt odasına adımımı atar atmaz, “Güzel ayakkabılar.” diyor.

Birdenbire çok yorgun hissediyorum. Sonuçta, dün gece sadece birkaç saat uyuyabildim. Sabaha karşı dördte annem odama süzülüp büyükannemin ameliyatının iyi geçtiğini ve artık bir şansı olduğunu söyledi. Doktorlar beyin tomografi-sinden sonra daha fazla bilgi sahibi olacaklarını söylemişler. Fazla bir umut değildi ama en azından, sonrasında uyuyabildim. Aşağıya doğru bakıyor ve kırmızı ayak uçlarımı görüyorum. Hastanede yalnız başına olan büyükannemi düşünüyorum. Sonra kızıyorum.

Pearl’e bakıyorum. “Nereden aldın? Ben de bir çift istiyorum.” diye devam ediyor ama öncekinden daha az istekli olarak. Bir şey demiyorum ama bakışlarımı da üzerinden çekmiyorum. Sandalyesini geriye iterek, “Sen neye öyle gözünü diktin de bakıyorsun tuhaf şey?” diyor.

“Sana diktim Pearl.” diyorum ve şaşkın ve kızgın bir şekilde bana doğru yürüyor.

Tam o anda Bay Simms kahvesini şapırdatarak içeri giriyor. Odadaki gerginliği hiç fark etmeyerek, “Oturun kızlar.” diyor ve biz de yerimize geri dönüyoruz.

Betty kaşını kaldırıp dudaklarını oynatarak, “Vay!” diyor.

Omuz silkiyorum. Bugün olacaklar umurumda bile değil. Kendim için hissettiğim korku, büyükannem için hissettiğimin yanında hiç sayılır.

Okul sonrası her zamanki gibi prova yapıyoruz ve ben iyi olduğum konusunda ısrar ediyorum: Dans etmenin kafamı dağıtmak için en iyi yol olduğunu biliyorum.

Lulu kararlı bir sesle, “Sizin için yepyeni bir koreografi hazırladım.” diyor. Bu işi ciddiye alıyor. “İki haftanın biraz üzerinde zamanınız var ve ben her anını değerlendirmek istiyorum. Önce size izleteceğiz, sonra komutlarla sizi yönlendireceğim. Birkaç havada dönüş ve biraz Lindy Hop ekledim.”

“Lindy ne?” diye soruyor Ollie.

“Hop. 1920’lerden kalma havalı bir caz dansı. Herkesi şaşırtacak. Solo dansla senkronize ve çok sakın görünen bir danstır.” Ollie ve ben şaşkına dönmüş görünüyor olmalıyız çünkü Lulu, “Sadece izleyin ve öğrenin. Şimdi bir sürü hava-

da dönüş göreceksiniz. Onları prova etmeye hemen başlamayacağız ama yapmaya çok yakın olduğunuzu biliyorum. Bana güvenin.”

Müzik başlıyor ve yakın duruştan sonra hemen havada dönüşe geçiyorlar. Lulu, Ray’ın omzunun üzerinden havada ters dönüp yerde zarif bir şekilde sıçramadan ve tekrar yakın duruşa dönmeden önce, “Bu, fırlatma.” diye sesleniyor.

Ollie alçak sesle, “Biz bittik.” diyor.

Lulu bir kez daha havada ters dönerken aynı anda da Ray onu sırtında çevirirken, “Sen değil, ben bittim.” diyorum.

Ray onu tekrar havaya fırlatırken Lulu, “Judo dönüşü.” diye sesleniyor.

Ollie, “Evet, sen bittin.” diye bana katılıyor. Dans bir harika: hızlı, eğlenceli ve çılgın havada dönüşler sebebiyle etkileyici. Müzik durur durmaz Ollie, “Ve bizden bunları yapmamızı mı bekliyorsunuz?” diye soruyor.

Lulu, “Yapabilirsiniz ve yapacaksınız da...” diyor. “Ancak bugünlük, onları yapmadan dans edeceğiz.”

Uzun bir dans ama çabuk öğreniyoruz. Kısa zaman sonra arada havada dönüşlerin olduğu bölümlerde duraklayarak dansın çoğu hareketini yapabilmeye başlıyoruz. Çok geçmeden yorgunluktan bitmiş hâlde mola verip yerde dinlenirken, “Bil bakalım bugün okula ne giydim?” diyorum. Gözle-

rimle ayaklarımı işaret ediyorum.

“Ama saçların beni hayal kırıklığına uğrattı.”

Müzik yeniden başlıyor ve Ollie ellerimden tutup beni ayağa kaldırırken, “Her seferinde bir adım.” diyorum.

Annem beni alıp hastaneye götürdüğünde saat epey geç oluyor.

Büyükannem kendisi gibi felç geçirmiş diğer hastalarla birlikte aynı bölümde yatıyor. Yankı yapan uzun koridor boyunca ilerlerken annem, “Çok hasta görünüyor. Kendini hazırlamanı istiyorum.” diyor.

Şey, orası kesin diye düşünüyorum. Odasının dışında ellerimize alkollü antiseptik jel sıkıyoruz. Tırnaklarımı kemiriyordum, bu yüzden yakıyor.

Büyükannem odanın bir köşesine gözünü dikmiş yatıyor. Ne ağzında dişleri ne de yüzünde makyaj var. Saçları dağınık ve yağlı. Bedeni ve yüzü sanki sönmüş gibi. Yatakta yatan o yaşlı kadında büyükannemden izler görmek zor. Odada yumuşak, tatlı ama korkunç bir koku var. Şoke olduğumu belli etmemek için yüzümü ayarlıyorum.

Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum ve “Selam büyükanne.” diyorum. Aslında, tıpkı çocukken yaptığım gibi yatağa tırmanıp göğsüne başımı dayamak istiyorum. Ona

dün gecenin nasıl yaşadığım en kötü gece olduğunu ve nasıl bir şeyleri değiştirdiğini anlatmak istiyorum. Ama bunu yapamıyorum çünkü baştan ayağa iğneler ve tüplerle kaplanmış durumda ve gözlerini dikmiş, gülümsemeden bana bakıyor. Birkaç dakika sonra beni tanıyor gibi görünüyor.

Sanki kelimeyi ilk kez söyler gibi, “Beatrice...” diyor. “Ben bir ameliyat geçirdim.” Sesi, sanki dili şişmiş gibi çıkıyor.

“Biliyorum büyükanne. O kadar endişelendim ki...”

“Finaller ne zaman?” diye sözümü kesiyor.

“İki hafta sonra.”

“Sen kazanacaksın.” diyor ve sonra gülümsemeye çalışıyor.

“Sağ ol büyükanne.”

“Anlat bana.” Bu, fısıltı gibi çıkıyor.

Böylece, annem hemşirelik işleriyle meşgulken yatakta yanında oturup üzerindeki iğneleri ve etrafa sıçramış kan lekelerini görmezden gelerek elini tutuyorum ve ona yarı finallerde yaşadığımız her şeyi anlatıyorum. Büyükanne gülümsemeden ve konuşmadan bana bakıyor, bu bana başta tuhaf geliyor ama sonra alışıyorum.

Gitmeden önce annem, babamın birkaç hafta daha gelmeyeceğini çünkü büyükanne'nin tehlikeli evreyi atlattığını ve sette ona gerçekten ihtiyaç olduğunu söylediğini anlatıyor.

Üzldğne eminim ama yüzündeki boş ifade değişmiyor.

Vedalaşırken uyuyakalıyor. "Büyükanne, finallerin çekimleri yapılırken gelip seyredecek misin?" diye soruyorum.

"Harika olurdu." demeyi başarıyor ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz.

Önümüzdeki birkaç gün, provalar, hastane ziyaretleri ve okul arasında bulanık bir şekilde geçiyor.

Okuldaki herkes, Pembe Kızlar ve Cazc Maymun'un finallere kaldığını duymuş. Toplantı saatinde Bayan Pollard, her sınıfa *Yıldız Savaşları* izleyip okul arkadaşlarına destek olma konusunda talimat veriyor. Perşembe günü, yerel gazete geliyor ve derslerden alınıp fotoğraf çekimi için sahaya ıkıyoruz. Altımız birden, ne yapmamız gerektiği bize sylen-sin diye beklerken titriyoruz.

Elinde fotoğraf makinesi olan kadın, "Pekâlâ, benim için bir şey yapabilir misiniz? Dansa nasıl başlıyorsanız veya dansı nasıl bitiriyorsanız öyle, fotoğrafta iyi görünecek bir poz yani." diyene kadar boş boş bakıyoruz. İki gruba ayrılıyor, daha doğrusu Ollie, Pearl'n yanından ayrılıp benim yanıma geliyor. Biz, yakın duruş pozisyonu alıyoruz ve Pearl tarafından yönlendirilen Pembe Kızlar, daha detaylı bir poz veriyorlar.

Fotoğrafçı, "Mkemmell!" diyor. "şimdi, sondaki ikili, May-

munlar, sizi ayrı çekmek istiyorum. Farklı bir şey yapın.”

Hâlâ yakın duruştayken Ollie kaşlarını çatıyor. Her adım bir sonrakiyle bağlantılı gibi olduğundan tüm dansın içinden tek bir hareket çekip almak zor. Birdenbire yüzü aydınlanıyor ve beni ters döndürüyor, böylece bacağım havada uçuyor ve sonra Ollie dönüp gülümsüyor.

Fotoğrafçı uzaklaşırken, “Bayıldım!” diye sesleniyor. “Pekâlâ kızlar, sizi okulun yanındaki tabelanın orada çekmek istiyorum.”

Ollie beni eski hâlime döndürüyor. Gülerek, “Bu da neydi?” diye soruyorum.

“Bilmiyorum.” diyor paniklemiş hâlde. “Eski filmlerde dansın sonunda yapılan hareketler gibi olur sandım. Sence iyi göründü mü?”

“Şey, cumartesi günü öğreneceğiz.”

Tabii ki gazete çıktığında, işte oradayız, ilk sayfada. Ben Ollie'ye, sözüm ona, hayranlıkla bakıyorum ama bunun şoke olmuş bir bakış olduğunu biliyorum. Pembe Kızlar çok daha ufak bir fotoğrafla ancak dördüncü sayfada yer alıyorlar.

Hah!

*

Büyükannemi yatakta oturmuş, içi buz kalıplarıyla dolu bir içeceği pipetle içerken görünce üstümden bir yük kalkıyor.

“Ne yazık ki sadece tonik.” diyor, kelimeler sanki hâlâ biraz dilli şişmiş gibi çıkıyor. “Ama bu cinden daha iyi.” Bir tüpe bağlı düğmeyi tutuyor ve birkaç klikle düğmeye basıyor. “Morfin yani.” diye açıklıyor.

Ona poşetlerimi gösteriyorum. “İstediğin her şeyi aldım.” Bu akşam, *Yıldız Savaşları* akşamı ve büyükannem bir parti daha planladı ama parti, bu kez hastanede. “Ve bunu sana göstermeye getirdim.” Ona gazeteyi uzatıyorum.

“Beatrice, bu çok güzel!” Ollie ve benim okul formalarıyla verdiğimiz poza şaşkınlıkla bakıyor. “Tırnak makasımı bul. Senden haberi kesip duvarda görebileceğim bir yere yapıştırmanı istiyorum.” Hemşire geldiğinde ben hâlâ gazeteyi keşsiyorum.

Hemşire, bir düğmeye basarak büyükannemin kapısının üstünde yanan bir ışığı söndürüp, “Merhaba tatlım, beni mi çağırdın?” diye soruyor.

“Evet Trish. Sana torunumun gazetede çıkan bu güzel fotoğrafını göstermek istedim.”

“Büyükanne!” diye homurdanıyorum. “Hemşirenin bir sürü işi var!” Ancak hemşire buna aldırıyor gibi görünmüyor. Fotoğrafa bakıyor ve Ollie’nin ‘bir yüzücü vücuduna’ sahip

olduğunu söyleyip erkek arkadaşım olup olmadığını soruyor.

Telaşla, “Hayır.” diyorum.

“Evet ama birlikte harika bir çift olmuştunuz.” diyor Trish ki bu, hemşirelerin söylemekte iyi olduğu bir beyaz yalan. “Hastalar izin verirse gelip seninle *Yıldız Savaşları*’nı izleyeceğim. Ne de olsa, davetiyem var!” Cebinden bir parça kâğıt çıkarıp odadan çıkarken sallıyor.

“Davetiyeye?” diyorum şaşkınlıkla. “Büyükanne, sen ne yaptın?”

“Marion’a benim için yaptırdım, bak.” Yatağının yanında, broşür büyüklüğünde bir kâğıt bulup bana veriyor. İtiraf etmiyim ki Marion fena bir iş çıkarmamış. *Yıldız Savaşları* logosunu başa koymuş ve altında benim bir Noel günü fotomdan kesilen bir fotoğrafım var. Öyle olduğunu biliyorum çünkü kafamda kâğıttan şapka var.

*Benimle birlikte bir dilim kekle bir fincan çay içip
güzel torunumu caz dans yaparken izleyin.*

Akşam 8’de. Friston Koşuşu 14 no’lu oda.

Hepsinin etrafında yıldızlar var ve Marion bazı yıldızları sarı keçeli kalemle boyamış. Davetiyeye bakarak, “Benimle gerçekten gurur duyuyor olmalısın.” diyorum. Ona bakamıyorum.

“Bea, seni ilk gördüğüm andan beri seninle hep gurur duydum.” Elimi tutup kaldırıyor. Şu an ne söyleyeceğini biliyorum. Bu hikâyeyi defalarca dinledim. “Kapıyı açtım ve annenin kollarında, kocaman gözleriyle bana bakan minicik bebektin.” Bu anı, onu gülümsetti. “Öyle kararlı, öyle cesur görünüyordun ki istediğin her şeyi yapabileceğini biliyordum.”

“Kazanamayabilirim büyükanne.”

“Tabii ki kazanacaksın, Bea.”

Kapıya vuruluyor. Gelen Polonyalı çaycı adam ve elinde davetiye var. İlk misafirimiz gelmiş gibi görünüyor. Davetiyye tekrar bakıyorum ve fotoğrafı daha yakından inceliyorum.

Bir dakika, üzerimdeki giysi de ne?

“Büyükanne, telefonunu Marion’a verip bir fotoğraf seçmesini mi söyledin?”

“Doğru. Ben olsam, başka bir tane seçerdim. Marion’un görme duyusu şoke edici.”

Gerçekten de ilginç bir fotoğraf. Geçen Noel’de babam Emma’nın kedi kostümüne sığamayacağıma dair benimle beş sterline iddiaya girmişti ve ben de girebildiğimi ispat etmiştim. Likralıydı ve ben de içine sığmayı başarmıştım. Büyükannem fotoğrafımı çekmişti ve o kadar komikti ki Kat’e yollamıştım. Sonrasında, kostümü ancak keserek üzerimden çıkarabilmişlerdi. Emma bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

“Büyükanne, bunlardan kaç tane dağıttın?”

“Eee, yaklaşık yirmi adet...” Çok emin değilmiş gibi konuşuyor. Ollie bu fotoğrafı asla görmemeli.

Kısa zaman sonra büyükanmem, iki hemşire, çaycı Antoni, Dr. Prosser ve Marion’la küçücük odaya sıkışmış, televizyona ikinci kez çıkışımı izlemeye hazırlanıyorum. Müzik başlayınca odadaki heyecanın yükseldiğini hissediyorum. Yatağın üzerinde duran sandviçler ve kekler sayesinde içeride parti havası var. Tüm bu şamatanın neden olduğunu görmek ve vişneli tarttan tadabilmek için daha da fazla insan gelip odaya sıkışıyor.

Yatağın kenarına tüneyip büyükanmemin elini sıkıyorum ve Ollie’yle ben ekranda görüldüğümüzde herkes tezahürat yapıyor ve ben de büyükanmemin elini daha da sıkı kavıyorum.

Hemşireler dansımız boyunca, ‘Ooo’ ve ‘Aaa’ diyorlar ve aslında finallere kaldığımızı bildiği hâlde, sunucu ismimizi okuduğunda herkes el çırpıp tezahürat yapıyor. Elbette ikimizin dans etmesine büyükanmemin sebep olduğunu söylemem büyükanmemin çok hoşuna gidiyor ve herkes ona takdirlerini belirtirken büyükanmem, ameliyattan beri kendini hiç bu kadar iyi hissetmediğini söylüyor. Yine de çok yorulduğu belli oluyor, ten rengi gri görünüyor ve konuşmakta zorlanı-

yor. Bu akşamı atlatabilmek için ne kadar morfin kullandığını merak ediyorum doğrusu.

Oda boşalıyor ve en son ayrılan ben oluyorum.

Çıkarken, “Bea?” diye sesleniyor. Kafamı tekrar kapıdan içeri sokuyorum. Yastıklarına gömülmüş durumda. “Tamam, hadi git. O kocaman, cesur gözleri tekrar görmek istedim.”

Konserve meyvelerin yanında duran bir kadın, “Sen Cazcı Maymunlar’dan birisin, değil mi?” diyor. “Seni televizyonda gördüm!” Gayet yüksek sesle söylediği için herkes dönüp bana bakıyor. Annem, okuldan önce beni süt almak için markete yollamıştı ve beni tanıdılar. *“Fotoğrafını çekebilir miyim?”*

Bir fotoğraf için poz veriyorum. Sonra beraber bir fotoğrafımızı daha çekiyor. Koridordan aşağı doğru yürürken, “Hoşça kal Cazcı Maymun. Bol şans!” diye sesleniyor.

Bunu tuhaf buluyorum ama okuldaki durum daha da tuhaf çünkü herkesin ilgisi üzerimde. Normalde öğretmenler adımları hatırlamakta zorlanır. “Sen, kumral olan, Beth? Katie? Ellie?” Çok duyduğum şeylerdir. “Dur söyleme...” İşte o an, onları bu durumdan kurtardığım andır ve sonra, “Evet ya, Bea! Yirmi altıncı sayfayı okur musun lütfen?”

Bugünse, şunları dağıt, Bea... Takımını seç, Bea... Ben kapıyı açarken nane çayımı tut, Bea.

Provaya gidene kadar iki defa imza veriyorum, yaşlı bir amca tarafından öpülüyorum (sanırım beni televizyondan hatırladı) ve adamın biri arabasının camından dışarı, “Bebatsın dans eden maymun!” diye bağıyor. Tatlı tatlı gülümseyip el sallıyorum. Hah! Beni üzebilmesi için çok daha fazla uğraşması gerekecek... Pearl sayesinde iyice güçlendim.

Finallere sadece bir hafta kaldığı için Ollie ile daha da geç saatlere kadar prova yapıyoruz, çoğu zaman 10’dan 11’den önce bitirmiyoruz. Yeni dansa iyice adapte olmuş durumdayız ve iyi görüldüğünün farkındayız ancak DEVASA bir sorumuz var: havada dönüşleri hâlâ yapamıyorum.

Bugün, artık Lulu bile panikliyor. “Bakın çocuklar, bunu beceremezseniz kazanamazsınız bu kadar basit.” Yine düş-tüğümüz yere eğilip bize bakıyor. “Onlar olmadan dansın şaşırtıcı bir ögesi yok. Sadece, biraz eğitim ve provayla herkesin yapabileceği iyi uygulanmış bir dans olur. Golf pantolonu gibi temel bir havada dönüş hâkim olursanız diğerleri de peşinden gelir. Enfes görünür. Yapamazsanız, sadece şey...”

Milyonlarca izleyicinin önünde ne kadar trajik görüneceğini bizim hayal gücümüze bırakıyor. Lulu bize çıkışırken Ollie ile bakışlanımızı birbirimizden geçiriyoruz. Durum umutsuz. Ray ve Lulu her şeyi denedi ancak o an geldiğinde bir noktadan sonra dönemiyorum. “Bea, bana dürüstçe söyle, neden

Ollie'nin seni düşüreceğini düşünüyorsun?"

Ne diyebilirim ki? Her havada dönüş denememizde kendi kendime bu kez olacağını söylüyorum, sadece Lulu'nun talimatlarını izlemeli, kendimi Ollie'nin kollarına bırakmalı ve beni düşürmeyeceğine güvenmeliyim. Her şey iyi diye düşünürken en önemli anda, bir anlığına tereddüt ediyor ve yere düşüveriyorum.

Neden Ollie'ye güvenmiyorum? Pearl. Ollie, Pearl'den hoşlanıyor. Hobisi benden nefret etmek olan birisinden nasıl olur da hoşlanır? Ben ondan bu kadar hoşlanmasaydım belki de bu kadar sorun yapmazdım. Ama hoşlanıyorum. Ondan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Elbette ki Lulu'ya bunu söyleyemem. Gözlerimin dolmaya başladığını hissediyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum. "Bilmiyorum." diyorum.

Çok yorgun görünüyor. "Peki, hepimiz çok yorgunuz. Ancak yarına bu işi çözmenizi istiyorum. Bugünlük bu kadar diyelim."

Lulu, ses sistemini sökmeye yardım etmek için Ray'in yanına gidiyor. Ollie ve ben yerde kalıyoruz. "Ne kötü." diyor. Elleri başının altında sırtüstü uzanmış, tavana bakıyor.

"Üzgünüm."

"Belki yarın bunu yapabiliriz." Ayağa kalkıyor. "Evet, gitsem iyi olacak. Yoksa geç kalacağım." Bana değil, telefonu-

na bakıyor.

Bir şey söylemeli, ona beni neyin endişelendirdiğini açıklamalı, Pearl'ü sormalıyım ama bu beni hiç ilgilendirmez. O benim erkek arkadaşım değil, sadece dans eşim. Eğer ona Pearl gibi bir kızla zaman geçirmeye nasıl tahammül ettiğini sorarsam ondan hoşlandığımı anında anlar. Ve sadece omuzlarından değil, onunla ilgili her şeyden gözlerinden, kollarından, gülüşünden, hatta üzerinde 'Doğum Günü Kızı' yazan sırt çantasından bile hoşlandığımı anlar. Ve bu da asla bilmemesi gereken bir şey çünkü bilirse bir daha onunla dans edemeyebilirim.

Kafamı kaldırdığımda çoktan gitmiş bile...

Ertesi sabah otobüs beklerken kendimi küçük ve işe yaramaz hissediyorum. Otobüs yanaşıyor, pasomu çıkarıp biniyorum.

Birdenbire Ollie önümü kesiyor. Beni kolumdan çekip kaldırma geri indirirken, “Pardon, yanlış otobüs.” diyor.

“N’apıyorsun?” diye soruyorum. Sonra kot pantolon giydiğini fark ediyorum. “Aman Tanrım! Bugün formasız okul günü... Bilmiyordum!”

“Bea!” diyor gülerek. “Bir an için endişe etmekten vazgeç. Bugün üniformasız okul günü değil. Okulu kırıyorum ve sen de öyle.”

“Ne?”

“Havada dönüşleri yapamıyoruz çünkü bana güvenmiyorsun. Bu kadar basit. Neden bilmiyorum ama dün gece fark ettiğim şey bu.” Bunu söylerken mutlu görünüyor. “Böylece karar verdim. Bugün birlikte öyle güzel zaman geçirece-

ğiz ki prova zamanı geldiğinde bana güveniyor olacaksın.”

“Bu çalgınlık.” *Dün gece beni mi düşünüyordu?*

“Belki... Annen evde mi?”

Ollie'nin beni tekrar ev tarafına yönlendirmesine izin veriyorum ve “Hayır.” diyorum.

“İyi, üzerini değiştirmelisin. Ayrıca okulu arayıp neden gitmediğimizi bildirmeliyiz yoksa telefon ediyorlar.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Deniz kenarına!”

Biliyorum, biliyorum, okula gitme konusunda ısrar etmeliyim. Bu, başımı ciddi belaya sokabilir ve eğer annem öğrenirse bu, onun baş etmesi gereken bir başka stres dolu durum olur. Ama hayır demiyorum. Onun yerine, “Deniz kenarına bayılınm!” diyorum.

Yarım saat sonra, Brighton'a giden bir otobüste oturuyoruz. En ‘hanımefendi’ sesimle okul sekreterine, ne yazık ki oğlum Ollie Matthews’un bir kez daha rugby antrenmanında aldığı isilikten muzdarip olduğunu ve çok da kaşındığını anlatıyorum.

Beş dakika sonra Ollie okulu arayıp kızı Beatrice Hogg’un çok hasta olduğunu, hatta burun akıntısının hiç durmadığını anlatıyor.

Otobüsün üst katında sadece biz varız ve her kasabada durarak sahile yaklaşıyoruz. Öncelikle, bir öğretmen tarafından görüleceğim diye korkumdan ölüyorum; şimdiye dek okulda kalıp etüt yapma cezası bile almış değilim.

“Bugüne dek hiç böyle bir yaramazlık yapmamıştım.” diye açıklıyorum.

Ollie gözleriyle onaylamadığını belirtiyor, “O zaman artık biraz yaramazlık yapma zamanın gelmiş.” diyor.

Midem hâlâ çalkalanıyor ve ancak otobüsten inip Brighton’ın kalabalık sokaklarına karışınca rahatlayıp keyif almaya başlıyorum. Hatta annemin yenisini almayı reddettiği korkunç montumu ve rüzgârın, saçımı kabartıp Marge Simpson’ın saçlarına dönüştürmesini bile unutuyorum.

Önce iskeleye gidip makine oyunları oynuyoruz. Ollie, üzerinde Fransız sosisi olan plastik bir yüzük kazanmak için yarım saatini ve 202 pens parasını harcadı. En azından sosis olduğunu umuyoruz. Beresi var ve elinde de bagnet ekmek var ve bu yüzden kesinlikle Fransız. Motosiklet yarışı yapıyoruz ama her ne kadar okul kızları gibi çılgılık attığım için kazandığımı iddia etse de onu yendiğim için bir daha yarışmak istemiyor.

Paramız hızla azaldığı için biz de ‘Dans Dans Süpernova Devrimi 2’ isimli bir oyuna başlıyoruz ve ışıklandırılmış plastik

kareler üzerinde zıplayıp ritme ayak uyduruyoruz.

Sahildeki gezinti yolunda dolanıyoruz, kızarmış patates alıp çakıllı sahilde yiyoruz ve arada da martılara birkaç tane atıyoruz. Arkamızda, rüzgâr tekneleri yelkenlerini kaldırıyor ve ipler direklerle vuruyor. Gökyüzü masmavi ve güneş yüzümü ısıtıyor.

İnsanların, rüzgârdan durmayan gazetelerini düzeltmeye çalışmalarını, bongo çalmalarını, tartışmalarını, sarılmalarını ve bir şeyler yemelerini izliyoruz. Konuşmamıza gerek yok. Aklımın tekrar Pearl'e gitmesine engel olamıyorum ve erkek arkadaşıyla sahilde oturduğumu öğrense nasıl bir tepki vereceğini düşününce geriliyorum... Sonuçta çıkıyorlar, öyle değil mi?

Ollie'ye bakıyorum ve onun da bana baktığını fark ediyorum. Birden neden sormuyorum diye düşünüyorum.

"Ollie, Pearl ve sen çıkıyor musunuz?" Çılgın azılı anım sona eriyor ve yanaklarım kızarıyor. Yüzünü buruşturup denize bakıyor. Bu, kesinlikle 'evet' veya 'hayır' diye yanıtlanacak bir soru. Bu kadar da zor olamaz!

"Hımm, şey... Hayır. Sanırım bir beş dakika kadar çıktık ama sonra bir şey yaptı ve ben de ona arkadaş kalmamızın daha iyi olacağını söyledim. Provaya geç kaldığım günü hatırlıyor musun?"

Arabadaki salya sümük ağlamamı düşünerek, “Hatırlıyorum.” diyorum.

“İşte o gün, ona söylediğim gün. Daha doğrusu söylemeye çalıştığım gün çünkü bir türlü dinletemedim. Sanırım ne yaptığını anlatmalıyım.” Konuşurken boş bir kâğıt bardağın içine taş atmaya başlıyor. “Aslında bu kadar küçük bir şeyin beni bu kadar rahatsız etmesi komik. Dedi ki köpeğim Stan, *geri zekâlıya benziyormuş*. Başka bir şeyler daha vardı ama o kelimedenden nefret ederim ve köpeğimi çok severim. Bu yüzden, bir kere böyle söyleyince bu işin buraya olması gerektiğini biliyordum.”

Taş atmada ben de ona katılıyorum. “Eh, Stan emin ellerde.” diyorum. “Bana da hep geri zekâlı der... Ve şişman, garip, çirkin sıçan da der ama hepsini aynı anda söylemez, aslında bir defasında söylemişti.”

“Aaa... Bu çok kötü!” diyor. “Stan ucuz atlatmış. Bu arada sen şişman, garip, çirkin bir sıçan değilsin.”

“Sağ ol Ollie, çok tatlısın.” Bu sözüm Ollie’yi güldürüyor.

“Hey, ne demek.” Kabı boşaltıyor ve biraz daha uzağa koyuyor. “Ama cidden Pearl’de doğru olmayan bir şey var. Çok öfkelenabiliyor... Ve agresif olabiliyor. Ona cehenneme gitmesini söyledin mi?”

“Adım adım oraya geliyorum ama o korkutucu biri ve ben

belli ki değilim.”

“Evet. Sen Pearl’ün tam zıddısın. Kendi kendineyken eğlenceli ve tatlı olabiliyor aslında.”

“Biliyorum.”

Ollie şaşırmış görünüyor.

Açıklıyorum. “Biz eskiden arkadaştık... Aslında yedi yaşındayken, sanırım onu en iyi arkadaşım olarak adlandırebilirdim.” Bundan hiç haberi olmadığı belli. “Uğurböcekleri adında oldukça sert bir kız çetesinin üyesiydik. Pearl, bizim gizli el sallayışımızı uydurmuştu!”

“Göstersene.” Elimi kaldırıyorum, başparmağıma avucuma gömüp parmaklarımı sallıyorum.

“İşte, dört parmak, dört Uğurböceği: ben, Kat, Betty ve Pearl.”

“Hayal etmesi zor.” diyor. “Hey, partimi hatırlıyor musun?” Her şeyi netleştirmek ister gibi bir hâli var. “Sözde konuşmak için beni üst kata sürükledi, sonra halının üstünde kendinden geçmeden önce votka kokulu nefesiyle neden onunla çıkmam gerektiğini anlatarak yarım saat beni orada alıkoydu. Aşağı indiğimde sen çoktan gitmiştin.”

Tüm bedenim rahatlıyor, güneş daha güzel parlıyor ve patatesler daha lezzetli geliyor.

“Ben arkadaştan öte olduğunuzu sanıyordum.” diyorum.

Ollie, “Ehh, *dokunmayı* çok seven birisi.” diyor. Hah! Yılın en hafif ifadesi! “Ve sanırım bir arkadaşına ihtiyacı var... Ama Bea, sana böyle şeyler dediğini bilmiyordum.”

Denize bakıyorum. Sadece sözleri değil; bakışları, mesajları, kafama makarna atması, her şey! Şu anın, tüm bunları anlatmak için uygun zaman olmadığına karar veriyorum. Ollie, Pearl’le *çıkıyor*. Güneş parlıyor. Biz şu an beraberiz.

Ona bakmak için dönüyorum, “Birdenbire bir şeyin farkına vardım.” diyorum. “İyi hissediyorum... Her şey yolunda... Finaller için bile endişelenmiyorum.” Bana gülen gözleriyle bakıyor, doğruyu söyleyip söylemediğini çözmeye çalışıyor ve pek inanamıyorum. Ben, Bea Hogg, burada meşhur Ollie Matthews’layım. “Biliyor musun ne yapmalıyız?”

“Ne?”

“Şuna binmeliyiz.” İskelenin en sonundaki dev gibi hız trenini işaret ediyorum. Denizin üzerinde havada çok yükseklerle ulaşıp dönüyor. Yan tarafında yanıp sönen adını okuyarak ‘Çılgın Fare’ diyorum.

Ollie, “Hadi o zaman!” deyip beni ayağa kaldırıyor ve çakılların üstünden sürüklüyor. Sürüklemek diyorum ama ufacık bir olasılık da olsa elimi tutabiliyor olabilir. Birkaç saniye sonra, elimi bırakıyor ama Çılgın Fare’nin emniyet çantası bizi kilitlediğinde parmaklarım hâlâ karıncalanıyor.

Daireler hâlinde uçuyoruz, oturma yerleri iskelenin sonunda fırlayıp aynı hızla geri geliyor. Hızlı trenlere bayılırım ama görünüşe göre Ollie bayılmıyor. Üç dakika boyunca başını kollarına gömüyor ve devamlı, “Oo hayır, oo hayır, aa hayır!” diye tekrarlıyor ve benim, “İnsanlar karınca gibi görünüyor!” yorumumu pek de takdir etmiyor.

Benim bu zorbalığımdan hoşlanmadığını bilmek, Ollie’yi daha az gizemli yapıyor ve Brighton sokaklarındaki tuhaf küçük dükkânlar arasında dolaşırken kendimi onun yanına aitmiş gibi hissediyorum. Telefonuna baktığında umutsuzca bir arkadaşını aramak ve Bea Hogg’la geçirdiği zamanın sıkıntısından kurtulmaya çalıştığını sanmıyorum: sadece saatte bakıyor. Sesi çıkmadığında, alınımdaki sivilcenin ne kadar iğrenç olduğunu veya montumun nasıl da kısıtlı bütçeyle anne tarafından alınmış olduğunu düşünmüyor... Sadece konuşmuyor.

Otobüse binmeden önce Ollie, bize bir kafeden çeşitlerini kendin seçebildiğin milkshake alıyor. Benim seçmeme izin veriyor. Çilekli kek ve karamelli çikolata: mükemmel güne, mükemmel bir son.

Ollie ve ben, prova saatine yetiyecek şekilde otobüse biniyoruz. Aslında erken varıyoruz ve bu da Lulu’nun gözlerini

kısmasına sebep oluyor. Öyle iyi bir havadayız ve başlamak için öyle hevesliyiz ki yanlış bir şey yapmadığımızı varsayıyor ve tuvaletler arzulandığı için okulun bugün yirmi dakika erken kapandığına ve üniformasız gün olduğuna inanmayı tercih ediyor.

Lulu, minik boyu ve kıvrımlarına uymayacak bir sesle, "Bir hafta prova zamanımız kaldı, hatta daha da az. Bugün havada dönüşleri yapabilmeniz lazım yoksa hepsini danstan çıkaracağız." diyor.

Ollie, "Yapabiliriz!" diyor. Ray, final şarkımız '*Sing, Sing, Sing*'i açıyor. Ollie ile dansımıza başlıyoruz ve ilk havada dönüşümüz olan 'ay dönüşü'ne hazırlanıyoruz. Ollie beni kendine doğru çekiyor, iki elini belime koyuyor ve zıplıyorum. Beni, omzunun üstünde ve etrafında yükseğe, daha da yükseğe doğru döndürüyor. Normalde bu harekette yere düşüyordum ama bugün zahmetsiz geçiyor. Ollie'nin kolları çelik gibi ve ben döndükçe elleri beni sımsıkı kavırıyor. Dünya dönüyor ve sonra ayaklarım, kendinden emin bir şekilde, ahşap yer döşemelerine bir tüy gibi hafif biçimde basıyor.

Ollie'nin elleri hâlâ belimde, âdeta donup kalıyoruz. Lulu sırtıyor ve devasa bir çığlıkla Ray sahneden aşağı atlıyor.

Ollie şaşırılmış şekilde, "Başardık!" diyor. Belimi hafif sıkıyor. "Başardık!" Sonra kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

Elimi ağzıma kapatıyorum ve yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum. “Ooo, hayır!” diyerek Ollie'den uzaklaşıp salondan dışarıya koşuyorum. Tuvalete tam zamanında yetişiyorum. Ollie beni baş aşağı çevirdiğinde okul kırma, patatesler, Çılgın Fare, Pearl hakkındaki gerçek ve milkshake ağzıma geliyor. Fenayım, çok fenayım, ancak Lulu arkamdan yetişip saçlarımı tutarken gülümsemeyi başarıyor ve “Başardık, değil mi? İyi miydik?” diye soruyorum.

“Mükemmeldi.”

Yirmi kez kadar suyla gargara yapıp Ray'in sakızının yarısını çiğnedikten sonra, mahcup bir hâlde, salona dönüyorum. Lulu'ya iyi olduğuma dair garanti verdikten sonra prova devam ediyoruz.

Ollie, “Bu, oldukça eğlenceliydi. Ama belki canlı yayında yapmasan daha iyi olabilir.” diyor.

Ray, “Pekâlâ!” diyor. “Unutmayın, tüm havada dönüşler tehlikeli. Bu yüzden iyice odaklanın. Bir hatanız ciddi olarak yaralanmanıza neden olabilir.”

“Veya ciddi kusmalara neden olabilir.”

“Kapa çeneni, Ollie.”

“Tamam.”

Nutuk sona eriyor ve yoğun çalışmaya başlıyoruz. Yapamadığımız tüm havada dönüşleri öğreniyoruz: ay dönüşü,

golf pantolonu, krep, fırlatma ve judo dönüşü. Düşünüyorum da eskiden Ollie'nin elini tutmak bile beni endişelendiriyordu. Prova, iki kişilik bir hortum gibi müzik eklenmiş ve Lulu, "Ollie, Bea'nin poposunu kaldır, hadi! Kaldırırken sıkıştır onul!" ve "Ollie'nin göğsüne bastır, Bea. O ıvmeye ihtiyacın var." dediğinde bile utanıp kızarmıyorum. Bu gibi anlarda Kat'i gerçekten özlüyorum, gerçi Ollie beklenmedik bir şekilde iyi bir yedek oluyor.

Lulu, "Ollie'nin kasıklarına kilitlen, Bea! Kilitlen!" diye sesleniyor ve Ollie öyle çok gülüyor ki dansı durdurmak zorunda kalıyoruz.

Salondan her zamankinden biraz erken ayrıldığımızda sevinçten havalara uçuyoruz, çünkü yaptığımız tüm akrobasi hareketleri bizi nakavt etmiş durumda. Genelde ayrıldığımız yer olan köşede durmadan önce yoldan aşağı doğru gezinerek iniyoruz.

"O zaman, okulda görüşürüz." diyorum. "Ve bana yaramazlık yapmanın yollarını gösterdiğin için teşekkür ederim... Okul kırmayı yani."

"Sanırım yakalanmamayı başardık. Gerçi yakalansak da bence buna değirdi."

Bir anlığına, bir sessizlik oluyor ve Ollie kaşlarını çatarak bana bakıyor. Yaz yaklaştığı için günler gitgide uzuyor. Rüz-

gârn durduğu ve ışığın yumuşadığı o güzel akşamlardan biri. Bazı çocuklar dışarda scooterlarının üzerinde oynuyor. Orada durmuş birbirimize bakarken çocukların bağırışları uzakta kayboluyor. Ollie, bana bakmaya devam ediyor ve birdenbire çok yakın durmaya başlıyoruz.

Aceleyle, “Bugünü sevdim.” diyorum. Sonra, “Kusma hariç.” diye ekleyerek her şeyi mahvediyorum. Tabii bu, büyüğü bozuyor.

Ollie sırtıyor ve bir adım geriye çekiliyoruz.

Bana el sallıyor, dönüp yokuş aşağı yürümeye başlıyor. “Görüşürüz Bean.”

Bir an için kafasının arkasını, ellerini ceplerine koyarken omuzlarındaki eğimi izleyip sonra dönüp eve doğru yürüyorum.

Sadece omuzlarını sevmiyorum. Her şeyini seviyorum. Demek, böyle bir şey aşk! İnanılmaz ve de biraz korkutucu. Kendimi dizginliyorum. Ne kadar da trajik. Ollie, Pearl’le çıkmıyor diye dokuzuncu sınıflardan ürkek, utangaç ve şekli bozuk Bea Hogg’la neden çıkmak istesin ki?

Ama sonra bir anda anlıyorum.

Utangaç veya ürkek değilim artık. Ve şeklim de bozuk değil. Hatta aslında şeklim mükemmel benim. Belki kendimi; mutlu, kendine güvenli, kıvrımlı hatlara sahip Bea Hogg (ne

yapsam faydasız) üstelik de müthiş bir caz dansçısı olarak düşünmeye başlamalıyım. Bu şekilde, daha bir kız arkadaş olmaya layık gibi görünüyorum.

Böylece ilk kez, kendime Ollie'nin kız arkadaşı olma hayaline kapılması için izin veriyorum. Ve Disney filmlerindeki o anları bilirsiniz ya. Mavi kuşlar cıvıdamaya başlar, prenses eteklerini kaldırıp çayırarda döne döne şarkı söyler ya? İşte tam da öyle hissediyorum.

Bay Simms, "Daha iyi misin, Bea?" diye soruyor ki bu, bana bir an için kötü hissettiriyor ama sonra gerçekten hastalandığımı hatırlıyorum ve böylece bir bakıma yalan söylememiş oluyorum.

Mavi kuşlar ve aşk gibi bazı önemli detayları atlayarak en sessiz şekilde, Betty'ye Ollie ve benim Brighton'da geçirdiğimiz günü anlatıyorum. Betty yine de muzipçe, "Siz ikiniz bu eşlik işini epey ciddiye alıyorsunuz." diyor. Yoklama alındı-ğından, ona cevap vermekten kurtuluyorum ama Betty göz ucuyla bana bakmaya ve gülümsemeye devam ediyor. Ben de kafamı sallayıp şaşkınsın demeye çalışıyorum ki öyle, ama bu, onun daha da fazla sırtmasını sağlıyor.

Pembe Kızlar, çok fazla prova yaptıkları için, bir hafta kadar Pearl'ün bana bulaşmadığı bir zaman geçiyor. Ollie ve ben de her akşam provalara gömülmüş, tekrar tekrar havada dönüşleri çalışır durumdayız. Perşembe olduğunda, ay

dönüşünü, golf pantolonunu, krebi, fırlatmayı ve judo dönüşünü kolaylıkla ve ben kusmadan yapabiliyoruz.

Cuma günü kantin kuyruğunda, aklımdan ay dönüşünün el işaretini geçirirken düşüncelerim Pearl'ün sesiyle kesintiye uğruyor. Lauren'la beraber, sıranın önüne doğru geçiyor ve yedinci sınıftan bir kıza, kendisine borç para vermesini söylüyor. Pearl tepesinde dikilirken kız çantasını açıp içeriye bakıyor. Bana asıl dokunan çanta oluyor. Uğurböceği şeklinde. Bir sebeple böyle olması, Pearl'ün yaptığını daha da kötüleştiriyor. Kız, korkmuş görünüyor. Hatta elleri öyle çok titriyor ki bir türlü parayı çıkaramıyor. Fısıldayarak, "Sadece kendi öğle yemeğime yetecek kadar param var." diyor.

Pearl, "Aman, off!" diyor ve çantayı eline alıp parayı çıkarıyor. "Al!" Boş çantayı kızın eline geri bırakıyor. Kız, Pearl'ün arkasında duruyor, çantayı kapatmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Tüm vücudum titriyor. Çok kızgınım. Sıradaki yerimden ayrılp yanlarına yürüyorum.

Pearl, "Ne istiyorsun?" diye soruyor.

Pearl'ün mavi gözleri bana dikilmişken sesimi mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışarak, "Kıza parasını geri vermeni istiyorum." diyorum.

“Ne?”

“Ona parasını geri ver.” Pearl gülüyor, böylece devam ediyorum, “Başkalarının parasını alabileceğini de nereden çıkarıyorsun?” Şimdi öfkem sesime yansıyor ve bu, Pearl’ün daha çok gülmesine sebep oluyor. Lauren sinirli bir şekilde gülümsüyor.

“Bana ödünç verdi, geri zekâlı!” diyor o kelimeyi kullanarak. Sonra uğurböceği çantalı kıza dönüp “Öyle değil mi?” diye soruyor. Kız, büyük ihtimalle olaya karışıp durumu daha berbat ettiğim için benden nefret ediyor ve başıyla onaylayarak yere bakıyor.

Pearl bana dönüp bakıyor, öne doğru eğiliyor ve “Gördün mü? Bence sen kendi işine baksan fena olmaz, küçük, şapşal sürtük!” Son üç kelimeyi sanki benim adımla söylemiş gibi sessizce ve duygusuz bir şekilde söylüyor. Sonra da sanki başka minik bir sorun daha çözülmüş gibi arkasını dönüyor.

Pearl’ü sırtından dürtüyorum. Bunu nazik bir şekilde yapmak için kendimi zorluyorum çünkü çok azılı bir anımdayım. Pearl dönüyor. “Kız sana parasını vermek istemiyor. Sen onu zorladın. Yedinci sınıflardan çalışıyorsun. Bana küçük diyebilirsin, şapşal da diyebilirsin ama *sürtük* diyemezsin.” Farkında olmadan bağırmaya başlayıp ona doğru yaklaşıyorum. “*Senin o Pearl! Koca bir sürtüksün*, belki de okuldaki sürtüklerin

en önde gidenisin. Ve ben bundan SIKILDIM!” Kızın çantasını işaret ediyorum. “Uğurböceği Pearl... Sana ne oldu böyle?” Artık gerçekten bağırıyorum ve hiç havalı bir durum olmadığını bildiğim hâlde, sesimin yükselmesine engel olamıyorum ta ki, “Şimdi kıza parasını geri ver!” diye bağırana kadar.

Kantine sessizlik hâkim ve Pearl, dudak parlatıcılı ağzı bir karış açılmış bir şekilde bana bakıyor. Sonra kendini toparlıyor, iri ve güzel gözlerini kırıp nefes alıyor, kolunu çekiyor ve bozuk parayı çok sert bir şekilde yüzüme fırlatıyor.

Arkasını dönüp peşinde Lauren’la birlikte kantini terk etmeden önce sakın bir şekilde, “Al, o zaman.” diyor.

Para, gözümün köşesine çarpıyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Birkaç saniye sonra, acısı geçiyor ve ellerimi yüzümden çekiyorum. Tüm yüzüm zonkluyor ve görüşüm bulanıklaştığı için etrafı net göremiyorum. Kollarımı uzatıp yerden parayı buluyorum ve kıza veriyorum. Kantin hâlâ korkunç sessiz ve yemek dağıtan kadınlardan biri, ne olduğunu anlamak için mutfaktan çıkıp geliyor.

Parayı alıp çantasına koyan kız, “Sağ ol.” diyor. “Gözünün kenarı kanıyor.”

Olabildiğince normal yürüyüp bakışlara aldırmamaya çalışarak kantini terk ediyorum. Ben çıkarken, konuşmalar yine başlıyor. Tuvaletlere doğru yöneliyorum. Aynaya bakıp,

Pearl'ün verdiği hasarı görmem gerek. Birdenbire, önümde bulanık birisi beliriyor.

“Bea, ne oldu?” Bu, Ollie. Onun sesini nerede olsa tanı-
rım.

Acıdan gözlerimden yaş gelmesine rağmen gülerek, “Gö-
züme bozuk para geldi.” diyorum.

İki elimi birden tutuyor, daha önce provalarda saatler bo-
yunca tutmuş olmasına rağmen tuhaf bir hisse kapılıyorum.
“Nasıl?”

“Pearl attı... Uzun hikâye.”

“Hemşireye gitmelisin. Yürüyebileceğini sanmıyorum.”

“Yürüyebilirim.”

“Hayır, seni taşıyacağız.”

Bu arada Betty gelmiş ve ikisi kollarını uzatarak benim için sandalye yapıp beni kaldırıyorlar. Koridor boyunca son derece dikkatsizce koşup herkese yoldan çekilmeleri için ba-
ğırırken ben de kollarımı ikisinin omzuna doluyorum. Hemşire odasına vardığımızda o kadar çok gülüyorum ki kendimi iyi hissediyorum. Yüzüme bir paket dondurulmuş bezelye koy-
masına rağmen yine de biraz yatmamı istiyor.

Ollie, “Sakin yeme onları!” diyor.

Hemşireye, benimle kalıp bir sonraki dersi kaçırıp kaçıra-
mayacaklarını soruyorlar ama o, onları dışarı atıyor.

“İki şapşal arkadaşsa sahipsin.” diyor. Bezelyelerin ardından gülümsüyorum ve çılgınca olmasına rağmen gerçekten, gerçekten mutluyum.

Günün sonunda okuldan dışarı çıktığımda bozuk para meselesinden geriye kalanlar minik bir kesik ve büyük bir çürük oluyor. Pearl’le ortak bir dersimiz var ve kendisi enteresan bir şekilde sessiz görünüyor hatta kankalarıyla benim hakkımda fısıldaşmıyorlar. Buz gibi bir sessizlik diye tarif edilebilir ama bence bu kesinlikle bir gelişme. Komik olan şu, o bana vurmuş olmasına rağmen, artık ondan korkmuyorum. Onun tarafına bakmaktan çekinmiyor veya Betty ile konuşurken sesimi alçaltmıyorum. Gücünü kaybediyor.

Oyun sahasından geçiyorum ve kapının yanındaki duvara yaslanmış olan Ollie’yi fark ediyorum. Her zamanki gibi başımızla selamlaşıp gülümseyeceğiz diye düşünürken bu kez arkadaşlarından ayrılıp yanıma geliyor. “Merhaba.” diyor. “Gözün morarmış, farkındasın değil mi?”

“O kadar kötü mü görünüyor?”

“Kapatmak için bant takabilirsin.” Benimle yürümeye başlıyor. “Lulu’da tahminen üzerinde vişneler olan bir tane vardır.”

“Hemşire makyajla kapanacağını söyledi.”

Ollie şüpheyle, “Hımm...” diyor.

Provaya doğru yürürken Ollie'ye olanları anlatıyorum, komiklik olsun diye biraz abartarak. Birkaç ay önce, Ollie'den ve danstan önce olmuş olsaydı, yıkılmışıtm.

Ollie dinliyor ve sonra "Aferin sana, Bea." diyor.

"Ne için?"

"Kıza sahip çıktığın için. Yaptıkların azılı bir Cazcı Maymun'a yakışır cinsten."

"Öyle, değil mi?"

Lulu, "İşte budur. Daha iyisi olamazdı." deyince provamız akşam sekizde bitiyor.

Hep beraber pizza yiyecekler ve benim de katılmamı istiyorlar ama büyükannemi görmeye gideceğim. Yarınki finalere gelmesinin mümkün olmadığını kabullendim ve onunla konuşmaya ihtiyacım var.

Sanki beni bekliyormuş gibi içeri girdiğimde gözlerini dikmiş, kapiya bakıyor. Hissettiği rahatsızlığı gizleyerek yüzüne çabucak bir gülümseme yerleştiriyor.

"Pekâlâ Beatrice, önemli an geldi çatı."

Gidip yanına oturuyorum. Yatak o kadar yüksek ki ayaklarım havada sallanıyor. "Gelip izleyebilmeni isterdim." diyorum. Aniden, *Yıldız Savaşları*, dans etmek, hatta Ollie, her şey gerçek dışı görünüyor. Çoğunlukla hayat dolu olan büyü-

kannemi hastane yatağında, etrafı cihaz sesleri ve kablolarla çevrilmiş görmek ise gerçek.

“Ben de gelebilmeyi çok isterdim, her şeyden daha çok.”

“Hepsi senin sayende oldu büyükanne.”

“Sana caz dansı seveceğini söylemiştim.” Elimi sıkıyor. Tüm ojelerinin çıkmış olduğunu fark ediyorum.

“Hayır, sadece dansı değil, *her şeyi*.” Büyükannem kaşlarını çatıyor. “Hastalandığında sana, dans etmenin hayatımı değiştirdiğini söyleyemeye fırsat bulamayacağımı sanmıştım. Artık mutluyum. Önceden de mutluyum sanıyordum ama *gerçek beni* saklıyordum, özellikle de okulda. Caz dans yapmasını öğrenebileceğime asla inanmazdım ama sen yapabileceğimi biliyordun.”

“Bea, sen her şeyi yapabilirsin. Sen güçlü bir genç hanımsın... Ve sen benim torunumsun.”

Ve biliyorum ki büyükannem benim daha fazla duygusal bir şey söylememi istemiyor, bu yüzden karman çorman kalp, tansiyon ve ateş ölçen monitörlerine dikkat ederek yanına uzanıyorum, başımı pembe hırkasına yaslayıp onunla beraber izlediği dizinin sonunu seyrediyorum.

Kulağıma bir ses “Bea, kalk, kalk, KALK!” diyor. Gözlerimi kırıştıyorum ve bir aşağı bir yukarı sallanıyorum. Neler oluyor? Sonra birden Noel sabahı hissine benzer bir his yaşıyorum. Bugün herhangi bir cumartesi değil... Bugün *Yıldız Savaşları* cumartesisil Emma beni uyandırmaya gönderilmiş ve bunu yatağımda zıplayıp başımdan aşağı kâğıtlar yağdırarak yapıyor. Nefesi çikolata kokuyor ve “Senin için bir resim yaptım.” diyor. Çok alçakgönüllü. Bir değil, bir sürü resim yapmış.

Yüzüme en yakın olana yoğunlaşmaya çalışarak, “Çok güzel.” diyorum. Ollie ve beni dans ederken çizmiş. Annem tepelerimize baloncuk çizip kocaman harflerle isimlerimizi yazmasa anlayamazdım. Bir sürü kırmızı pastel boya kullanmış ve bu yüzden, dans pistinde cinayet işlenmiş gibi görünüyor. Tüm resimleriyle birlikte yatağa yanıma geliyor.

“Neden böyle yapış yapışsın?” diye soruyorum.

Kolunu yalayarak, “Kendimi nutellayla boyadım.” diyor. “Bea, sen de ister misin?” Yataktan fırlayıp duşa gidiyorum. Emma, en iyi alarmlı saat!

Her şeyi sersem gibi yapıyorum. Saçımı yıkıyorum, kurutuyorum, giyiniyorum, annemin yemem için ısrar ettiği tostı yiyorum ve çantamı kontrol ediyorum. Bugün annem benimle Londra’ya geliyor, Marion da Emma’yı alıp hastaneye götürecek ve büyükannemle beraber beni televizyondan izleyecekler.

Annem bana sarılıp duruyor ve “Fazladan bir çift tayt götürsen mi?” (hayır!) ve “Dekolte sütyenimi giyersem seni utandırır mıyım?” (evet!) ve “Kazanırsanız, sahneye fırlayabilir miyim?” (bunun için endişelenmene gerek olacağını sanmam) gibi rahatsız edici sorular sorup duruyor ve Lulu gelince epey rahatlıyorum.

Emma, “Olley! Olley!” diye bağıyor ve arabaya dalarak Ollie’nin dizine tırmanıp yerleşiyor. Sonra ben biniyorum ve Ollie’yi ondan kurtarıyorum. Sevgi gösterisini bana aktarıyor ve kollarını boynuma sarıp, “Büyük bir Fransız öpücüğü!” diyor.

Ollie’ye, “Merak etme.” diyorum. “Kulağa geldiği kadar kötü değil.” Ellerimle Emma’nın yüzünü tutup iki yanağından da onu öpücüklere boğuyorum. Bu, onu tatmin ediyor ve

annemin onu çekip arabadan çıkarmasına izin veriyor.

“Büyük an geldi Bean.” diyor.

“Kesinlikle öyle.” Kaldırımdan ayrılırken ikimiz de annem ve onun kollarına hapsolmuş Emma’ya el sallıyoruz.

Lulu bizi arabasıyla götürüyor çünkü artık finalist olduğumuz için stüdyoya park etme ayrıcalığımız var. Ray de bizimle geliyor ve Lulu, rock’n’roll çalarken o da yol boyunca şarkılara eşlik ediyor. Ollie ve ben, camdan dışarıya bakıyoruz ve o tuhaf *şunu yapmayı unutma* yorumuyla midemde gerçekten kusacak gibi bir his oluşuyor.

Ray, ‘*Bim Bam Baby*’ şarkısı söylerken Lulu araya giriyor ve, “Görünüşe bakılırsa kasabanın neredeyse tüm barları finalleri yayınlıyor ve *Yıldız Savaşları* partisi veriyor.” diyor. Dün gece haberlerde gördüm. Herkes kazanmanızı istiyor.” Bu, ciddi bir baskı. Krep hareketini berbat ettiğim için dev ekrana kraker atan bir sürü sarhoşu hayal ediyorum.

Londra’ya doğru yol alırken sessizleşiyoruz ve Big Town Playboys grubu ‘*The Big Wobble*’³ şarkısını söylerken sanırım hepimiz ne demek istediklerini anlıyoruz. Kısa zaman sonra, güvenlik kapılarına varıyoruz ve park alanımıza doğru yönlendiriliyoruz.

Her şey yarı finallerden biraz farklı. Bu kez Gem bizi isimlerimizle selamlayıp kendi özel soyunma odamıza götürüyor.

³ (İng.) Büyük Bocalama

Aslında, içinde bir lavabo, kanepa ve bir sürü ayna olan küçük, kutu gibi bir oda ama kapısında, Lulu'nun önünde bize poz verdirdiği, etrafında yıldızlar olan *Cazcı Maymun* yazısı var. Üzerimizi değişmememiz söyleniyor çünkü önce prova yapacağız ve saç ve makyajımızın çekimler için kusursuz olmasını istiyorlar.

Lulu ve Ray, diğer eşlik eden yetişkinlerle beraber, misafir odasına gitmek üzere gözden kayboluyorlar ve Ollie ve ben de diğer finalistlerin olduğu boş stüdyoya alınıyoruz.

Gem konuşmak için ayağa kalktığında kapı açılıyor ve her zamankinden daha telaşlı bir şekilde, Pembe Kızlar içeri giriyor. Kat'e bakıyorum ama kafasını çeviriyor. Yanakları kırmızı. Belli ki ağlamış.

"Geçip oturun, kızlar. Pekâlâ, dikkatle dinleyin çünkü anlatacağım çok şey var." diyor ve günün geri kalanında tam olarak neler yapacağımızı açıklıyor.

Pearl, oturduğu yerden gözleriyle odayı tarıyor, tahminen Ollie'yi arıyor. Nerede oturduğumuzu görünce gülümseyip sessizce, "Selam!" diyor.

Kafamı çevirip sonra tekrar bakıyorum. Pearl gözlerini dikmiş bana bakıyor ve el sallıyor. Otomatik olarak ben de ona el sallıyorum. Neler oluyor? Sonra elimi indirip Gem'in söylediklerine konsantre oluyorum.

“Birazdan hepiniz soyunma odalarınıza geri dönecek ve sonra da bu stüdyoda prova yapma şansı bulacaksınız.” diyor. “Kimse birbirini izlemeyecek çünkü kimsenin kimseyi kötü etkilemesini veya son dakika gerginliği yaşamasını istemiyoruz.”

Gem’in sözlerinin bende son dakika gerginliği yaşatacağını bildiği için Ollie gülümsüyor. “Odalarınıza yiyecek gelecek ama korkarım epeyce oturup beklemek zorunda kalacaksınız. Umarım çok sıkılmazsınız. Pekâlâ, herkes odalara.”

İlk grup kalıyor ve geri kalanlar stüdyoyu terk ediyor. Pembe Kızlar kapıda bekliyor.

Pearl ikimize de kocaman gülümseyerek, “Selam çocuklar! Aman Tanrım, biz çok heyecanlıyız. Siz ne durumdasınız?” diyor.

Kat’e bakıyorum. Bu durumun ne kadar tuhaf olduğunu biliyor olmalı. Daha iyi görünüyor ama gözleri hâlâ kırmızı. Holly ve Lauren da benimle sohbete başlıyor. Belli ki artık izinleri var. Ollie bile değişikliği fark ediyor ve bana soru soran gözlerle bakıyor.

Koridor boyunca yürürken Pearl, “Hey!” diyor. “O kız, makyajımızın ne zaman yapılacağını söyledi mi?” diye soruyor.

Ollie, “Prova yapar yapmaz.” diye cevap veriyor. “Uma-

rım, Bea'nin morarmış gözünü halledebilirler." Sessizlik çöküyor ve Ollie gözlerini dikip Pearl'e bakıyor.

Pearl, bir anlığına tereddüt ediyor ama sonra bir karara varıyor. "Ooo! Bak bebeğim." Bana doğru bir adım atıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Her şeyi unutam." Sonra sınıksız sarılıp beni parfümünün kokusuna boğuyor. "Tamam mı?"

Artık soyunma odamızın kapısına varmış durumdayız. Yapılacak en kolay şeyin "Evet, tamam!" demek olduğunu biliyorum ve altı hafta önce olsaydı, yapacağım şey tam olarak bu olurdu ama artık ben o kız değilim. Ondan uzaklaşıyorum. "Bozuk para olayını unutmamı mı istiyorsun?" diyorum. "Veya her şeyi? Benim resmimi yaptığını, çektiğin fotoğrafı, partide söylediğin şeyi, yolladığın mesajları? Gördüğün gibi unutacak çok şey var."

Pearl, ne yapacağına karar vermeye çalışarak bana bakıyor. Ona minnettar olmamı, arkadaşı olma fırsatı verildiği için rahatlayacağımı bekliyordu. Hayatta bir kere olabilecek bir şans elimin tersiyle ittiğim için Holly ağzı bir karış açılmış, şaşkınlıkla bana bakıyor.

Pearl, yine o tanıdık soğuk sesiyle "Tanrım. Senin derdin ne?"

Lauren, "Evet Bea, Pearl arayı düzeltmeye çalışıyor. Bu yaptığın haksızlık." diye ekliyor.

Yani şimdi ben Pearl'e karşı zalimim. Bir anda, haftalar boyunca Pearl'e karşı tetikte olmak zorunda kaldığım için kendimi çok yorgun hissediyorum. Ayakkabılarımın içinde parmak uçlarımı kıvrıyor, gözlerimi bir an kapatıp açıyor ve sesimin normal çıkmasını sağlamaya çalışıyorum.

Kat sessizce, "Yeter artık." diyor. "İşte, bundan bahsediyordum Pearl. Neden sadece dansımızı yapamıyoruz? Neden Bea'yi rahat bırakmıyorsun?"

Pearl sanki Kat hiç konuşmamış gibi dikkatle bana bakıyor ve, "Aaa, ağlayacak!" diyor. Hayat otobüsteki o her şeyin başladığı güne geri dönüyor. Barbie'yi baş aşağı salladığı, tırnaklarına pırlı ve çay yaprakları döküldüğü ve benim de bunlara izin verdiğim güne...

Doğru olmasına şaşıracak, "Ağlamayacağım. Ama senin gibi biriyle de zamanımı geçirmek istemiyorum, Pearl." diyorum.

Soyunma odasının kapısını açıp içeri giriyorum. Ollie beni takip ediyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Kanepeye oturup derin bir nefes alıyorum. Ollie yanıma oturuyor ve birdenbire bu küçük odada birlikte üç saat geçireceğimizin farkına varıyorum. Ollie'yle ilgili her şeyi fark ediyorum. Kotunun beyazlatılmış olduğunu ve kolunu kanepeye yaslamış olduğunu, çaktırmamaya çalışarak bana baktığını, gözümü çevreleyen

birçok renkli çürüğü de kontrol ediyor olabilir ama sanmıyorum. Oturduğumuz kanepede, oldukça küçük bir kanepede.

“Üşüdün mü?” diye soruyor. Başımı sallıyorum. Ceketimi Lulu’nun arabasında bıraktım ve odamızda çalışan klimadan da serin hava geliyor. Kapüşonlu gri sweatshirtünü bana veriyor. Ollie kokuyor, ılık ve güvenli, içimden yüzümü içine gömüp, “Hımm...” demek geliyor. Neyse ki kendimi tutuyorum. Sonra, önümüze bir sandalye çekiyor, ayakkabılarını çıkarıyor, ayaklarını uzatıyor, bana da yer bırakıyor. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı yanına uzatıyorum.

Çoraplarımın eldiven gibi her bir parmak için ayrı ucu var. Onları giydiğimin farkında bile değilim. Aslında, bunları evin içinde terlik niyetine giyerim ama bu sabahın paniğiyle değiştirmeyi unutmuşum. Her parmak ucu ayrı bir renkte örülmüş ve hepsinde ayrı ayrı tuhaf Japon çizgi film karakterleri var. Babamın son dakikada almış olduğu yurtdışı hediyelerinden biri bunlar.

Ollie, “Havalı çoraplar.” diyor.

“Sağ ol.” Parmaklarımı sallıyorum. “Seninkiler de öyle. Bart çıplak mı?”

“Evet. Bunlar benim şanslı çoraplarım.” diye cevaplıyor ve ikimiz de birbirine çok yakın olarak sandalyede duran ayaklarımıza bakıyoruz. “Bir şey bilmek ister misin, Bea?”

“Ne?” Hayatın ne kadar komik olduğunu düşünüyorum, beş dakika önce gözyaşlarına boğulmak üzereyken şu an âdeta cennetteyim.

“Çorapların gerçekten hoşuma gitti.” Ve Ollie ayağıyla bir nevi parmak uçlarımı okşuyor. Nefes almayı kesiyorum. Parmak uçlarımda âdeta havai fişekler patlıyor ve bu his tüm vücuduma yayılıyor. Yeniden nefes alıyorum ama çok sessizce alıyorum ki Ollie parmak uçlarının nefesimi kesecek güce sahip olduğunu bilmesin. Ayağını ayağıma dayamış bir biçimde bırakıyor.

Evrenin tarihinde hiçbir zaman iki çorabın buluşması bu kadar inanılmaz olmamıştır.

“Bir şey daha bilmek ister misin?” Ayaklarıma bakmayı bırakıp bana bakıyor. Bart’ın sarı poposuna dikkatle bakarak, “Ne?” diye fısıldıyorum.

“Senden gerçekten hoşlanıyorum.” diyor.

Kelimeleri yavaşça zihnimden tekrar ediyorum ve ay dönüşündeki gibi ya havada uçabilir ya da yere kapaklanabilir mişim gibi hissediyorum. Biliyorum ki ayak uçlarına bakmaya devam edersem güvendedeyim ancak kafamı kaldırıp gözlerine bakarsam ne demek istediğini anlayacağım. Benden gerçekten hoşlanıyor mu?

Ama hâlâ ona bakmaya utaniyorum. Onun yerine, müthiş

azılı bir şey yapıyorum. Ona doğru yaslanıp başımı omzuna yaslıyorum. Haftalardır yapmayı çok istediğim bir şeydi ve hayal ettiğimden daha güzel oluyor. Bir saniye kadar ne tepki vereceğini bilmeden bir ipucu versin diye bekliyorum. Ama kanepeden fırlayıp, "Kalk üstümden!" diye bağırıyor. Aksi-ne, beni daha da kendine çekiyor.

Nefes al, Bea. Nefes al. Ona bakacak cesareti nihayet buluyorum. Bir saniyeliğine, bakışlarımız karşılaşıyor, gülüm-süyoruz ve sonra öyle kızarıyorum ki yüzümü tekrar omzuna gömmek zorunda kalıyorum.

"Kusura bakma Ollie, şu an sana bakamayacak kadar utanmış durumdayım."

Sonra, sanki yavaş çekimdeymiş gibi koltukta dikleşiyorum, diğer elini yüzümün yanına koyuyor ve yumuşacık bir şekilde, mükemmel bir dans gibi dudaklarımız birbirine değiyor...

"Sandviçler geldi!" Kapı hızla açılıyor ve içeriye metal bir arabayla bir adam giriyor.

Dudaklarımız sadece saniyenin onda biri kadar birbirine değmişken Ollie ve ben kanepeden fırlıyoruz. Aslında, değip değmediklerinden bile emin değilim. "Evet, ne istiyorsunuz? Peynirli ve domatesli, peynirli ve turşulu ve jambonlu ve peynirli var."

Sesi nispeten normal çıkan Ollie, metal arabayı inceliyor. İçinden kâğıt bir tabak seçip bana uzatarak, “Ne çok peynirli varmış.” diyor. “Al bakalım Bea, en sevdiğin, peynirli ve turlu.”

Ve gerçekten de en sevdiğim bu! Haftalar önce neden olduğunu şu an hatırlamadığım bir an bir kez sözünü etmiştim ve onu hatırladı. Sanki plastiğe sarılmış, hafiften bayatlamış bir sandviç değil de bir demet gül almış gibi hissediyorum. Sandviççi adam çıkarken, Gem odadan içeriye kafasını uzatıyor. “Onları yemeyin. Prova ve makyaj zamanı.”

Benim caz dans makyajım için bir saat kadar zaman gerekiyor ve soyunma odasına döndüğümde Ollie’nin içeride olması gerektiğini biliyorum. İçeri girmeden önce, bilinçli bir şekilde dışarıda oyalanıp sonra odaya süzülüyorum.

Ollie, telefonundan kafasını kaldırıp bana bakıyor. “Merhaba.” diyor. “Dans eşim olan Bea Hogg’u gördün mü?”

Kanepenin kenarına tüneyerek, “Çok komik.” diyorum. Saçım ve makyajım yapıldı, omuzlarımda bile makyaj var ve oturmaya bile cesaret edemiyorum.

Gülüyor, “Amma çok makyaj yapmışlar öyle.” diyor.

Ona daha yakından bakıyorum. “Kırpiklerinde rimel mi var?”

“Hey, makyöz dedi ki yemyeşil gözlerimi iyice ortaya çı-

karmak istiyormuş.” Tereddüt ediyoruz. Üzerimi değişmem gerekiyor ama Ollie’yle öpüşme gibi bir şey yaşamış olmam önünde iç çamaşırlarıma kadar soyunmama yeterli bir şey değil elbet.

Tam bir centilmen gibi, “Pekâlâ, ben dışarıda bekleyeyim.” diyor. Büyükanнем, bundan etkilenirdi.

Hazır olduğumda aynaya bakıyorum. Bu kez, yepyeni bir kıyafetim var. *Yıldız Savaşları* ekibi final kostümlerimizi aldı ve Lulu’yla birlikte organize ettiler. Dansımız çok akrobatik olduğundan kot pantolonla yapmam mümkün değil ve Lulu’ya göre, havada dönüşler için etek çok daha eğlenceli oluyor. Şahsen ben biraz havadar olduklarını düşünüyorum ama şu an kısa bir etek, üzerime oturan kırmızı bir bluz ve bir değil, iki çift spor külotu giyiyorum.

Aynadaki yansımamı inceliyorum ve gayet iyi göründüğümü bilmeme rağmen yine de bir türlü kapıyı açıp Ollie’ye kendimi gösteremiyorum. Kendine hâkim ol, Uğurböceği, milyonlarca yabancı iç çamaşırlarını görecek. Kapıyı çekip açıyorum. Ollie, karşı duvara yaslanmış bekliyor.

“Hazırım.” diyorum. Belli zaten!

Odaya girip bana çok açık ve rahat bir şekilde bakıyor. “Bean, çok güzel görünüyorsun.” Evet. *Güzel*. Kullandığı kelime bu. Bean ve güzel. Üzerime yayılan ısıltının süresini

uzatmak için kelimeyi birkaç defa tekrar ediyorum. “Şimdi...” diyor, “Yakın duruşu yapıyormuş farz et ama o kadar da yakın değil, yoksa makyajımı bozarsın.”

Soyunma odamızda havada dönüşleri yapmadan dansımızın bir mini versiyonunu yaparken, “Prova mı yapıyoruz?” diye soruyorum.

“Sayılır.” diyor ve Ollie müziği mırıldanırken, odanın içinde dans etmeye devam ediyoruz. Aklımdan *hoşlanmak, öpücük, güzel, erkek arkadaş, kız arkadaş* gibi kelimeleri barındıran yüzlerce soru geçiyor ama hiçbir şeyin değişmesini istemediğim için sormıyorum.

Dansımız bitince Ollie’nin telefonu çalıyor. Sonra da Gem odadan içeriye kafasını uzatıp ailelerimizin geldiğini haber veriyor. Odadan çıkarken, “Yarım saatten az zamanınız kaldı çocuklar!” diyor.

Saat sekizde, odanın köşesindeki hoparlörden *Yıldız Savaşları* müziği duyulmaya başlıyor. Artık ikimiz de kanepede oturmuş, duvara bakıyoruz. İlk dansçıları göremesek de müziklerini ve sunucunun yorumlarını ve izleyicinin tepkilerini duyabiliyoruz. Önemli bir olay öncesi, bateristin davulu ve zilleri tıngırdatması ile aynı etkiyi yapıyor.

Kısa zaman sonra, bir çalışan bizi alıp ısınmaya götürüyor ve ne olduğunu anlamadan kendimizi kuliste, el ele tutuşmuş

ve dansını tamamlayıp sahneyi terk etmekte olan gruba yapılan alkışları dinlerken buluyoruz. Gem ellerini kaldırıp geri sayıma başlıyor. Beş, dört, üç, iki... Sonra Gem bizi dürtüyor ve başlıyoruz.

Sahneye çıkıp yakın duruş pozisyonunu alırken stüdyo müziğimizle doluyor. Gözümün kenarından bulanık bir biçimde kameralar, ışıklar ve birkaç yüz görüyorum. Bir saniye kadar sonra ise dansa başlıyoruz. Önce tempo yavaş, bir rock'n'roll parça için fazla yavaş hatta ve yavaş hareketlerle birkaç saniye vals yapıyoruz. Tempoyu düşükte tutmak için kendimizi zorlarken kalp atışlarımızı duyabiliyorum. Sonra müzik hızlanıyor, biz de hızlanıyoruz ve dans etmeye ilk başladığımızda aklımdan bile geçiremeyeceğim bir hızla ay dönüşüne uçuyoruz.

O kadar hızlıız ki izleyiciler benim dönmemi beklemiyor. Önce herkes nefesini tutuyor ve sonra tezahüratları duyuyoruz. Solo hareketler ve havada dönüşler arasında gider gelirken, izleyiciler dansımızın her etabına tepki vererek izliyor, ta ki son dönüşe gelene kadar...

Ollie, beni omzunun üzerinden döndürüp müziğin son notasına kadar tutarken gülümsüyorum. Beni yere indiriyor ve el ele tutuşarak nefes nefese gülüyor ve alkışların sele dönüşmesine izin veriyoruz.

Sunucu koşarak yanımıza geliyor, “Buna ne diyorsunuz sevgili izleyiciler?” Alkış sil baştan başlıyor. “Evet Ollie, bize özel bir şeyin sözünü vermiştin ve bunu gerçekten de başardınız. Bu kadar kısa sürede bu nasıl oldu?”

“Öncelikle, çok iyi öğretmenlerimiz var, ablam Lulu ve Ray. Bu akşam buradalar...” Parlak spot ışıklarının arasından Lulu’yu bir kameraya el sallarken görüyorum. “Ve muhteşem bir eşim var.”

Seyircilerden hep beraber, “Aaaa!” sesi yükseliyor.

“Peki Bea, senin adını anmak istediğin birisi var mı?”

“Sadece büyükannem. Keşke burada olabilseydi...” Ollie’nin aksine, ben anında kulağa hoş gelecek hoş şeyler bulup söyleyemiyorum.

“Harika, o zaman merhaba büyükanne ve teşekkürler *Cazcı Maymun*, olağanüstüydünüz!” Son bir alkışla sahnedan ayrılıyor.

Biz sonlarda olduğumuz için herkes tekrar sahneye çıkana kadar çok beklememiz gerekmiyor. Pembe Kızlar bizim karşı tarafımızda duruyor ve en az herkes kadar endişeli görünüyorlar. Sunucu izleyicilere tekrar hoş geldiniz diyor ve yarışmayı kazanacak olanların sahip olacakları mükemmel fırsatları anlatmaya başlıyor.

Ollie ve ben birbirimizin ellerini sıkıyoruz.

“Bayanlar ve baylar, bu akşam burada sadece bir grup bir West End Müzikali’nde oynama hakkını elde edebilecek! Jürimiz kararını verdi. Dansçılar, isminizin okunduğunu duyarsanız bir adım geri atın: *Yıldız Savaşları*’nı kazanamadınız demek oluyor bu.” İzdırap dolu bir duraklamadan sonra, ilk ismi okuyor, “Bollywood! Üzgünüm.” Yanımızdaki kızlar derin bir nefes alıyor ve kızlardan biri kazanamadıklarını öğrenince ağlamaya başlıyor. Spot ışıklarının ulaşamadığı bir yerde gölgeler arasında duruyorlar.

Sunucu, grupları elemeye devam ediyor ve Ollie ve ben öyle sıkı el ele tutuşuyoruz ki parmaklarımı hissedemiyorum. “Bo Salsa!” Her isimle kameralar dansçıların yüzündeki hayal kırıklığını çekebilirsin diye duraklıyor. “Revü! Element! Pembe Kızlar!”

Diğer uçta Pearl’ün iç çektiğini duyuyorum ve sonra diğer kızlar yanlardan ona sarılıyor.

Sunucu, “Lütfen bir adım geri gidin.” hatırlatıyor. Görüntüden yok oluyorlar. Birkaç isim daha okuyup son olarak Toplu Dans grubunun ismini okuyor. Bateria çalışıyor. “Bayanlar ve baylar, sadece üç grubumuz kaldı.” Diğer iki grup dışındaki sahne artık neredeyse boşalıyor. Biri, terzide özel dikilmiş pantolonları ve yelekleri olan ve beş kızdan oluşan bir grup. Diğerleri ise acayip akrobatik bir sokak dansçıları grubu.

“Öpücük, Melek Değiliz ve Cazcı Maymun, sizler jürinin karar vermekte çok zorlandığı üçlüsünüz. Maalesef, bu akşam sadece bir kazanan olacak...”

Sunucu duraklıyor ve cebinden altın renkli bir zarf çıkarıyor, bateri sesi gitgide yükselirken zarfı açıyor. “İsminizi okursam, *Yıldız Savaşları’nı kazanamadınız* demektir.”

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

“Öpücük! Üzgünüm.” İzleyiciler sızlanıyor ve alkışlıyorlar. Rahatlayıp gözlerimi açıyorum ve yelekli kızların bir adım geri gittiğini görüyorum. Sunucu aramıza girerek, “Cazcı Maymun ve Melek Değiliz, burada sadece *tek* bir isim var.”

Duraklayıp derin bir nefes alıyor. “Melek Değiliz... *Yıldız Savaşları’nın kazananı sizsiniz!*”

Neler olduğunu anlamam için bir saniye geçmesi gerekiyor ve Ollie’nin elini tutup uzaklara bakarak orada duruyorum. Melek Değiliz grubunun sol tarafımda bir yerlerde çıldırdığını hayal meyal fark ediyorum ve derken bir kamera yüzümün önünde dönüyor. Ollie ve ben gülümsüyoruz. Ollie başını sallıyor, doğru anladığımı ve kazanamadığımızı söylüyor.

Sonra elini saçıma koyuyor, beni kendine çekip öpüyor. Öyle bir şok yaşıyorum ki ben de ona karşılık veriyorum, parmaklarımız birbirine dolanıyor, kalplerimiz çarpıyor. Biz âdeta

birbirimizde erirken alkışlar, ışıklar ve kameralar etrafımızda dönüyor. Kaybetmenin bu kadar iyi hissettireceği kimin aklına gelirdi ki?

Sonunda, birbirimizden ayrılmak zorunda kalıyoruz.

“Gerçekten mi?” diye Ollie’ye soruyorum.

Gülümseyerek, “Gerçekten.” diyor. Birlikte Melek Değiliz’e doğru dönüyoruz. Sonrasında gülümseyip alkışlıyorum fakat içimdeki çığlıkları bastırmam gerekiyor: *Sen, Bea Hogg, nefes kesici, çekici Ollie Matthews tarafından canlı yayında on milyon kişinin önünde öpüldün!*

Hayatımdaki ilk öpücük olarak hiç de fena değil.

Pearl, televizyonda öpüşme olayını pek hoş karşılamıyor. Hatta kuliste elleri kalçasında Ollie’nin karşısında durup yolumuzu kapatıyor.

“Ne düşünüyorsun?” İnanamıyor. “*Onda ne görüyorsun?*”

Ollie düşünceli bir şekilde bana bakıyor ve sonra tekrar Pearl’e dönüyor. “Eeee, zamanlaması müthiş ve ritim duygusu çok iyi. İri, gri gözleri var, hımm, her şeyini seviyorum.” Devasa saçlarını karıştırıyor, “Ve o komik, iyi ve gördüğüm en güçlü baldırlara sahip...” Ollie bir an duraklıyor, sonra devam ediyor. “Oo, ayrıca gerçekten...”

Pearl tıslıyor, “*Kapa çeneni!*” Pembe Kızlar’a, “Gidiyoruz!” diye bildiriyor ve arkasını dönüp kalabalığın içinde kaybolu-

yor. Ancak hepsi onu takip etmiyor, Kat olduğu yerde kalıyor.

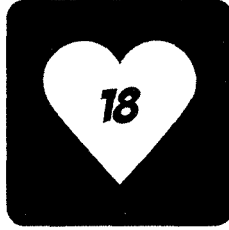
Yorgun görünüyor. “Üzgünüm Bea.” diyor. “Dünyadaki en kötü arkadaşım değil mi?” Omuz silkiyorum. Şu anda, her şeyin nasıl başladığını hatırlamak zor. İç geçiriyor. “Ben gerçektenkiç, seninkiç, arkadaşınkiç, olmayıkiç, özledimkiç, Beakiç.” Gülümsemek zorundayım. “Seni sonra arayabilir miyim?”

“Olurkiç.” diyorum. Ona anlatacak çok şeyim var.

Tam o anda, Melek Değiliz’in oğlanları önümüzden geçiyor. Kalabalığın içinde kıvrılarak onlara yetişmeye çalışırken Kat, “Gitmeliyim!” diyor.

Ollie’ye dönüp, “Neyi seviyorsun?” diyorum.

Elimi tutarak, “Çorabınkiç.” diyor.

Bir televizyon dans şovunda neredeyse kazanıp ilk kez öpüştüğün günün ertesinde ne yaparsın?

Üç yaşındaki kız kardeşine Lego'dan yüzme havuzu yaparsın tabii... Tabii ki erkek arkadaşınla.

Erkek arkadaşım. Kulağa hoş geliyor. Erkek arkadaşım Ollie. Bu, daha da hoş geliyor. Bu, kesinlikle en iyi Lego tasarımımız çünkü Ollie içinden su akabilen bir havuz kaydırağı yapıyor.

Lego'dan sonra dolaşa dolaşa hastaneye gidip büyükan-nemi ziyaret ediyoruz. Fotoğraf çektiirmek için beş defa poz veriyoruz ama bu ünlü olma durumu çok eğlenceli, özellikle de bir radyoloji uzmanı, çalışanların kantininde ay dönüşü yapmamızı isteyince.

Büyükannem 'Fred ve Ginger' gibi dans ettiğimizi söylüyor –sonra internetten o isimlere bakmalıyım– ve bize on sterlin vererek gidip eğlenmemizi istiyor.

Giderken, "Ooo Bea!" diyor. "Heyecanlı haberlerim var: Gelecek hafta taburcu oluyorum! Ancak annen daha eve gitmemin doğru olmadığını düşünüyor. Bu yüzden, bir süre daha aynı odayı paylaşacak gibi görünüyoruz... O şişme yatağı yine şişirsen iyi olacak."

"Hiç söndürmedim kil!" diyorum. Ollie kapıda beklerken yatağın yanına geri gidiyorum. Büyükanнем elimi tutuyor. "Kazanamadığım için gerçekten üzgünüm büyükanne." diyorum.

"Ama *kazandın*, Bea." diyor. Beni Ollie'ye doğru itiyor. "Sana kazanacağını söylemiştim."

*

Ollie ile beraber, hastanenin yanındaki parkın içinde dolaşıyoruz. Bizim kasabada pazar günü yapacak bir şey bulmak zordur on sterlin'le bile ama sonunda kafeden tost ve muzlu milkshake alıp ördek havuzunun kıyısında piknik yapıyoruz. Kabukları ördeklere atıyoruz.

Güneşin altında yere uzanıyoruz ve kafamı Ollie'nin göğsüne koyuyorum.

"Hey Bea." diyor. "Sanırım bu West End Müzikali'nde oynamaktan daha iyi olabilir."

Şovmen sesimle, "Bugün..." diyorum. "Ollie Matthews, Bea Hogg'la beraber ördekleri besleyecek!"

"Kesinlikle!" diyor.

Bir televizyon şovunu neredeyse kazandıktan *iki gün* sonra ne yaparsın? Tabii ki okula gidersin. Emma'ya kocaman bir öpücük veriyorum sonra papatyalı tokam saçlarımda takılı hâlde patikadan aşağı iniyorum.

"Güle güle huysuz surat!" diye sesleniyor.

Ben de ona, "Görüşürüz huysuz suratlı popo kuşu!" diye bağıryorum. Çok hoşuna gidiyor ve anneme söylemek için içeri koşuyor.

On birinci sınıflar marketin önündeler ve ben gidip duvarın üstüne oturuyorum ama en sona değil. Aksine epeyce yakınlarına oturuyorum. Otobüs geldiğinde çoktan beni soru yağmuruna tutmuş durumdalar. Ne kadar para aldık? (hiç) ve sunucu gerçekte de o kadar çekici mi? (hayır, topuklu ayakkabı giyiyor!)

Otobüse bindikten sonra, Kat'in her zamanki yerimizde, Ollie'nin ise onun karşısında oturduğunu görüyorum. İkisinin de yanı boş. Ollie'nin önünde, Otobüs Kelly oturuyor, her zamanki gibi yalnız ve bana sırtıyor.

Hepsine, "Selam!" diyorum. "Kay bakalım, Kelly." Öyle

mutlu oluyor ki koluma sarılıyor. Kat ve Ollie'ye doğru dönüyorum. "Kelly'nin üç ayaklı bir tavşanı var." diyorum. Üç ayaklı Pepper hakkında epeyce bilgiye sahibim.

Ollie, "Benim de tek gözlü bir köpeğim var." diyor.

Kat, "Benim kedim Pinky'nin her şeyi tam, tüyleri hariç." diyor. "Bir tilkiyle kavga ettikten sonra hepsi döküldü."

"Kedisine bebek giysileri giydiriyor." diye ekliyorum. Bu, Kelly'nin hoşnutlukla iç çekmesine sebep oluyor ve Kat telefonunu çıkarıp kedisinin fotoğraflarını göstermeye başlıyor.

"Hey, Ollie!" diyorum ve sırtıyorum.

O da, "Hey!" diyor ve parmaklarımız koltuğun üzerinde buluşuyor. Tam o anda, otobüsün arkasında oturan Pearl'ü fark ediyorum. Yüzünü iki elinin arasına almış, önündeki koltuğa doğru eğilmiş ve bana bakıyor.

Buna alışkınım ama bugün bir farklılık var. Etrafında birçok arkadaşı olmasına rağmen, onların bir parçası değilmiş gibi görünüyor. Normalde, aksiyonun tam ortasında, her şeyin kraliçesi gibidir. Bakışlarımı kaçırmıyorum. Sonra gülümüyor, yıllar önce onu sallarken gülümsediği gibi ve bana dört parmağını sallıyor. Gülümsemesi kayboluyor ve arkadaşlarına doğru dönüp Holly'ye yeni mantosuyla şişko ve itici göründüğünü söylüyor.

Pearl'ün Uğurböceği selamını hayal mi ettim acaba, diye

merak ediyorum. O anda bakmadığı hâlde, ben de ona aynı şekilde el sallıyorum. Nasılsa kimse görmez.

Kat telefonunu burnuna sokarak, “Hey, şuna bak Ollie!” diyor. “Bea’nin kedi kostümüyle çekilmiş bir fotoğrafı... Bunun içine sığabilmiş olduğuna inanabiliyor musun?”

Yazar

Jenny, Uğurböcekleri kitaplarını yazmaya başlamadan önce büyük bir ortaokulda öğretmenlik yapıyordu. Eğlenceli gençlere öğretmenlik etmeyi çok sevse de (ve söyledikleri sözleri çalıp kitaplarına koymayı) artık tüm zamanını onlar hakkında yazmaya ayırıyor. Jenny, hikâyeler hakkında düşünmediği, hikâye yazmadığı veya pasta yemediği zamanlarda caz dans yapmayı ve South Downs'ta koşuşturmayı seviyor. Jenny, deniz kenarında, eşi ve ufak tefek ama azılı iki kızıyla yaşıyor.

**BEA, BETTY, PEARL
VE KAT...
GERİ DÖNECEKLERKİÇ!**

SİZİN HİÇ SİZE ACIMASIZ LAKAPLAR TAKAN
SINIF TAHTASINA ÇİRKİN KARİKATÜRLERİNİZİ ÇİZEN
BİR SINIF ARKADAŞINIZ OLDU MU?
BENİM OLDU!

Bu cadı, bunlar yetmezmiş gibi, dans yarışmasına birlikte katılmayı planladığım en yakın arkadaşımın benimle konuşmasını engelledi ve yapayalnız kaldım.

En azından o, şu an öyle olduğunu düşünüyor çünkü henüz erkek arkadaşının benim dans eşim olduğundan haberi yok!

Peki, okulun yakışıklısı benden gerçekten hoşlandığı için mi beni seçti yoksa bu bir kıskandırma planı mı? Her neyse... Bunu öğrenmek için biraz dans etmem gerekecek.

SAHNE BENİM!

/eksikparcayayinlari

/eksikparcayayinlari

www.eksikparca.com

9 786059 442411

www.ucuzlukvadi.com